

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 32

Dimecres, 22 de desembre de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 40, segona i darrera reunió

Í N D E X

Proposició de llei

de derogació de l'article 4 de la Llei 7/2004, de mesures fiscals i administratives (presa en consideració)
(tram. 202-00028/07) (p. 3)

Designació

d'un síndic de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00002/07) (p. 8)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la Constitució europea (tram. 300-00765/07) (p. 8)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de peatges (tram. 300-00271/07) (p. 11)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el foment i el desenvolupament de la indústria cultural
(tram. 300-00187/07) (p.16)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'ensenyament, especialment pel que fa
a les conclusions de l'informe PISA (tram. 300-00766/07) (p. 20)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'avaluació de la qualitat del sistema educatiu (tram. 300-00691/07) (p. 25)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 300-00693/07) (p. 30)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els fons europeus per a Catalunya (tram. 300-00738/07) (p. 35)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les seleccions esportives nacionals
(tram. 302-00089/07) (p. 39)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de l'olimpisme
(tram. 302-00086/07) (retirada) (p. 44)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cooperació al desenvolupament
(tram. 302-00091/07) (p. 44)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat en l'àmbit penitenciari
(tram. 302-00087/07) (p. 48)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària
(tram. 302-00088/07) (p. 53)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment l'aplicada
a l'energia elèctrica (tram. 302-00090/07) (p. 58)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 40.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller d'Economia i Finances, les conselleres d'Educació i de Cultura, i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball i Indústria.

El president

Es reprèn la sessió.

Proposició de llei de derogació de l'article 4 de la Llei 7/2004, de mesures fiscals i administratives (presa en consideració) (tram. 202-00028/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de derogació de l'article 4 de la Llei 7/2004, de mesures fiscals i administratives. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup Popular, la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, honorable conseller, en nom del Grup Parlamentari Popular passo a defensar la Proposició de llei següent.

L'article 4 de la Llei 7/2004, del 16 de juliol, de mesures fiscals i administratives, estableix el tipus de gravamen autonòmic de l'impost sobre les vendes minoristes de determinats hidrocarburs, impostos, aquests, creats per la Llei de l'Estat 24/2001, del 27 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social. L'esmentat article preveu que, amb efectes de l'1 d'agost del 2004, s'apliqui el següent tipus de gravamen autonòmic sobre l'impost citat: 24 euros per cada 1.000 litres de gasolina, 24 euros per cada 1.000 litres de gasoil d'ús general, 6 euros per cada 1.000 litres de gasoil d'ús especial i de calefacció, 1 euro per la tona de fuel, 24 euros per cada 1.000 litres de querosè d'ús general.

Aquesta mesura, més enllà de la crítica que suposa la seva introducció a través d'una llei de mesures fiscals i administratives, que no per ser legítima en termes evidentment constitucionals deixa de ser criticable en termes polítics i d'oportunitat, ha suposat un increment de la pressió fiscal sobre els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i ha afectat de forma molt especial aquells sectors de la població que treballen en els sectors del transport, de la logística, de l'agricultura, entre d'altres, i que viuen de les activitats relacionades directament o indirectament amb tots aquests sectors.

En aquest sentit, crec que és bo i cal portar a collació que fins i tot en la tramitació de l'Avantprojecte de llei de mesures fiscals i administratives per a aquest any

que quasi ja l'acabem, el 2004, el mateix Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya hauria dictaminat de forma contrària la introducció d'aquesta mesura fiscal en l'ordenament jurídic tributari català. Efectivament, el Dictamen del mes d'abril del 2004..., o, millor dit, el 4 del 2004, del 18 de maig, manifesta la disconformitat amb el recàrrec que ens ocupa, tot dient que «la mesura proposada no soluciona els problemes de finançament de la sanitat catalana», el que vol dir que l'afectació específica que preveu la Llei no és, ni de bon tros, la solució idònia per solucionar el problema de finançament sanitari, tal com pretén aquesta Llei 7/2004.

Cal afegir també, sempre seguint els arguments tècnics del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, i entrant en valoracions de política econòmica, que expressa que «i és bo tornar-ho a repetir i escoltar-ho» «Catalunya presenta un diferencial d'inflació prou significatiu en relació amb Espanya per pensar que, atesa l'evolució recent del preu del petroli, l'increment estipulat de l'impost sobre les vendes minoristes de gasolina, quantificat a Catalunya en 0,024 cèntims d'euro, pugui contribuir a l'increment de l'esmentat diferencial de preus», el que vol dir que l'impacte que l'esmentada mesura fiscal pot produir sobre la inflació perjudica clarament la competitivitat de l'economia catalana respecte la del conjunt d'Espanya i els mercats internacionals.

Vostès ens poden dir per què no hem retirat aquesta Proposició de llei, si ahir acabàvem d'aprovar uns pressupostos del Govern de la Generalitat amb el suport dels tres grups que donen suport al Govern de la Generalitat? Doncs, mirin, molt bé, tant educació com salut són una assignatura pendent que té el Govern de la Generalitat en aquests moments. La consellera, en el seu moment, volent-hi donar, evidentment, a base d'uns plans de xoc en el tema de sanitat..., doncs, va intentar aportar algunes mesures per funcionar millor. Fins i tot és evident que va crear una comissió d'experts per tal que ultimés un informe per tal de tenir les mesures adients per reduir aquest dèficit en sanitat. Aquest informe s'ha d'acabar o s'ha de concloure el 31 de gener del 2005, però sí que a partir de l'1 del mes d'agost del 2004 s'inicia aquesta pujada paliativa amb l'increment del gasoil.

Han passat cinc mesos, no se sap què és el que s'ha recaptat, en què s'hauran utilitzat, què hi haurà hagut de bo per a aquest impacte de la sanitat, i fins i tot no sabem les mesures que els experts estan en aquests moments acabant de confeccionar i que tenen de temps fins al dia 31 de gener.

Per tant, jo, escoltant ahir el debat de pressupostos, pràcticament eren les vuit de la tarda, i sentia com una il·lustre diputat del Grup Socialista, que dona suport al Govern de la Generalitat, deia: «Escoltin...», criticava els grups de l'oposició, Convergència i Unió, criticava el Grup Popular; deia: «Escoltin, nosaltres, el PSC, no som un partit que donem suport ni a la pressió fiscal ni a l'afany recaptador, i, evidentment, si es creen taxes, són per donar servei», diu, «i nosaltres volem afavorir la competitivitat de les empreses.»

Doncs, mirin, nosaltres, en coherència amb la nostra interpellació en el seu moment, en coherència amb la Moció presentada en el seu moment, nosaltres hem mantingut aquesta Proposició de llei, perquè el que sí que ens demostren el Govern tripartit –diguem-ho d'aquesta manera– i els grups que li donen suport és que vostès funcionen a base d'incrementar la pressió fiscal, vostès funcionen a base de tenir més afany recaptador, vostès creen taxes per escurar les butxaques i vostès, amb totes aquestes mesures, no afavoreixen la competitivitat de les empreses.

Els podria donar un titular, que els podria dir: «Escoltin, vostès semblen una màquina escurabutxaques.» No, no senyors, no m'agrada aquest estil. Vostès són com una pluja fina que cala cap a l'interior de la terra, i aquesta pluja fina el que sí que els haig de dir és que cala a les butxaques dels ciutadans de Catalunya, que cala a les empreses de Catalunya, que encara no sabem a hores d'ara, aquest impost d'aquests 0,024 cèntims del gasoil, de tots els carburants que vostès han recaptat, cap a on anirà.

I, per tant, amb coherència que nosaltres no hi estem d'acord... Amb cada comunitat autònoma, vostès ens sortiran amb una lliçó: «Les comunitats autònomes, aquesta, l'altra...» No, miri, escolti'm, estem a Catalunya, i ja ho diu la paraula, que tenim autonomia; cada comunitat autònoma pot fer el que vulgui. A mi no m'interessa, al Grup Parlamentari Popular no li interessa parlar de què fa la comunitat autònoma del costat, la de més avall o la de més amunt, sinó, evidentment, què fa Catalunya, per què incrementem aquesta pressió fiscal a Catalunya, que, en definitiva, ni ens ha solucionat ni ens solucionarà absolutament res.

El mateix conseller, que ara no es troba aquí present, però que ell, molt amablement, doncs, em va comentar en la resposta a la interpellació..., em deia: «No, però, escolti'm, si és que les mesures a què hem arribat, d'acord amb tots els sectors, és que els tornarem el mateix que recaptem.» Escolti'm, si el que recaptem d'una banda, els ho hem de tornar al sector, escolti, més fàcil: deroguem la mesura, no recaptem, no ho tornem i no apliquem tantes mesures i tantes mesures, que, en definitiva, els petits, els mitjans empresaris, els taxistes, els pàgesos, els transportistes, els de la logística, etcètera, és que arriba un moment que els omplim de tanta paperassa... I el conseller de Política Territorial riu, i és que ho sap molt bé, tot i que ha agilitzat moltíssim la paperassa en aquest sentit –i ell ja m'entén perfectament– a Política Territorial. Però la veritat és que els omplim de tanta paperassa, que primer paguen per després tornar-ho a recuperar. Escolti'm, siguem més coherents amb el que estem fent i, seguint les paraules del que deia el mateix conseller, deroguem aquesta mesura.

I, en aquest sentit i amb aquest criteri, nosaltres mantenim aquesta Proposició de llei, esperant, un cop més, que vostès, tot i que diran que no..., però, vull dir, doncs, que vegin que el nostre interès, del Grup Parlamentari Popular i, evidentment, del Partit Popular, és que deroguin per totes..., aquest impost que, en definitiva, el que fa és pujar la inflació, i en aquests moments vostès saben que per a la salut de la nostra eco-

nomia és evident que això és molt perjudicial. I amb aquest criteri, president, poso a la consideració de la cambra la Proposició de llei que ha presentat el Grup Parlamentari Popular.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per fixar ara la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc ho pot fer, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'honorable senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Ferret

Gràcies, president. Des de l'escó estant, i en aquesta inicial intervenció matiner, vigílies de les festes de Nadal, voldria dir-los a tots vostès que, en nom del meu Grup Parlamentari, nosaltres estem en contra d'aquesta puja de pressió fiscal a través de l'aplicació del recàrrec en la fase minorista sobre els carburants. És per aquest motiu que donarem suport a la Proposició de llei que ha presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular per demanar la derogació dels articles que apliquen el recàrrec en fase minorista sobre els carburants.

Els motius per què el Grup de Convergència i Unió s'oposa a aquest mecanisme..., i m'avanço que en el seu moment va ser Convergència i Unió que va portar cap a Catalunya i cap a la sobirania d'aquesta cambra la capacitat de regular i de tenir la possibilitat d'aplicar aquestes figures impositives; però alhora que vam aconseguir portar cap a Catalunya la competència normativa sobre aquesta matèria, cosa que en molts països d'Europa existeix, doncs, alhora varem dir que no l'aplicaríem mentre en el país, en l'economia, la inflació tingués unes taxes elevades i creixents. I en aquests moments la taxa d'inflació de l'economia Catalunya s'està situant en el nivell del 3,9 per cent. És a dir, quan es van debatre els pressupostos, la taxa d'inflació se situava el setembre passat en el 3,7; avui, el novembre del 2004, ja estem en el 3,9, i no s'albira una reducció d'aquesta taxa d'inflació.

Vostès ja saben que la inflació és l'impost que grava les rendes dels pobres, és la imposició que minora les rendes salarials i que gravita negativament sobre les rendes més baixes. Mentre la inflació al país vagi pujant, creiem que no és oportú introduir un element més de tensió en la política de preus i apujar aquest recàrrec en la fase minorista. No diem que no es pugui fer en un futur, però sempre varem dir que, mentre la inflació anés pujant, fóra prudent no gravar encara més la política d'actualització de preus i introduir aquest element.

La segona qüestió que varem dir en el seu moment és que creiem que, per introduir una fase minorista sobre els carburants, és necessari introduir prèviament una altra qüestió, que és diferenciar el gasoil professional, introduir en el mercat una modalitat que avui no existeix en el nostre país, que és el gasoil professional. És aquell carburant que utilitza el professional, que, d'algun manera, en gravar més directament aquest ús d'aquest carburant, fa que els costos de la seva activitat pugin i, per tant, pressionin en escala tota la política de preus del país. Com que no s'ha introduït el gasoil

professional, és per aquesta segona qüestió que no estem d'acord encara a plantejar en el nostre país un recàrrec en el gasoil en la fase minorista.

I la tercera qüestió és que nosaltres sempre varem dir que la prioritat de la finalitat d'aquesta recaptació en la fase minorista, que és destinar més recursos a la sanitat, havia de plantejar-se estratègicament i políticament d'una altra manera. Primer, hauríem de recuperar més recursos dels impostos que ja paguen els ciutadans en aquests moments a Catalunya, via negociació política amb el Govern central, i, si s'obtinguessin en aquesta línia resultats, podríem llavors complementar-ho amb mesures addicionals. Aquí s'ha fet a la inversa: hem fet un gest, diguem-ne, gratuït de reclamar a la ciutadania de Catalunya més recursos, més impostos als ciutadans de Catalunya, i esperem que en un futur puguin venir més recursos dels que ja pagaven els ciutadans.

Per tant, per aquestes tres raons, perquè la inflació en el país puja, perquè no s'ha introduir el gasoil professional i perquè, doncs, creiem que prioritàriament s'han de recuperar més recursos dels impostos que ja paguen els ciutadans de Catalunya, és pel que creiem que no és oportú aplicar en aquests moments el recàrrec en la fase minorista sobre els carburants.

I aprofito, per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, membres del Govern de Catalunya..., que el mecanisme que s'està estenent en la pràctica de la política econòmica del Govern, d'anar introduint gravàmens, impostos i, alhora, anar regulant mecanismes de compensació és molt perillós –és molt perillós. Està vorejant la interpretació de les normatives, avui horitzontals, en les matèries tributàries en la Unió Europea. Totes les compensacions en matèria d'impostos s'han de regular per deduccions regulades per llei. Els mecanismes de compensació són ajuts encoberts, són ajuts encoberts a l'activitat econòmica, i la Unió Europea els té tipificats i prohibits. Ens ha passat algunes vegades que s'han fet exercicis d'aquesta naturalesa i després, per via recursos a la Unió Europea, s'han perdut, i la Unió Europea ha fet retrocedir aquests mecanismes.

Com deia la portaveu del Partit Popular, aquests mecanismes de compensació en tot cas s'han de regular per llei, i no s'han de regular per decret i amb acords privats en taules amb els sectors. Per què? Perquè les normes fiscals han de ser horitzontals, han de ser, doncs, diguem-ne, objectives, s'han de regular per criteris normatius amb rang de llei, i no poden ser instrumentats per mecanismes d'aquesta naturalesa.

Per tant, per aquestes raons, nosaltres avui donem suport a la iniciativa del Partit Popular, que demana la derogació d'aquesta mesura, tot i que en el seu moment varem portar aquesta capacitat normativa a Catalunya i tot i que no descartem poder estar d'acord en un futur a desenvolupar un concepte d'aquesta naturalesa. Però avui, per raons d'oportunitat i per les tres raons que he dit, nosaltres no hi estem d'acord.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un tema que ja fa mandra tornar a sortir a parlar-ne, a discutir-ne i a argumentar-ho... (*Forta remor de veus.*) Fa almenys, fa almenys... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades i diputats...

El Sr. Carbonell i Sebarroja

...deu vegades que en parlem, del tema..., fa almenys deu vegades que en parlem, del tema. Hem explicat a bastament per què aquesta és una mida valenta i coherent. I també els ho voldria recordar, perquè em sembla que aquí no estem entrant en el fons de la qüestió.

Quin és el fons de la qüestió? El dèficit sanitari, d'acord? (*Remor de veus.*) És clar. Aquí és una mida... Jo no sé si deuen recordar, senyores i senyors diputats, que ens vam trobar amb un dèficit sanitari pràcticament de 3.000 milions d'euros, que això, si no ho recordo malament, són aproximadament 500.000 milions de les antigues pessetes.

Aquest és el dèficit que ens vam trobar. Aquest dèficit sanitari és fruit de la història, és fruit d'un acord de finançament del 2001 que van fer el Partit Popular i Convergència i Unió. I, per tant, a mi m'estranya molt que encara a aquestes alçades algú s'atreveixi –tothom hi té el dret– a tornar a explicar-nos que aquesta mesura no resoldrà tot el problema sanitari. Naturalment que no –naturalment que no.

Què fa? El que fa és una mida valenta i coherent d'indicar al país que tenim aquest dèficit, que aquest dèficit ens l'hem trobat, i, que, per cert, a l'acord de finançament, com vostès ja saben, en el tancament del 2002, ens vam trobar que de les previsions de 450 milions d'euros ens hem quedat en la meitat del que estava previst.

Però bé, això no és que sigui història, això és el que ens hem trobat. Davant d'això el Govern de la Generalitat, govern responsable, el que pren és la decisió coherent i valenta de posar en marxa aquesta mida que està indicant al país que tenim un dèficit extraordinari i que a aquest dèficit hi hem de fer front.

Em sembla que tots els grups de la cambra estem d'acord que aquest dèficit existeix. I com que existeix i està aquí, enfront d'ell hem de donar la cara, hem de ser coherents. I nosaltres hi aportem un gra de sorra d'aquesta responsabilitat.

Com que això no és suficient, ni molt menys, s'ha plantejat ja –i penso que també tots hi estarem d'acord– que aquest dèficit sanitari s'ha d'enfocar, s'ha d'agafar de front, i per aquest sentit els presidents, els presidents de comunitats autònomes, en la conferència en què es van reunir per primera vegada a la història, van decidir que l'any 2005 es posarien a treballar en aquest fet.

Per tant, aquest Govern ha agafat el toro per les banyes, aquest Govern es posa a treballar per paliar aquest dèficit històric que ens hem trobat..., i que la sanitat pública de qualitat que Catalunya necessita cada vegada va a més. I, per tant, nosaltres, senyores i senyors diputats, estem disposats a treballar, i espero que conjuntament, perquè aquest dèficit sanitari desaparegui i en el futur puguem disposar d'un finançament suficient per a una sanitat de qualitat que tots necessitem.

Dit això, que sàpiguen per la seva tranquil·litat que en els sectors afectats, i nosaltres hi tenim una especial relació i hi tenim un especial diàleg permanent –transportistes, taxistes, pagesos, ramaders i pescadors–, ja s'han començat a prendre les mides necessàries, sempre d'acord amb la legalitat europea comunitària, que coneixem perfectament, per fer front a aquestes repercussions.

Però que quedi clar, doncs, que és una mida coherent, és una mida valenta que ens ho permet, i sobretot jo voldria indicar que, per favor, està clar que als pressupostos per al 2005 i les mesures financeres ja vam explicar per què aquesta norma havia de continuar.

Aquest, penso que és un debat que l'hem repetit les vegades que calgui, i seguirem, en aquesta tribuna encara que ens faci mandra parlar de coses del passat. Si cal en parlarem, però jo espero que no ho haguem de tornar a fer.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., bé, de fet, no és la primera vegada que parlem del recàrrec d'hidrocarburs, i, per tant, els arguments que donarem no serà la primera vegada que s'escolten en aquesta seu parlamentària.

De fet, hem de mirar els antecedents, per què el Govern de la Generalitat es veu obligat a aplicar aquest recàrrec d'hidrocarburs, i evidentment anem cap a la situació financera de la sanitat. De fet, estem parlant de 600 milions d'euros de dèficit enguany, previsible, encara no s'ha tancat l'exercici, i un endeutament de 3.000 milions d'euros.

Per tant, estem parlant d'una situació que en bona mesura ve marcada pel sistema de finançament pactat l'any 2001 i que es va començar a aplicar a partir del gener del 2002; un sistema de finançament pactat també entre el Partit Popular, en aquells moments al Govern de l'Estat, i Convergència i Unió, al Govern de la Generalitat.

De fet, era un sistema de finançament que no preveia un finançament específic de la sanitat. I així ens ha anat –i així ens ha anat. (*Veus de fons.*)

De fet, l'únic instrument creat per aquells acords del 2001 va ser aquest recàrrec dels hidrocarburs, que –s'ha de recordar–, en primer lloc, va ser creat per vostès quan estaven al Govern de l'Estat i per Convergència i Unió, en el Govern de la Generalitat. De fet, hi havia un tram estatal i un tram autonòmic. Van ser creats tots dos trams. En el cas del tram estatal, va ser creat i aplicat immediatament pel Partit Popular. Per tant, vostès han aplicat un tram estatal per finançar la sanitat, vostès han aplicat aquest tram estatal en el recàrrec d'hidrocarburs. En el cas de la Generalitat, en aquell moment no es va aplicar.

De fet, senyor Homs, aquestes raons que vostè ha exposat de per què no aplicaria aquest recàrrec d'hidrocarburs... –sí que el va crear, de fet, va ser un dels inventors, el pare de la criatura–, aquestes mateixes raons, poder no eren les mateixes que l'any 2001, quan estaven negociant? (*Pausa.*) Doncs, per tant, poder no hauria hagut de crear aquest recàrrec.

De fet, el Govern ja ha pres una sèrie d'accions per minimitzar l'impacte de l'establiment del recàrrec autonòmic de l'impost sobre vendes minoristes de determinats hidrocarburs, bàsicament en el sector del transport, sector primari. De fet, en els pressupostos que vam aprovar ahir ja hi havia una sèrie de partides, concretament a Política Territorial, que precisament donen cobertura a aquestes mesures de compensació.

Finalment, no eliminarem aquest impost, perquè el creiem necessari. El creiem necessari també per una qüestió estratègica de negociació. Aquest any 2005 serà un any clau en la negociació del finançament del sistema sanitari concretament, de tot el sistema de finançament, però en concret del sistema sanitari. I des d'aquí havíem de fer els deures –des d'aquí havíem de fer els deures–, i com a mínim utilitzar aquest únic instrument que hi havia en aquest sector, però prenent mesures perquè no perjudiqui aquells sectors productius que poden sortir perjudicats..., per no ser usuaris finals..., sinó un cost en la seva activitat econòmica.

En definitiva, no donarem suport a aquesta proposta del Partit Popular de presa en consideració de la Proposició de llei de derogació de l'article 4, i, per tant, des del Grup d'Esquerra Republicana, hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo entenc la posició de la senyora Montserrat i la seva preocupació per la repercussió d'aquest impost sobre el transport de mercaderies; ho ha demostrat en aquest hemicicle des de fa molt de temps. I em sembla molt coherent la seva proposta i la seva decisió de mantenir, evidentment, la derogació d'aquest impost que ha

posat el Govern o que va posar el Govern en la seva Llei d'acompanyament.

El que passa, que el Govern ha de prendre decisions davant la realitat que té el país, davant la situació econòmica i financera que hi ha en el país en general, i sobretot davant el tema del finançament de la sanitat, que també és preocupant –i així ho compartim tots els membres d'aquesta cambra–, per la qual cosa s'han de prendre decisions. Llavors, evidentment, algú pot pensar que són encertades i els altres poden pensar que són desencertades. Ara, tot i que no ha volgut dir-ho, però ja ho ha dit, que el Govern pot ser una màquina d'escurar butxaques. Ja ho ha dit, no ho volia dir, però ho ha dit. En tot cas, aquí sí que ja no ho compartim, ja li ho vaig dir..., o l'hauré de posar a la llista de tots aquells epítets, no?, que es dediquen des de l'oposició a aquest tema, ho repeteixo, sense massa sentit. Però, bé, des del punt de vista literari té el seu valor, eh?, no el desmereixo.

En tot cas, el que sí que es diu claríssimament a l'hora de posar aquest impost..., ja es comencen a posar, doncs, tot un seguit de mecanismes per fer... Bé, l'impost es posa bàsicament pel tema del finançament de la sanitat. Aquesta és la raó. L'any 2004 va significar al voltant de 60 milions d'euros; en aquests moments significaria una recaptació d'uns 160 milions d'euros. Davant el dèficit de la sanitat no és molt, però són 160 milions d'euros que es posen sobre aquest recàrrec i que es recaptaran i que iran destinats a la sanitat; no van destinats a no sé què, sinó a la sanitat. Perquè algú ha volgut..., semblava que no quedava clar on anaven destinats.

Aquest és un mecanisme per fer front al dèficit de la sanitat. N'hi poden haver d'altres? En tot cas, el Govern anterior, per posar un exemple, no en va posar absolutament cap, al contrari, va anar fent encara més grossa la bola del dèficit del finançament de la sanitat. Això és una obvietat. El Govern ha de prendre una decisió: pren aquesta decisió que li sembla que és la que menys afecta els ciutadans, que a més a més pot aportar uns quants diners a la sanitat, i sobretot té una funció pedagògica –vostès se la poden creure o no, però en tot cas la té– amb relació al Govern estatal, per tal d'obtenir un veritable i just finançament de la sanitat. Alguns diuen: «No ha arribat encara.» Bé, s'està negociant i veurem si al llarg del 2005 hi ha notícies molt més agradables de les que hem tingut fins ara –i és veritat–, sobre el tema del finançament de la sanitat amb relació a l'Estat.

Jo crec que aquest és un element important –és un element important. Que no és el que hauria de ser? Bé, de fet, ja ho ha dit el senyor Sergi de los Ríos: aquest impost, el crea el Partit Popular l'any 2001, el crea, amb el suport de Convergència i Unió, entusiasta. El que passa que va ser tan... (Pausa.) Senyor Homs, vostè diu... (pausa), senyor Homs, vostè deia que varen ser..., s'atorgava el mèrit, que ho deu ser, que varen portar aquest tipus de tram autonòmic de l'impost aquí, a Catalunya, però que no el varen aplicar. En tot cas, sí que el va aplicar el Partit Popular, i els va dir que tenien la possibilitat d'aplicar-lo vostès, però, en tot cas, els el traurien dels recursos del Fons de suficiència... Una

hàbil maniobra: «Vostès mateixos ho facin, però mentrestant ja els els traiem...» –ells els posen...–, «...i els traiem els diners que us vindrien a la caixa comuna.» I és una manera hàbil de posar impostos, però en tot cas que no serveix evidentment als interessos dels ciutadans de Catalunya ni de la resta de comunitats autònomes. En tot cas, és una altra tècnica legislativa que nosaltres no compartim. Però, en tot cas, anem a buscar l'origen del que va passar, perquè, si no..., què ens permet aquesta situació...

Dit això, que es pot compartir o no es pot compartir..., però, en tot cas, és una decisió que pot portar a terme el Govern de la Generalitat, que té una funció concreta, que té un origen concret i que té una destinació concreta. Al mateix temps, es cura en salut, i, ja en la mateixa Llei, ja sap vostè, senyora Montserrat, que deia que recollia la necessitat de minimitzar l'impacte en els sectors productius més afectats. I això és el que s'ha estat fent sempre en quasi tots els impostos. Quan estàvem aprovant ahir mateix el cànon de l'aigua i de l'ús industrial, també allà deixàvem molt clar que al llarg del primer trimestre, en concertació amb els sectors productius, que són, evidentment, els més interessats, doncs, trobarem una manera també de reduir, compensar o segons les activitats o actituds que prenguin també aquells sectors amb relació al consum eficient de l'aigua. Doncs, aquí també passa exactament el mateix. I em penso que és una actitud que es fa sovint amb aquests tipus d'impostos, que en som conscients que té un impacte en alguns sectors. I en el sector, doncs, que fa referència al transport de mercaderies, no es poden fer mesures compensatòries directes –el senyor Homs ho deia i tenia raó–, en som conscients, el Govern n'és conscient, i per la qual cosa fa utilitzar altres mecanismes que són legals, és possible que voregin, però, evidentment, de vegades, amb la tècnica legislativa sovint has de vorejar la legalitat. Mentre estiguis en la legalitat, la voreges pel cantó bo, no hi ha cap tipus de problema.

I en aquest cas són actuacions en el terreny ambiental, modernització de la flota, modernització, formació, infraestructures, que sembla que no hi ha..., que hi ha un acord, no definitiu, però sí molt avançat sobre aquest tema, que em penso que deia el senyor Sergi de los Ríos que hi ha una partida a Política Territorial i Obres Públiques d'uns quants milions d'euros que estaran destinats a aquests mecanismes.

Bé, jo crec que, llavors vol dir que, si fem les coses, o si el Govern fa les coses ben fetes com les proposa, jo crec que la funció aquesta pedagògica serà important, el fet que puguem aportar més de 100 milions, 160 milions d'euros al finançament de la sanitat també és important. Si podem fer totes aquestes mesures per minimitzar la repercussió d'aquest impost, jo crec que també és important. I, en tot cas, l'impacte de l'impost és força limitat, representa el 2,6 per cent del preu total de la benzina, no?

I pot ser que en aquell moment que es va implicar el preu del barril del petroli americà, el de Texas, doncs, era elevat. Ara ha disminuït, vol dir que l'impacte ja és... (Veus de: «És elevat.») Encara és elevat, sí, em penso que són 45. Vostè deia aquí en l'exposició de

motius, 50, em sembla que són 45... Sí, sí, no, no, que ara són 45, i que ha baixat, però, en tot cas, sí que ha baixat i la tendència..., bé, no m'atreviria a dir jo quina és la tendència del preu del barril del petroli, no fos que m'equivoqués demà passat, perquè com que no depèn de nosaltres sinó de l'impresentable president nord-americà, doncs, això, evidentment, és complicat.

Bé, en definitiva em sembla que s'han donat les raons per tal de poder mantenir aquest impost. Nosaltres varem dir en un primer moment –i que el Govern comparteix– que aquest no és un import definitiu, senyora Montserrat, és un impost que ve determinat per unes circumstàncies concretes, i que, evidentment, la tendència és que en el moment que el finançament de la sanitat sigui un element molt més clar i més possible de portar-lo a terme, doncs, aquest impost es trauria..., es trauria, doncs, i es buscarien altres sistemes.

En definitiva, creiem que encara serveix, té la seva funció, per la qual cosa no li votarem a favor aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Cridem a votació. (*Pausa llarga.*)

Acabat el debat, doncs, començarà la votació d'aquesta presa en consideració. Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 64 vots en contra.

Designació d'un síndic de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00002/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la designació d'un síndic de la Sindicatura de Comptes.

D'acord amb l'article 20.1 de la Llei 6/1984 (*Remor de veus.*) (*Pausa.*). D'acord amb l'article 20.1 de la Llei 6/1984, de 5 de març, de la Sindicatura de Comptes, els síndics són designats pel Parlament per majoria de tres cinques parts dels seus membres –81 vots. El candidat proposat és el senyor Ernest Sena i Calabuig. D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1, primer del Reglament, la votació pot ser per assentiment o electrònic i secreta. Demanaria..., per assentiment? (*Veus de fons.*) Constatat que hi ha el quòrum suficient, és a dir, més de 81 persones presents en la cambra, i constatat, doncs, que existeix aquest quòrum, entenem que es pot designar el senyor Ernest Sena i Calabuig com a síndic de la Sindicatura de Comptes.

Queda, doncs, designat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la Constitució europea (tram. 300-00765/07)

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la Constitució europea. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit

Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Daniel Sirera. (*Remor de veus.*) (*Pausa.*)

Senyor Sirera, pot començar, eh?

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, honorables consellers. Com saben perfectament, el proper dia 20 de febrer es celebrarà a Espanya, també a òbviament, a Catalunya, el referèndum que ha de permetre que entri en vigor la Constitució europea. Una constitució que, malgrat que no satisfà completament les necessitats i les aspiracions dels catalans i de la resta d'espanyols, significa, des del nostre punt de vista, i també suposa, un pas molt important en la construcció de l'Europa dels ciutadans. La constitució europea, amb el reconeixement dels drets dels ciutadans de la Unió, és fruit d'un intens i llarg, llarguíssim, procés de diàleg i de negociació que obre les portes, des del nostre punt de vista, a un millor futur per a tots els europeus.

Tots els partits polítics catalans, honorable conseller, o gairebé tots, tenim decidit quin serà el nostre vot en aquest referèndum. Crec sincerament, honorable conseller, que és legítim que existeixin federacions de partits que, com Convergència i Unió, tinguin posicions diferents sobre la Constitució europea. També li he de dir que em sembla lògic i fins i tot sa, que els tres partits que formen part del Govern de la Generalitat de Catalunya tinguin posicions diferents sobre la Constitució europea. Podem arribar a entendre fins i tot –fixi's vostè si en som, de comprensius–, que dintre del propi Govern de Catalunya, consellers del mateix partit puguin fer campanya alhora a favor i d'altres en contra de la Constitució europea. Tot això, el nostre Grup Parlamentari, després d'un any de tripartit, ja ha arribat a entendre que aquestes coses passen.

Ara bé, l'honorable conseller, el que no em sembla normal és que vostè, com a conseller en cap del Govern de Catalunya, impedeixi els membres del Govern de pronunciar-se lliurement sobre la Constitució europea.

Com vostè sap perfectament, el nostre Grup Parlamentari va formular tantes preguntes com consellers per tractar de conèixer l'opinió dels membres del Govern amb relació a la Constitució europea. Vostè mateix, honorable conseller, en resposta parlamentària a aquest diputat –i cito textualment– deia que cap membre del Govern, en funció del seu càrrec, i en nom d'aquest es posicionaria respecte de la seva aprovació o no.

Com a ciutadans i ciutadanes, deia vostè, els membres del Govern s'expressaran lliurement de la manera que considerin oportuna. Doncs, bé, honorable conseller, pot explicar-nos com és possible que els mitjans de comunicació catalans li facin entrevistes a vostè, en les que es pronuncia en contra de la Constitució europea, en les que diu que Catalunya ha de votar que no a la Constitució europea. Pot explicar-nos, honorable conseller, com és possible que els mitjans de comunicació catalans, TV3 inclosa, agafin declaracions i facin entrevistes a un ciutadà de Catalunya que es diu Josep Bargalló, i que curiosament, o que..., bé, dona la circums-

tància i la coincidència que també és conseller en cap del Govern de Catalunya. Creu que és normal, honorable conseller? I ho dic amb tot el respecte del món, eh? Que vostè tracti de posar un morrió als consellers del Govern, del meu Govern, que puguin exercir lliurement el seu dret a la llibertat d'expressió i puguin dir què és el que pensen de la Constitució europea?

Bé, honorable conseller, l'objectiu d'aquesta interpel·lació és molt clar i molt fàcil, no? Nosaltres volem saber dues coses, i espero que vostè pugui contestar-les en aquesta interpel·lació. Volem saber, en primer lloc, si el Govern de la Generalitat té previst fomentar el vot en aquest referèndum. I, en segon lloc, honorable conseller, volem saber si com a Govern, si com a Govern de la Generalitat de Catalunya –perquè sortirà avui en aquesta tribuna representant a tot el Govern de la Generalitat de Catalunya, ens pot explicar, pot explicar a tots els ciutadans de Catalunya si la Constitució europea ens beneficia o ens perjudica. Li puc assegurar que estarem molt expectants a les seves explicacions.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller, senyor Josep Bargalló.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Senyor diputat, bé, jo crec que la resposta és molt fàcil i que no cal complicar les coses. El Govern de la Generalitat, com a Govern i, per tant, cadascun dels seus membres, sempre que parlin en nom del Govern, o en actes que hi són com a Govern, per acord del mateix Govern, no expressaran la petició del vot en cap sentit davant del referèndum sobre el tractat de la Constitució europea. Això és més una postura que no ha pres només el Govern de la Generalitat, que han pres diversos governs. Per exemple, també, d'altres comunitats autònomes, com ara la d'Astúries, per posar un exemple, o com ara, si no varia, el Govern Basc, per posar un altre exemple.

Els membres del Govern, quan no actuïn en nom del Govern, o no actuïn en actes del Govern, doncs, s'expressaran lliurement, com qualsevol altre ciutadà, expressaran lliurement la seva opinió.

Jo quan he respost entrevistes, en totes elles he deixat sempre molt clar que aquesta..., quan jo opinava sobre la Constitució europea no opinava en nom del Govern, sinó que opinava com a militant d'un partit. (*Remor de veus.*) I vostè sap perfectament, vostè sap perfectament, que quan li fan una entrevista en un mitjà, fan una entrevista i li van fent preguntes des de diverses òptiques, i vostè les va responent des d'aquella òptica que es fa la pregunta, deixant-ho clar. Cap membre del Govern, des del president de la Generalitat, fins a qualsevol conseller, no ha expressat mai, en nom del Govern, una petició de vot. I, en canvi, sí que és cert, que des del president de la Generalitat fins gairebé tots els consellers han anat dient cadascun d'ells què votaria. Això és absolutament lògic.

En primer lloc, hi insisteixo, no és l'única comunitat autònoma que ha pres aquesta decisió –no és l'única–;

d'altre lloc, un govern com el de la Generalitat no li competeix expressar com a Govern la seva aprovació o no d'un tractat de la Constitució europea que no hi va participar, en la seva redacció –no va participar en la seva redacció–, que si hi hagués participat segurament que sí que seria lògic que expressés una opinió. I més enllà d'això, el que sí que farà el Govern de la Generalitat és en funció d'allò que li permet la Llei electoral –que vostè sap perfectament que amb Llei electoral en mà a qui li competeix el foment de la participació és al govern convocant del referèndum, en conseqüència el Govern de l'Estat. Amb allò que li permet –li deia– la Llei electoral, el Govern de la Generalitat efectuarà accions per tal de fomentar la participació, que no podran ser les mateixes que faria si el referèndum el convoqués el Govern de la Generalitat, perquè, hi insisteixo, Llei electoral en mà, això competeix a l'Administració del Govern de l'Estat i, evidentment, nosaltres el que no podem fer, ni volem fer, és suplir en aquest aspecte l'Administració del Govern de l'Estat.

Per posar-li un exemple, vostè sap que la Constitució europea és realment, el seu tractat, molt extens, i que una de les coses que hem de voler tots els governs és que els nostres ciutadans i les nostres ciutadanes, quan vagin a expressar el seu vot, coneguïn allò que van a votar. És molt extens i segurament pretendre que cadascú dels ciutadans i ciutadanes s'hagin llegit tota la Constitució europea i l'hagin capít és una pretensió molt contundent. I vostè sap que la mateixa Unió Europea aprovarà, n'ha aprovat una síntesi, que l'entén com a síntesi oficial de la Constitució, que trametrà. Nosaltres, per exemple, el que sí que farem és que si les versions d'aquesta síntesi que trameten tant la Unió Europea com el Govern de l'Estat als ciutadans i ciutadanes de Catalunya no n'hi ha cap d'ella que sigui una versió en català, nosaltres ens afegirem a la tramesa d'aquestes versions i trametrem una versió d'aquesta síntesi oficial, no d'una síntesi feta per nosaltres, perquè algú podria opinar que a l'hora de fer una síntesi pots prendre posició o no. La síntesi mateixa que ha fet la Unió Europea, si no és prevista que s'envii en català, el nostre Govern l'enviarà en català per afegir-se a la tramesa en castellà o a possibles altres llengües que envii algun organisme. Això és el que farà el nostre Govern.

Pel que fa a la seva última pregunta, el nostre Govern forma part d'un organisme oficial europeu, reconegut oficialment per la Unió Europea, que es diu Reg-Leg, és a dir, una organització de regions europees amb competències legislatives, que és el paral·lel a l'organisme que aplega els parlaments europeus amb competències legislatives, i que en aquests moments presideix el molt honorable president del Parlament de Catalunya.

Aquesta mateixa organització pel que fa a governs regionals va fer una cimera dies enrere a Edimburg, a la qual jo vaig anar en representació del president de la Generalitat que en aquells moments era a Guadalajara, i en la qual aquesta organització va prendre un acord respecte a la Constitució europea. I aquest acord conté un llistat, conté una primera consideració, que diu que «el tractat de la Constitució europea és un pas endavant per la constitució, per la solidesa de l'Europa

unida». I conté un llistat d'allò que la cimera de presidents d'aquestes regions van considerar que era positiu de la Constitució europea, i conté un llistat d'allò que aquesta cimera va considerar que eren mancances de la Constitució europea.

Aquest, que és un text que va subscriure la Generalitat de Catalunya –no el va subscriure, per exemple, el Govern d'Astúries, però sí la Generalitat de Catalunya, sí el Govern basc i sí el Govern d'Andalusia i sí el Govern de Galícia, que érem els governs de l'Estat espanyol presents a Edimburg–, conté, diguem-ne, l'únic que es pot entendre com a posició oficial del Govern de la Generalitat respecte a la Constitució europea, perquè és un text que vam signar, i en la qual, hi insisteixo, hi ha la consideració que l'existència d'una constitució és un pas endavant, hi ha un llistat d'allò que aquest governs vam considerar que aportaven de positiu respecte a les regions, la Constitució europea, i un llistat d'allò que aquests governs vam considerar que eren mancances respecte de les regions de la Constitució europea.

Hi havia una cinquantena de regions europees amb capacitat legislativa pròpia, l'únic govern que no va signar dels presents era el d'Astúries, perquè volia ampliar el llistat de mancances, la resta vam arribar tots a un consens. Aquest document, signat per aquest organisme i per totes les regions europees presents, que eren, diguem-ne, la gran majoria, eh? –n'hi faltaven algunes de l'Estat espanyol, n'hi faltaven algunes d'Itàlia, però hi havia tots els *Länder* alemanys i les regions legislatives a Bèlgica, a Dinamarca i a Portugal–, i si ara faltava alguna regió italiana i alguna comunitat autònoma europea, en aquest document no s'aposta per cap petició de vot favorable o contrària, i aquest és l'únic document diguem-ne oficial que el nostre Govern assumeix i assumeix en aquest context d'aquest organisme europeu. I aquestes són les posicions que mantindrà ara el Govern, que, a més a més, hi insisteixo, crec que formen part d'una lògica.

Jo, en cap cas, vaig prohibir als consellers i a les conselleres del Govern respondre les seves preguntes, que vostè va fer per escrit, i que sé que ha reiterat en alguna altra fórmula diferent, oral, jo en cap cas ho vaig prohibir als consellers i conselleres, sinó que el Govern va acordar que com que hi havia un criteri únic molt clar la millor resposta que vostè podia tenir era aquest criteri únic molt clar, signat pel conseller en cap, en les funcions que li pertocquen de coordinació de l'acció de Govern.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, dues coses molt breus, no? La primera és que vostè recordarà, com tots els diputats, que quan es van produir les eleccions europees des de Catalunya van posar el crit al cel dient que..., bé, que la participació que havíem tingut els catalans en aquestes

eleccions havia estat més bé escassa, no?, i que, per tant, s'havien... tots vam dir i vam coincidir que havíem de fer alguna cosa perquè els catalans, doncs, d'alguna manera donéssim exemple a la resta de l'Estat de quina manera havíem de, doncs, contribuir al joc democràtic en les eleccions i anant a les urnes a votar.

Bé, nosaltres vam preguntar quina va ser la campanya que va fer el seu Govern, el Govern tripartit, a l'hora de fomentar el vot a les eleccions europees, no? quants recursos es van esmerçar per fomentar el vot, perquè els catalans anessin de manera lliure, democràtica a votar. Bé, la resposta del seu Govern, honorable conseller, signada per vostè mateix, és que el Govern de Catalunya no va destinar ni un euro a fomentar el vot dels catalans, no? Jo crec que aquest és un fet gravíssim –gravíssim–, perquè, malgrat que és veritat que les eleccions europees, com aquest referèndum que tindrem el 20 de febrer, que no el convoca la Generalitat de Catalunya, és cert que afecta i molt els catalans, no?, i, per tant, honorable conseller, crec que no és ni mig normal que el Govern de la Generalitat de Catalunya no destini ni un euro a través del que sigui, no sé, dels mitjans de comunicació públics de la Generalitat de Catalunya, de fer una mena de campanya que difongui i que faci que els catalans anem a votar, amb independència del que votem, anem a votar aquest referèndum.

I per tant, jo li demanaré, a través de la moció, que el Govern de Catalunya faci una campanya de difusió del referèndum i d'informació d'aquest referèndum.

Per altra banda vostè diu: «El Govern de la Generalitat no li competeix expressar la seva opinió sobre un tractat en què no ha participat.» Miri, hi discrepo, no?, perquè jo crec que els catalans i les catalanes tenim el dret, i vostès com a Govern tindrien l'obligació, nosaltres tenim el dret de saber si la Constitució europea beneficiarà els catalans o no. I vostè parla del Govern d'Astúries. Escolti, a mi em sembla molt poc seriós que el Govern de Catalunya, que el meu Govern no sàpiga, no pugui dir als catalans si la Constitució europea és bona o no és bona per als catalans.

Vostè se'n recorda d'allò que deien abans a l'anterior Govern, amb bon criteri, que res del que passava a Catalunya era aliè al Govern de la Generalitat? Escolti, que la Constitució europea no afectarà els catalans? Que els catalans no tenim dret a saber si el nostre Govern, si el Govern escollit per tots els catalans creu que una cosa tan important com la Constitució europea ens perjudica o ens beneficia?

Jo crec, honorable conseller, i li ho dic amb una certa llàstima, no?, que no és normal que el Govern de Catalunya sigui un dels pocs governs de la Unió Europea que no sàpiga, que no pugui explicar als catalans si aquesta Constitució és bona o és dolenta per nosaltres. I, per tant, honorable conseller, més enllà de les discrepàncies legítimes que els membres del tripartit puguin tenir amb relació a la Constitució europea, més enllà de les legítimes aspiracions de cada partit, de tractar que a Catalunya guanyi el «sí» o guanyi el «no», jo el que li demano és que el Govern de Catalunya –li recordo que només tenim un govern, no hi ha tres governs de la Generalitat, hi ha un únic govern–, jo el que li demano de debò és que fixi un criteri únic del Govern de

Catalunya amb relació a la Constitució europea. Jo crec que els catalans tenim dret a saber si l'entrada en vigor d'aquesta Constitució ens beneficiarà com a catalans o ens perjudicarà.

Jo crec, honorable conseller, que vostè, com a conseller en cap, hauria de fixar un criteri unitari del Govern amb relació a aquesta qüestió.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo el criteri únic ja l'he fixat –jo no, l'ha fixat el Govern–, jo l'he expressat en aquesta estrada, però si vol el tornó a fixar. El criteri és, primer, el foment de la participació en el referèndum i, per tant, el Govern de la Generalitat farà –farà. I si vostè vol posar-ho a la moció, perfecte, i si no ho posa a la moció ho farà. I ja sap que això de votar depèn, eh? Vostè coneix perfectament el discurs de dir «no li votem perquè ja ho fem», aquest és un discurs que jo li he sentit a vostè moltes vegades. El Govern de la Generalitat farà mesures de foment a la participació, i ho farà en funció de les campanyes de la Comissió europea i de les campanyes del Govern de l'Estat per tal de no repetir línies, i sí, en canvi, per omplir els buits d'aquestes campanyes que faci la Comissió europea i que faci el Govern de l'Estat. Per tant, jo no puc ara dir-li al cent per cent les mesures d'aquesta campanya, perquè també estem pendents de conèixer, fil per randa, les campanyes que puguin promoure des de la Comissió europea i des del Govern de l'Estat.

Segon, el criteri del Govern de la Generalitat és que els partits polítics tenen una funció social que, primera, no es pot subvertir i, segona, que també s'ha de fomentar, i que en el referèndum de la Constitució europea la feina dels partits és, precisament, la de plantejar des de la seva pròpia opció ideològica, en aquest llistat –que jo li recordo que el Govern de la Generalitat ha subscrit–, d'elements que es poden considerar positius i d'allò que es pot considerar mancances, fer prevaldre el que cada partit consideri convenient i demanar a la ciutadania el vot favorable o negatiu en funció d'allò que els partits han de fer en un referèndum, que és ser líders socials de les opcions ideològiques del país. I, per tant, també és criteri del Govern de la Generalitat no pretendre ocupar l'espai dels partits.

El Govern ha de fomentar la participació, els partits han de fixar els seus criteris ideològics i demanar a la ciutadania, en funció del que és un partit i de la necessitat que té la societat de l'existència dels partits, la seva pròpia posició. És així, i no és estrany, i no és estrany i és el que el Govern farà. I li insisteixo: no és l'únic govern d'Europa que farà això, i fins i tot podríem plantejar si és correcte al revés, cosa que no farem, perquè cada govern sap el que creu que ha de fer davant de la seva societat i davant de la pluralitat de la seva societat, i davant de la pròpia pluralitat social que el mateix govern representa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de peatges (tram. 300-00271/07)

I passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de peatges, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, permeti'm que comenci fent un petit matís a aquesta interpellació. Ja els anuncio que aquesta interpellació no vindrà acompanyada d'una moció subsegüent, bàsicament en coherència amb els treballs del grup específic creat per aquest Parlament amb relació a l'ordenació dels peatges. Saben que hi ha un compromís, un acord de cavallers pels quals, doncs, no se sotmeten a votació en aquest Parlament acords relacionats amb peatges.

També vull avançar-li que, en funció de quin sigui el resultat de la propera reunió del grup de treball de peatges, nosaltres demanarem que es trenqui aquest acord i que, per tant, en seu parlamentària, ja sigui en comissió o en ple, es pugui discutir obertament, lliurement, d'aquestes qüestions.

Per tant, quin és l'objectiu d'aquesta interpellació avui, senyor conseller? Doncs, home, és fer una mica de balanç d'aquest primer any de Govern, d'aquest primer any de Govern del PSC, de Govern tripartit. I per altra banda, també fer-ho, i explicar a l'opinió pública quines són les discrepàncies i quines són les denúncies que nosaltres fem respecte als resultats de l'última reunió del grup de treball de peatges, que el Govern va intentar explicar i vendre com un èxit clamorós i ens sembla, doncs, que es mou en un terreny més aviat d'una certa precarietat de resultats.

Avui volem parlar de les autopistes com a greuge, volem parlar de política de mobilitat i també volem parlar de política de fiscalitat. Abans hi ha hagut la substanciació d'una proposició de llei, que no s'ha pres finalment en consideració, sobre l'increment de pressió fiscal que vostès, que el Govern, han fet amb relació a les benzines per cobrir el dèficit de la sanitat, mentre que a Madrid no s'assoleix cap acord.

Ahir, a la Llei d'acompanyament vam parlar de la política fiscal relacionada amb el consum d'aigua. També un altre element de pressió fiscal. I escoltin, el tema de peatges, tal com finalment ha estat resolt, també és una qüestió que va adreçada a apujar els impostos, a apujar la pressió fiscal.

Jo li he de confessar, senyor conseller, que la preparació d'aquesta interpellació ha estat apassionant, i l'he feta en base a reculls de premsa. I és sorprenent com es canvien les opinions, com es canvien els tons, com es canvien els matisos, com es canvien les prioritats i els accents quan s'és a l'oposició i quan s'és al Govern. Però vostès han aconseguit una cosa encara més prodigiosa, senyor conseller, que és canviar el discurs des del mateix moment que són al Govern. És extraordinari veure què deia el conseller Joaquim Nadal en el moment en què es va fer càrrec d'aquest Departament, ara fa un any, i el que diu ara i el que aconsegueix ara; és radicalment diferent. I això és el que nosaltres voldríem posar sobre la taula, perquè, escolti, després d'un any, no sabem quin és el seu model amb relació a les autopistes, perquè han dit tantes coses, tan diferents i els resultats no els avalen, que ens agradaria que avui, com a mínim, vostè fes un exercici de transparència important.

I comencem pel que nosaltres veiem que és el punt de partida. El punt de partida com a mínim del Govern és el següent, diu: «Nadal vol negociar la supressió de peatges als accessos de Barcelona. El conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Joaquim Nadal, considera absolutament imprescindible l'ampliació de l'autopista A-7 i l'eliminació selectiva de peatges i la renegociació de la concessió d'algun tram determinat.» Això ho deia a principis de l'any 2004.

Què és el que s'ha aconseguit? Absolutament *res* des de la perspectiva d'aquestes prioritats. Res. Els resultats de l'última reunió del grup de treball de peatges, que vostès van explicar, que vostès van vendre públicament, consisteix en el següent: consisteix en la rebaixa del 40 per cent de les tarifes vuit dies l'any; només en un any, vuit dies l'any. És exactament això, i amb unes barres molt taxades, molt concretes. Per tant, hem passat de la petició de rescat de determinats peatges, del tercer carril de l'AP-7, de renegociació amb les concessions, a aconseguir estrictament i simplement això, senyor conseller. Per tant, ens sembla que el balanç és relativament baix, és relativament precari.

On són totes aquestes peticions? On són totes aquestes reivindicacions en cadascun dels punts? I per contra, què tenim? I això serà universal, i serà tots els dies, doncs que els peatges l'any que ve pujaran per sobre l'IPC, pujaran més enllà d'un 4 per cent, d'un 4,5 per cent. Per què? Home, perquè aquí també hi ha una discrepància radical entre el que vostès deien quan estaven a l'oposició i el que diuen ara, que és que repercutiran en els usuaris l'IVA i l'IPC que hi havia pendent. I era pendent per casualitat? No, era pendent perquè el Govern de l'Estat no va complir una llei, la disposició addicional vintena de la Llei de mesures fiscals i administratives de l'Estat, de l'any 96, que preveia que es rebaixaria el tipus aplicat en els peatges i que en cas que la Unió Europea corregís això, se n'hauria de fer càrrec el mateix Estat. I escolti, què veiem? Doncs veiem que vostès ho volen repercutir als usuaris, una actitud radicalment diferent a la que plantejaven quan estaven a l'oposició i que deien: «El Govern de la Generalitat, mentre no aconsegueix el compromís del Govern de l'Estat, ho haurà d'assumir ell mateix.»

L'anterior Govern de la Generalitat hi té un contenciós administratiu en aquesta matèria.

Però també hem aprovat un altre instrument, que és el fons de rescat, el fons de reducció de subvenció i rescat selectiu de peatges. L'hem aprovat aquí en primera instància i l'hem de portar a Madrid. Li ensenyo, senyor conseller, dos titulars diferents que responen a dues èpoques... a dues èpoques diferents. (*L'orador mostra dos fulls.*) El primer és aquest, és: «El Govern no destinarà ni un euro a rescatar o a abaixar peatges.» Això va dir el ministre Álvarez Cascos. «Foment descarta el rescat de peatges.» Això ho diu el secretari d'Estat i Infraestructures, el senyor Morlán.

Vol que li digui quina era la seva reacció, conseller? Quan vostès estaven a l'oposició, el PSC adverteix CiU que hi haurà una revolta social si s'apugen els peatges, si Madrid no dota aquest fons de rescat. Vol que li expliqui quin ha estat el seu capteniment, la seva actitud quan Foment, quan la ministra, quan el mateix president del Govern de l'Estat han dit que no? Vostès simplement han callat. I en aquest moment encara no sabem en quina línia van les negociacions per dotar aquest fons de rescat. Escolti, una cosa és la feina que puguem fer aquí al Parlament, però l'altra és que vostès tenen l'obligació com a govern de negociar ja amb l'Estat.

I l'Estat què ens diu? Ens diu el següent: ens diu que no en vol sentir ni parlar; de manera, de manera general? No. Escolti, de manera general, no, perquè hi ha dues excepcions, i dues excepcions que a Convergència i Unió li couen molt. La primera: la ministra, la ministra Álvarez ens diu que té com a prioritats rebaixar i fer desaparèixer la barrera del peatge Sevilla - Cadis. I sap quin argument utilitza? Diu: fins que no construïm l'autovia gratuïta, paral·lela a aquesta autopista, escolti, mentrestant, gratuïtat. Això és el que diu la ministra, i ho diu públicament, i ho diu en els mitjans de comunicació.

I mentrestant, aquí, a Catalunya, què tenim? No tenim tercer carril de l'AP-7, no tenim desaparició de peatges troncal, no tenim absolutament res d'això. I el segon peatge? Perquè, clar, no es poden rescatar els peatges, però sí que parlem de la Sevilla - Cadis i parlem d'una altra, que és l'eliminació del peatge de l'autopista Lleó - Astúries, de l'autopista de Huerna. Li sona d'on és el president del Govern espanyol? És de Lleó, i justament en parla. Aquests són els únics, els dos únics peatges dels quals es parla que hi hagi un cert alliberament.

Quan nosaltres érem al Govern es van començar a reduir peatges, es va alliberar, es va aixecar la barrera de la B-30. Quina és la seva barrera de la B-30, senyor conseller? Quina és la seva barrera de la B-30? Quin és el peatge que està disposat a reduir, a rescatar, a rebaixar; hi ha massa preguntes que en aquests moments encara no tenen resposta. Vostè vol que l'IVA el paguin els usuaris o està disposat a fer una negociació seriosa amb l'Estat? Vol negociar un canvi de règim amb les concessions? Què me'n diu dels tercers carrils de l'AP-7, dels peatges troncal? Quins són els rescats concrets en aquests peatges de mobilitat obligada que vostè està disposat a prioritzar? Quins descomptes s'han d'aplicar

per als peatges curts? Són tot un seguit d'interrogants que després d'un any de govern, del seu govern, nosaltres encara els tenim presents, més presents que mai. I hi ha una diferència abismal entre el que vostès deien quan estaven a l'oposició i el que diuen ara, i el que vostè deia el primer dia de mandat i el que diu ara.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. La seva intervenció, senyor Rull, parteix de dos supòsits falsos, parcials, esbiaixats, cosa a la qual ens té acostumats. Darrere una retòrica brillant, amaga la insuficiència d'uns arguments. Miri, vostè diu que farà una interpellació sobre peatges i no fa una interpellació sobre peatges. Vostè diu que farà una interpellació sobre peatges i no fa una interpellació sobre peatges i no fa una interpellació sobre peatges, sinó que fa una interpellació parcial sobre quin és el capteniment del Govern de Catalunya amb relació a la política de l'Estat pel que fa als peatges. Clarament. I s'ha estat referint tota l'estona a aquelles qüestions amb relació als peatges que afecten només les autopistes de l'Estat a Catalunya.

Segons supòsit fals. Vostè ha intentat, amb poca fortuna esgrimir algun retall de premsa, però jo li puc assegurar, senyor Rull, que dic, subscriu i mantinc amb relació a la política de peatges, exactament el mateix ara que fa cinc anys. I el resum del que jo penso sobre la política de peatges va aparèixer en un article extens en un mitjà de comunicació on, amb tota claredat i amb força extensió, s'explicita quin és el meu punt de vista i en quina direcció està treballant el Govern en aquests moments.

Però bé, vostè vol parlar no exactament de peatge sinó d'unes altres coses, i jo crec que hauríem de portar el tema al terreny que toca. I el terreny que toca ens obliga a recapacitar una mica, sense cap ànim d'intentar establir un quadre d'entrades i sortides com un compte de resultats amb relació al Govern actual i al Govern o als governs anteriors. Ni tan solament no faré això, però fem un recordatori de la situació, que no és menor.

Primer punt: convé que ens diguem tots plegats, ara diré unes quantes obvietats, que vostè que és un actiu membre del grup de peatges sap de sobres, però convé que ens diguem tots plegats el següent: el túnel del Cadí té una concessió vigent fins a l'any 2023, fruit d'una darrera pròrroga de deu anys. Els túnels de Vallvidrera i els accessos tenen una vigència no prorrogada fins a l'any 2037. La C-16, en els seus diferents trams, té una vigència fins a l'any 2036, fruit d'una darrera pròrroga de quinze anys. L'autopista Pau Casals té una vigència acumulada homogènia fins a l'any 2039, fruit d'una pròrroga de disset anys. Les autopistes C-31 i C-32 tenen una vigència fins a l'any 2021, fruit d'una darrera pròrroga de disset. I l'autopista de Barcelona a

Montmeló, en la part que és competència de l'Estat, té una vigència fins a l'any 2021, fruit d'una pròrroga també de disset.

Aquestes dates, la més tardana de les quals ens porta a l'any 2039, fruit de successives pròrrogues, són, en política fiscal, una càrrega fiscal per als usuaris de les autopistes de Catalunya imputada en el moment de l'acord de pròrroga de la concessió.

Què més tenim? Tenim un acord subscrit pel grup de peatges, naturalment absorbint acords del Govern, que diu que per recuperar el 7 per cent de l'IVA no cobrat durant el període de 1996-2002 aplicarem increments per sobre de l'IPC d'un 1,68 per cent anual, decisió que, tot i que és veritat que vostès mantenen i el Govern manté, i continua mantenint obert un contenciós contra l'incompliment de l'acord de l'any 96, fruit d'uns pactes polítics no satisfets, no és menys cert que això grava reiteradament la factura de l'usuari un 1,68 per cent de més respecte a l'IPC, també imputable a una gestió insatisfactòria d'un moment determinat, que assumim i que diluïm, per acord de tothom, a l'esquena, doble càrrega fiscal, no només dels usuaris, sinó de tots els contribuents de Catalunya, atès que una part d'aquest incompliment és finançat amb recursos públics i pagat dels pressupostos de la Generalitat.

Tercer. Tenim la necessitat de repercutir en els peatges la quantitat no cobrada un any en què el Govern de Catalunya va sentir la imperiosa necessitat de no incrementar els peatges. No és que no els incrementés, va fer veure que no els incrementava i va dir: «Ja ho cobrarem d'aquí a un temps, paro el comptador i dic a les concessionàries que ja els el recuperaré més tard». Fruit d'això, el Govern ha hagut d'assumir en els decrets de peatges de l'any passat, i sobretot en el d'aquest any, uns increments que tendeixin a diluir també l'efecte d'aquest increment, conseqüència d'una aturada parcial de caràcter conjuntural i amb un cert sentit d'oportunitat polític.

I, finalment –finalment–, tenim en el panorama de la situació actual, que és la que és el punt de partida per a la reflexió conjunta i per al disseny de polítiques, una sentència del Tribunal Suprem, de 6 de maig de 2003, i una interlocutòria, de 21 de gener de 2004, que confirmen –confirmen–, a demanda de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, que la prolongació de l'autopista Pau Casals va ser feta fora de la llei, amb actes administratius nuls de ple dret, i la interlocutòria el que diu és, simplement, que és una sentència d'impossible compliment, perquè l'autopista ja hi és, és clar. Ara, la sentència diu que es va fer malament i que no es van atendre els drets mínims elementals d'una tramitació administrativa a què un govern està obligat. Aquest Govern incorporarà en els pressupostos un conveni amb l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú que, com que la interlocutòria diu que la sentència és d'impossible compliment i diu «i ara vegin les parts amb quins criteris indemnitzadors es pot compensar la part recurrent», que no pot veure satisfetes les seves expectatives, ja que l'autopista no es pot fer desaparèixer... 6 milions d'euros en un conveni amb l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, més un compromís de la concessionària de fer uns nous accessos en l'entorn d'aquesta comarca.

parlar-ne. Al principi comentava que nosaltres ens esperarem fins a la primavera, fins a la següent reunió del grup de treball de peatges, però ja el que es necessiten són resultats concrets, per a la gent del Maresme, per a la gent d'Alella, que es manifesta cada cap de setmana. Ens agradaria saber què en pensa la resta de gent del tripartit, els que deien que els peatges els hauria de pagar Rita, que eren vostès. Escolti, Rita, ara ja sabem qui és Rita, que és el conjunt dels catalans, no? I Esquerra Republicana, «Catalunya lliure de peatges». Haurem de veure exactament com funciona això. La gent de les Fonts, la gent de la Llagosta; aquests ciutadans demanen respostes concretes, no demanen actes d'«exhibicionisme» i «impudícia». Demanen respostes concretes.

Hi ha un darrer tema, amb el qual voldria acabar, senyor conseller, que és el següent, i a mi..., aquest dol, no? Quan el secretari de Mobilitat diu que va ser un error aixecar la barrera de la B-30, vostè hi està d'acord? Realment, està d'acord que va ser un error? Està d'acord que és un error aixecar determinades barreres, especialment dels peatges de l'entorn de Barcelona, aquests de mobilitat obligada? Si això, conseller, no és un canvi radical de posició, que em sembla que deixa fora de joc tota la retòrica que vostès utilitzaven abans, escolti, que vingui Déu Nostre Senyor i que ho vegi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em permetria fer-li una recomanació en el terreny estrictament moral: deixi Déu Nostre Senyor tranquil, que en aquesta matèria és molt difícil que ens arregli res; ja mirarem si ho enfoquem d'una altra manera.

Ara, senyor Rull, amb tota la calma del món, amb tota la cortesia i el respecte que vostè em mereix: des de la Llei de 1996 fins a l'any 2003 van o no vostès fracassar reiteradament, any darrere altre, en el seu intent de fer complir la Llei de 1996? Van fracassar estrepitosament, tot i que tenien un pacte que durant una època els donava la clau de la governabilitat a l'Estat i durant una altra els feia, simplement, apèndix d'una majoria absoluta. Però aquest és un fet indiscutible: vostès, durant sis anys i mig, van fracassar reiteradament en el seu suposat intent en els tribunals de fer complir la Llei de 1996. Nosaltres mantindrem el contenciós, hi estem d'acord, a fer complir la Llei de 1996, però, en qualsevol cas, en aquest joc de doble columna que vostè ens proposa, de moment estem sis a un, perquè vostès no se'n van sortir ni un mil·límetre.

Dit això, vostè diu: «El Govern de Catalunya tenia dos camins possibles: o fer complir la Llei o repercutir-ho en els usuaris.» Diu: «Nosaltres –nosaltres– hauríem fet complir la Llei, com ho demostra el fet que durant sis anys, cada any l'hem fet complir.» Diu: «I vostès han

decidit repercutir-ho en els usuaris.» No és menor la diferència en el fet següent: si no aconseguíssim fer complir la Llei i no ho haguéssim de repercutir en els usuaris, ho estariem afegint en les subvencions que ja hi ha en matèria de peatges, i, si aquest fos el cas, estariem fent que ho paguéssim tots els catalans per compte dels usuaris de les autopistes de peatge. I no és aquest el camí que el Govern de Catalunya busca. Dit això... Vostès, ho haurien fet així!, nosaltres no.

Dit això, vostè ha fet referència a dos suposats intents del Govern de l'Estat de liberalitzar peatges..., que no ha dit que no s'han produït, que no ha dit que encara no s'han produït, i que si es produïssin, en el cas del Sevilla - Cadis tot sembla indicar que Foment no hi posaria ni un duro i que seria la comunitat autònoma d'Andalusia qui se'n faria càrrec, tot sembla indicar això, com tot sembla indicar que és molt difícil que es plantegi algú l'aixecament de barreres a l'autopista de Lleó a Astúries.

Però dit això, vull insistir un moment en què és el que fins ara hem introduït, que com a criteri general té una novetat extraordinària, per vostès irrisòria i de presa de pèl, extraordinària: cap de les mesures que s'han acordat amb les concessionàries és a càrrec de l'usuari o del conjunt dels ciutadans de Catalunya. Per primera vegada en la història, és a càrrec de les concessionàries, al cent per cent: la rebaixa del quaranta, la rebaixa de fins al vint-i-cinc per als usuaris de consum reiterat, el pacte d'emergències i tot el canvi de sistema de càlcul i la modificació de la fórmula pel que fa a l'aplicació de la tarifa, que és el que permetrà que els peatges no pugin un 9,57, com els hauria tocat si haguéssim aplicat les polítiques que havia dissenyat el Govern de Convergència i Unió, i només pujaran un 4,48...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...com a conseqüència de les mesures acordades amb les concessionàries. I que quedi clar: estic d'acord a tornar-ne a parlar un cop s'hagin tancat les converses amb el Govern de l'Estat. I ho farem per explicar a quins resultats hem arribat.

El president

Gràcies. Passem al setè punt de l'ordre del dia... (*El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*) Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Voldria demanar la paraula per contradiccions. Em sembla que hi han hagut unes contradiccions en unes dades molt evidents en relació amb la sentència que fa recular en el tema de l'IVA...

El president

Una interpellació són al·lusions i contradiccions per definició...

El Sr. Rull i Andreu

Oh!, però hi ha dades que són certes, senyor president...

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

...i hi ha dades que no...

El president

Senyor Rull..., té trenta segons, senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Molt bé, perfecte. Escolti, la Resolució de la Unió Europea per la qual es revoca el tema de l'IVA, sap perfectament de quina data és, sap perfectament que és del 2001. I sap perfectament quina situació de majoria absoluta hi havia en el Govern de l'Estat. Per tant, escolti, nosaltres, ara el que li diem és que tenen un govern amic, que negociïn.

Segon, el tema del cent per cent imputable a les concessions. Expliqui a l'opinió pública com funcionen les rebaixes a Autema, qui assumeix aquestes rebaixes, amb relació a l'autopista, a Sant Cugat, Rubí, Terrassa, Manresa. Expliqui-ho, perquè vostè ha fallat a la veritat.

I tercer element. Home, evidentment que, nosaltres, el que diem és que ara, mentre no es compleixi la Llei, s'assumeixi amb recursos propis de la Generalitat. Així és com ho hauríem fet nosaltres.

Gràcies.

(El conseller de Política Territorial i Obres Públiques demana per parlar.)

El president

El conseller té la paraula...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, senyor president. Gràcies. Per contradiccions a les contradiccions...

Senyor Rull, si la sentència és del 2001, vostès, a partir del 2001 i fins al 2003, en els dos decrets que van portar a aprovació, es van empassar el gripau de la sentència, i que té a veure..., eren o no –eren o no– un apèndix del Partit Popular en la investidura del senyor Aznar... I aquell a qui van invertir no els va donar ni una pesseta o ni un euro per poder paliar i matisar la conseqüència d'aquella sentència, que van incorporar amb un decret, que es van empassar en el següent, i que ens van traspasar amb tots els «bàrtuls», en un regal d'aquells que evidentment ningú, ni aquell que vostè ha esmentat, no arreglaria.

El president

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el foment i el desenvolupament de la indústria cultural (tram. 300-00187/07)

Acabat el temps de les contradiccions, entrariem en el setè punt de l'ordre del dia per substanciar la interpellació sobre el foment i desenvolupament de la indústria cultural. Presentada pel Grup Popular, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats..., honorable consellera, avui finalment tenim ocasió de presentar aquesta interpellació, que per part del Govern ens ha estat dues vegades posposada, i la veritat és que celebro que sigui avui, dia 22 de desembre, precisament, el dia que la puguem presentar, perquè, d'alguna manera, doncs, podrem fer exactament un balanç del que ha estat un any del Govern de Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Miri, consellera, vostès, el seu partit, han estat durant vint-i-tres anys esperant l'oportunitat de governar Catalunya, i és evident que, quan un espera sense desesperar, té l'oportunitat de reflexionar sobre aquelles coses que es farien si un, doncs, algun dia arriba al Govern, no? I vostès, si alguna cosa han fet en matèria de cultura, és reflexionar, sense deixar de banda el fet que al llarg d'aquests vint-i-tres anys han tingut importants responsabilitats en matèria de gestió cultural a Catalunya des de totes aquelles corporacions locals on governaven.

Per tant, podem parlar amb tota propietat d'un cos teòric i pràctic que configura una determinada manera d'entendre les polítiques culturals catalanes; una determinada manera d'entendre la política cultural que vostès contraposaven a les polítiques portades a terme pels anteriors governs de la Generalitat. I deien vostès, i cito textualment el document de l'anomenat «govern alternatiu»..., deien vostès que la política cultural era fins a la seva arribada «més d'aparador que d'acció rigorosa, més d'inauguració que de preocupació pel funcionalment posterior i més de propaganda partidista que no pas de generar el revulsiu per a la participació ciutadana».

I, sincerament, consellera, jo li haig de dir que fins aquí l'única cosa que veiem és una perfecta continuïtat entre ahir i avui. De fet, es podria tenir la sensació que per vostès tots els dies són Nadal, perquè l'única cosa que fan és posar i passar anuncis. La realitat és que més enllà de les declaracions, tot i els increments que s'han produït, també és cert, els recursos destinats pel Govern tripartit a polítiques culturals estan molt per sota del que comunitats autònomes d'Espanya hi destinen, i també, doncs, molt per sota del que la majoria d'ajuntaments hi dedica, que és entre el 4 i el 7 per cent.

Donada la diversitat de les polítiques culturals públiques que porta a terme, almenys en teoria, el seu Departament, jo voldria dedicar aquesta interpellació a posar

de manifest la manca de realitzacions concretes en el camp de les biblioteques, potser un dels aspectes més bàsics del que serien els serveis públics que les administracions haurien d'oferir als ciutadans en matèria de cultura.

Vostès deien fa deu anys..., perdó, deu anys després de l'aprovació de la Llei del sistema bibliotecari, vostès deien que no hi havia diàleg amb el món local i que també, d'alguna manera, tenia moltes mancances; deien que no s'orientava la inversió, que no es preveia prou finançament de la Generalitat ni prou convocatòries d'ajuts. Vostès acusaven l'anterior Govern de la Generalitat de tenir una política bibliotecària caracteritzada per la manca de cooperació amb les administracions locals en una matèria que competencialment correspon clarament a l'esfera local.

Vostès també criticaven la manca de desenvolupament de la Llei del 93 i deien que hi havia un important desequilibri de les xarxes a les províncies de Tarragona, Lleida i Girona, amb relació evidentment a les de Barcelona. I potser com a exemple em permetrà que citi algunes de les paraules d'un polític, llavors president de la Diputació de Barcelona, el senyor Royes, responsable d'una de les institucions que més feien i fan en favor de les biblioteques.

El senyor Royes, en un diari, el maig del 2003 deia: «Toda esta tarea» –referit a la tasca de les corporacions locals– «se ha llevado a cabo a pesar de que el Gobierno de la Generalitat no ha sacado todo el provecho de la Ley de bibliotecas de Catalunya, ni ha dedicado los suficientes recursos a cumplirla. De entrada, el Decreto que desarrollaba aspectos fundamentales de la Ley se vio aplazado hasta 1999. Este Decreto llegaba tarde, pero reconocía las competencias de las diputaciones en lo concerniente al apoyo a las redes bibliotecarias locales. Ha habido otros incumplimiento e insuficiencias por parte de la Generalitat...» I bé, també afegia que era evident que no totes les administracions havien fet la seva feina.

Molt bé, però ara governen vostès. Vostès van arribar al poder amb idees clares, se suposa, idees que, en bona mesura, nosaltres podem compartir. Vostès van arribar al poder amb l'experiència de molts anys de gestió al front de les corporacions locals, i van arribar al poder amb gent que coneixia molt bé el camp de la gestió de les biblioteques. I, un any després, el nostre Grup Parlamentari voldria saber què és el que han fet més enllà de presentar projectes, de fer reunions, de llançar declaracions i potser alguna millora pressupostària, però que, en tot cas, està molt lluny de les seves pròpies promeses electorals.

Una mostra d'aquestes expectatives la tenim en el manifest que vostè segurament coneix molt bé, el Manifest per a una nova etapa per a les biblioteques a Catalunya, i que deia que..., que fa quatre anys el Col·legi Oficial de Bibliotecaris i Documentalistes de Catalunya emetia aquesta declaració sobre com les biblioteques poden ajudar Catalunya a entrar amb èxit a la societat de la informació, i la declaració també analitzava breument l'evolució de les biblioteques i constata que hi havia hagut avenços importants i proposava també actuacions

de futur. Demanaven, d'alguna manera, també més inversió, més coordinació i cooperació, més visió de futur i planificació i més confiança i recolzament a iniciatives.

Però, honorable consellera, em permetrà que no acabi aquesta primera part de la interpellació sense comentar, ni que sigui de passada, la preocupació que existeix en els gestors de les biblioteques sobre el problema generat per l'anomenat «cànon bibliotecari».

Vostè sap que la Comissió Europea va obrir un expedient a l'Estat espanyol i a altres països pel suposat incompliment de la Directiva comunitària 92/100, que regula la remuneració als autors i editors pels actes de distribució de les seves obres.

L'argumentació de la Comissió és que les biblioteques fan la competència i perjudiquen autors i editors. I li haig de dir que vaig veure amb preocupació com la senyora Assumpta Bailac, directora general de Promoció i Cooperació Cultural de la Generalitat i professional de gran prestigi i una gran gestora en matèria de biblioteques, va fer afirmacions favorables a aquest cànon. La senyora Bailac deia, en un article publicat en un diari català aquest mateix any, que un autor és propietari exclusiu de la seva obra i que, per tant, cobra per això com qualsevol altre professional ho fa per la seva feina.

Per tant, honorable consellera, jo li demanaria des d'aquesta tribuna que, a més d'explicar tot allò que han fet per satisfer les exigències del Manifest per a una nova etapa per a les biblioteques de Catalunya, faci un pronunciament públic i contundent en contra del cànon bibliotecari i en defensa del préstec lliure i gratuït.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora García. Té la paraula, per a la seva resposta, l'honorable consellera de Cultura, senyora Caterina Mieras.

La consellera de Cultura (Sra. Caterina Mieras i Barceló)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., en primer lloc, li vull agrair..., perquè per dos vegades hagi ajornat aquesta interpellació. Vostè sap que no han estat motius personals, sinó motius de govern, els que van impedir la meua presència. I li vull agrair públicament les facilitats que m'ha donat.

En segon lloc, i sentint-ho molt, també faré un exercici que crec que és l'exercici que s'ha de fer en aquest Parlament. Les interpellacions fetes pels grups polítics, penso que serveixen per plantejar polítiques que està fent el Govern i, evidentment, doncs, per contrastar diversos punts de vista.

En aquest sentit, la interpellació número 7 d'avui, al Consell Executiu, parla del desenvolupament de la indústria cultural, i jo li explicaré quina és la política a nivell de la indústria cultural que fa el Departament de Cultura, i, en qualsevol cas, com que vostè m'ha parlat de biblioteques i m'ha parlat, doncs..., però..., primer

de tot un balanç de l'any. El balanç de l'any..., tinc demanada una intervenció a la Comissió; és un balanç ampli, i el faré en comissió, i el podríem fer en deu minuts aquí, si aquesta hagués estat la proposta que vostè feia en la seva interpellació.

I, en segon lloc, en el torn de rèplica li parlaré de biblioteques. Les biblioteques, amb la xarxa de biblioteques..., no és precisament l'aspecte de les polítiques d'indústries culturals..., les que fem des del Departament; el fem des de la xarxa de biblioteques i des de la Direcció de Promoció Cultural, i, en qualsevol cas, forma part de la política de difusió i no de la política d'indústries culturals.

Per tant, des del Departament de Cultura és l'Institut Català d'Indústries Culturals el que porta la responsabilitat de la promoció de les indústries de la cultura. A inici del segle XXI, l'eclosió dels consums culturals massius és una realitat indiscutible. Entre les raons que ho fan possible en remarcaria tres: els increments generalitzats de renda disponible, el major temps lliure i la facilitat per disposar d'aparells de reproducció de continguts culturals domèstics. Catalunya no escapa a aquesta realitat; prova d'això és que els índexs de consum cultural creixen anualment de manera significativa. Però cal assenyalar que aquest creixement es farceix de manera creixent de productes creats, produïts i sovint distribuïts per empreses no catalanes. Per tant, la promoció d'un empresariat català capaç d'endinsar-se en les dinàmiques dels processos culturals de caràcter industrial esdevé una peça important per a la nostra vida cultural i un objectiu polític de primer ordre, per diverses raons: aconseguir tenir un teixit d'indústries culturals potents que permeti un creixement econòmic al tercer sector; difondre a través dels nostres productes culturals els nostres valors i el model nostre de societat, i crear espais d'hegemonia productiva per exportar i per esdevenir referents creatius a nivell internacional.

Però aquesta promoció d'un empresariat català capaç no pot deslligar-se d'altres realitats que donen sentit a la indústria, com són, entre d'altres, els públics i els creadors. Per tant, el Departament de Cultura actua també sobre aquestes realitats generant uns equilibris sostenibles. L'Institut d'Indústries Culturals és una peça clau dintre del conjunt d'actuacions polítiques del Departament, coordinades i complementàries. Permetin-me que els les relati breument.

Junt amb l'Institut d'Indústries Culturals, estem apostant per un nou institut dels creadors i les seves propostes, amb un accent especial als nous llenguatges i al pensament contemporani. I, en aquest context d'aposta per la creació, entenem que la creació sense indústria no té futur, i, per tant, estem reforçant l'Institut d'Indústries Culturals incorporant-hi les indústries del món teatral, l'audiovisual i editorial, amb noves i avançades fórmules financeres.

Des del Departament de Cultura també som molt conscients que una indústria cultural sense públic, sense consum cultural, sense xarxes territorials d'equips i agències de difusió, no és sostenible. I per això l'Institut d'Indústries Culturals està treballant colze a

colze amb la Direcció General de Promoció Cultural per fer possible aquesta orientació territorial de l'acció cultural.

Els sectors, en la posició..., tenen diferents situacions dintre del mercat. Hi ha sectors on la posició catalana és ferma i molt consolidada, com per exemple el sector editorial. Altres, on s'estan creant les bases estructurals que permetin construir una posició sòlida; estic parlant del sector audiovisual, el cinema i el teatre. I d'altres, com el sector fonogràfic, en què la situació a Catalunya encara és d'una notable feblesa. Després, si tinc temps, li explicaré, sector per sector, quina és la política industrial que portem en cada un d'aquests sectors, però d'entrada li explicaré quins són els models nous de finançament que estem portant dintre l'Institut d'Indústries Culturals.

Els ajuts de l'Institut Català d'Indústries Culturals tenen una clara vocació estructural i fugen del sistema estricte de subvencions. I per això estem desenvolupant mecanismes normatius que assegurin la transparència i la universalitat de les ajudes. Des de l'ICIC estem liderant un procés de creació de compromís social amb el sector cultural, contribuint a col·locar-lo a l'epicentre dels sectors creadors de riquesa econòmica. No oblidem que avui dia la cultura ja és globalment el tercer sector amb participació en el PIB català. Això suposa una revisió profunda dels mecanismes existents fins ara de patrimoni cultural, un nou marc de relació amb els mitjans de comunicació, potenciar la creació de sistemes mixtos de finançament cultural i la promoció de nous estímuls per atraure els inversors cap al nostre sector.

D'altra banda, els sistemes d'ajut de l'Institut Català d'Indústries Culturals no poden anar adreçats únicament a protegir la nostra capacitat de producció. Cal estar atents a la necessària elaboració de circuits amplis de distribució. Per això, l'Institut Català d'Indústries Culturals també ha de contribuir, a través de la seva tasca institucional, a incrementar els circuits de difusió estatals i internacionals de les produccions catalanes.

El ciutadà, el públic, és el destinatari últim de tota l'activitat cultural, i per això sorgeix la necessitat de construir nous instruments de suport als sectors culturals alternatius als mecanismes tradicionals de subvenció, les aportacions de risc, la participació en el finançament estructural de projectes que afectin la capacitat global de distribuir i comercialitzar la nostra producció cultural, o els acords amb el sistema financer per incrementar-ne la presència en el camp de la cultura. En aquest sentit, volem que l'Institut d'Indústries Culturals alliberi progressivament les àrees de promoció cultural pública de la pressió inevitable a què la sotmeten els processos de transformació empresarial i industrial, per tal de permetre'ns destinar els nostres recursos a activitats indistricablement públiques, com la formació, el suport als processos creatius innovadors, les iniciatives socio-culturals o el manteniment d'establiments de referència cultural en el camp de la lectura pública, el patrimoni o les arts.

Per acabar, vull destacar que una tasca que estem afrontant de forma immediata és l'increment de públics de la cultura. Estem treballant per aconseguir un equilibri

sostenible entre la demanda d'un consum cultural i l'oferta dels creadors. Aquest fet, el considerem imprescindible per mantenir elevats nivells de qualitat en el contingut de les produccions culturals catalanes. Per això, creiem que cal intervenir decididament en la promoció del consum cultural i evitar que aquest sigui una estricta conseqüència del màrqueting. No es tracta de proteccionisme; es tracta de garantir la qualitat dels nostres productes culturals i l'accessibilitat als nostres ciutadans.

I en el torn de rèplica li parlaré de les biblioteques, però crec que les interpellacions marquen una orientació, i aquesta sempre serà l'actitud d'aquesta consellera.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mieras. Senyora García, per fer el torn de rèplica, té la paraula.

La Sra. García i Rodríguez

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats... Agraïxo, honorable consellera, les seves explicacions sobre el desenvolupament de la indústria cultural catalana, però crec que la redacció genèrica de la meua interpellació em donava la possibilitat de concretar-ne una matèria concreta, que en aquest cas era referida a les biblioteques, a la xarxa de biblioteques. Com vostè ja ha manifestat que a la seva rèplica em parlarà de biblioteques, doncs, jo continuaré parlant de biblioteques, que és per això pel que estic en aquesta tribuna, no?

També dir-li que lamento que no hagi estat capaç de posicionar-se en contra del cànon bibliotecari, però estic convençuda que en la seva rèplica, doncs, ho farà.

El Partit Popular de Catalunya hem manifestat en reiterades ocasions que el desenvolupament del sistema bibliotecari català només podia avançar si es produïa un acord global sobre la distribució de competències entre les diferents administracions locals i la Generalitat de Catalunya; un acord que requeria obrir un diàleg sense postures dogmàtiques.

En aquest sentit, volem manifestar el suport del Partit Popular a una revisió del sistema de subvencions autonòmiques en les biblioteques locals, que no només hauria d'incrementar-se, sinó que a més a més s'hauria de redefinir de manera consensuada amb les associacions municipalistes catalanes. Els grans municipis catalans tenen una problemàtica similar, atès que, per raó de la seva densitat demogràfica, les ràtios de serveis bibliotecaris *per capita*, doncs, descendeixen de manera molt important, encara que en termes globals siguin aquests nuclis els millor dotats quant a infraestructures bibliotecàries, no?

Nosaltres defensem un model de biblioteca que no vol oblidar la projecció social i humanista que ha de tenir la biblioteca, mirant d'aconseguir una convergència entre les tasques tradicionals i la prestació de serveis als ciutadans. Les funcions socials del sistema bibliotecari s'han d'especialitzar en quatre àmbits principals: formació i educació; informació; temps lliure, i manteniment de les tradicions culturals. Fins ara s'ha donat

una màxima atenció a la segona i l'última d'aquestes funcions. Per tant, des del Grup Popular volem animar el Govern de Catalunya a avançar cap a la transformació del model tradicional de biblioteca per obrir els centres a una millor interacció amb els seus usuaris.

I em permetrà, consellera, que li faci dues propostes, que seran els punts de la nostra Moció subsegüent a aquesta interpellació. En primer lloc, creiem que seria convenient establir en totes les biblioteques locals un espai diferenciats i dedicat especialment als nens, amb llibres adequats per a la seva formació i el seu entreteniment; moltes de les nostres biblioteques ja disposen d'aquest espai, que en tot cas el que s'hauria d'aconseguir és intentar adaptar totes aquelles altres que avui en dia, doncs, encara no el tenen. I en segon lloc, també, establir convenis amb entitats sense ànim de lucre per a un servei de biblioteca a domicili per a les persones grans i discapacitades.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora García. Té la paraula, per al torn de rèplica, l'honorable consellera.

La consellera de Cultura

Molt bé, miri, parlem de biblioteques. En data d'avui, a Catalunya hi han 343 biblioteques públiques, i 11 bibliobusos presten els seus serveis en el territori de Catalunya. I una quarta part de ciutadans –un milió i mig– disposen de carnet d'usuari.

La Generalitat s'encarrega de prestar a les biblioteques públiques serveis de suport de caràcter nacional –adquisició de fons, gestió de catàleg col·lectiu, desplegament del mapa de lectura pública i coordinació dels serveis regionals, entre d'altres– i de caràcter regional –préstec interbibliotecari, informació bibliogràfica, redistribució de fons, etcètera. Aquesta és la responsabilitat de la Generalitat.

Les biblioteques públiques –ho dic per les seccions infantils–, doncs, jo crec que totes, però especialment la xarxa de Barcelona –mèrit atribuïble a les diputacions i als municipis–, són biblioteques on, més enllà d'un servei tradicional de préstec, i agafant –també segur que ho sap– com a model les biblioteques dels països nòrdics, a més a més, com deia, del servei tradicional de préstec, organitzen centenars d'activitats de foment de la lectura, culturals i d'oci, i són avui en dia un element clau en el procés d'alfabetització en tecnologies de la informació de la societat. Tot això, per tant, les converteix en un espai de veritable integració social i d'accés democràtic a la cultura i al coneixement.

Pel que fa al conjunt del sistema bibliotecari de Catalunya, evidentment, també hi podem detectar problemes, i problemes que nosaltres, com a responsables, estem en vies de solucionar, com poden ser, doncs, la necessitat d'un catàleg únic i un sistema de préstec global –en el pressupost del 2005 hi destinem 900.000 euros–, un magatzem únic per a llibres obsolets i facilitar un accés lliure a la informació electrònica.

Miri, en aquesta nova legislatura, doncs –vostè també s'ho pot..., si no ho ha llegit, li ho explico–, fa poc vam reunir tots els regidors de cultura de ciutats de més de vint mil habitants i les capitals de comarca, i precisament un tema que ja està en marxa, el més avançat, afortunadament, és el de la xarxa de biblioteques.

Aquest Govern ha destinat 32 milions d'euros en concepte d'ajuts per a la construcció i la millora de biblioteques públiques en el pla del quadrienni 2004 - 2007. El total de recursos que hi ha destinat aquest Govern ens permetrà, a final de legislatura, tenir 79 nous equips bibliotecaris, haver-ne millorat 13, i la posada en servei de 3 nous bibliobusos.

La Generalitat, també durant el 2004, ha acordat incorporar-se al Consorci de Biblioteques de Barcelona, constituït des del 2001 per l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona, i a avançar la proposta als ajuntaments de Girona, Tarragona i Lleida per a la creació de consorcis locals que agrupin el conjunt de biblioteques de cada població en una xarxa municipal.

Li ho explico: les biblioteques provincials, de què l'ajuntament cedeix el solar i el Govern central fa el projecte, l'executa i l'acaba, després les deixa a la Generalitat per a la seva gestió; doncs bé, estem ja articulant un consorci amb cada una d'aquestes biblioteques provincials perquè sigui conjuntament amb els ajuntaments i perquè aquestes biblioteques provincials puguin actuar de centre de la xarxa de cada una de les províncies d'aquestes biblioteques. En això ja hem firmat un primer consorci amb l'Ajuntament de Barcelona.

També durant aquest any s'ha fet públic l'acord entre el Ministerio de Cultura i la Diputació de Girona per construir la nova biblioteca pública de l'Estat en aquesta ciutat. I, per cert, com que aquest projecte no va estar aprovat en el pressupost de l'Estat del 2005, la Generalitat i el Departament de Cultura han fet les gestions necessàries perquè, ja que el projecte no ha estat del gust de l'Ajuntament i tampoc de la Diputació, aquest nou projecte es faci dintre del 2004 sense haver perdut els 10 milions d'euros previstos pel Ministeri per a aquesta biblioteca.

També, doncs, dir-li que el Govern de la Generalitat, el 20 del VII del 2004, va aprovar un acord per a la millora i modernització del sistema bibliotecari de Catalunya. Aquest acord contempla aquest catàleg únic de Catalunya, del qual ja n'he fet esment –dels 900.000 euros que havíem posat en el pressupost del 2005–, i la creació...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Cultura

Ja acabo.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps

La consellera de Cultura

...d'instruments bibliotecaris col·lectius de caràcter nacional.

En qualsevol cas, si necessités més dades de les biblioteques, sento molt no donar-n'hi més, aquestes són les que disposava, perquè no sabia que parlaríem de biblioteques, però estic a la seva disposició, perquè cregui'm que aquest Govern està molt i molt interessat a millorar una xarxa que, hi insisteixo, gràcies a ajuntaments i diputacions, Déu n'hi do el que ja tenim fins al moment.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'ensenyament, especialment pel que fa a les conclusions de l'informe PISA (tram. 300-00766/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'ensenyament, especialment pel que fa a les conclusions de l'informe PISA. Presentada pel Grup de Convergència i Unió, i per a la seva exposició, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, aquesta és una interpellació que requereix, ja sé que tinc el temps assignat, però que requerriria, per anar bé, temps i una pissarra. La pissarra ja sé que no la podré tenir, però el temps... Li demano una certa magnanimitat, senyor president. Procuraré ajustar-m'hi.

L'Estat espanyol, i per tant Catalunya, fa relativament poc que ha superat la barrera de l'escolarització universal en l'escola primària, estenent l'educació obligatòria a la secundària, reconeixent el caràcter educatiu de l'educació infantil i projectant la universalització de la postobligatòria i obrint les portes de la universitat a àmplies capes de la societat.

El camí que portava a la utopia ha topat amb un desencís, amb un cert desencant. Sovint en els mitjans de comunicació apareix una visió de caràcter negatiu sobre l'educació, sobre l'escola, i amaga èxits i respostes positives i innovadores que la societat no arriba, a vegades, a poder valorar. Quan estem aconseguint un desenvolupament sense precedents, si mirem trenta anys enrere l'educació al nostre país, però no només al nostre país, sinó arreu d'Europa, la nostra societat crítica més que mai els nostres sistemes educatius.

Hi ha hagut expectatives exagerades? Hem delegat massa coses a l'escola? Hem equivocat l'enfocament? Hem oblidat el pes de la realitat socioeconòmica? Hem infravalorat el necessari suport de la família? En els darrers vint anys, el sistema ha rebut pressions d'arreu,

se li ha demanat responsabilitat de pràcticament tot. S'ha responsabilitzat l'escola, el sistema educatiu, dels problemes socials més diversos. S'ha convertit l'educació en un recurs permanent dels polítics.

Hi ha més accidents de trànsit? Una assignatura d'educació vial. Hi ha amenaça de sida? Educació sexual. Hi ha trastorns alimentaris? Educació per a la salut. Hi ha l'arribada de la immigració? Educació intercultural. Hi ha violència domèstica? Coeducació activa. Hi ha incidents racistes? Educació per a la tolerància. Hi ha denúncia de la teleporqueria? Un conveni per ensenyar a l'escola a mirar la televisió.

La nostra societat tendeix a convertir els problemes, tant els socials com els polítics, en problemes educatius, i potser no hem sabut protegir suficientment l'escola de tanta exigència.

Ha estat precisament el resultat –però no tant els resultats, sinó el tractament mediàtic que s'ha donat i la resposta institucional que s'ha donat a aquests resultats– que m'ha portat, a mi, en nom del meu Grup, a fer aquesta interpel·lació, perquè l'informe PISA i els seus resultats han estat maltractats i mal analitzats, al nostre entendre.

Què s'ha dit? Titulars, editorials: «Fracàs», «estem a la cua d'Europa», «per sota de la mitjana de l'OCDE», «suspens en educació», «falsos emmirallaments». Ha sortit Japó, ha sortit Finlàndia... Japó: un diari recent de Singapur deia que estaven en estat de xoc perquè havien perdut una posició. Quan fa que la televisió va presentar aquell *Trenta minuts* d'aquelles desenes i centenars de nois que es tanquen a casa, que no volen sortir de la seva habitació, víctimes de la competitivitat escolar que hi ha al Japó? Finlàndia: tothom s'ha emmirallat amb el grau de comprensió lectora de Finlàndia. Ho saben que a Finlàndia, per cada mil habitants, es venen quatre-cents diaris i a Catalunya i a Espanya un centenar llarg? Saben que a Finlàndia cada vespre els pares llegeixen la Bíblia amb els nens? I aquí, no només no la llegim, amb els nens, sinó que en els pessebres possem l'*Spiderman* en lloc del nen Jesús. Com volen que entenguin la comprensió i el context sociocultural?

Per tant, què són aquests falsos emmirallaments? Com hem reaccionat davant d'aquest informe? Doncs d'una manera típicament nostra: no defensant els punts forts, no explicant bé el que hem fet i dir que no s'ha fet res, que no s'ha reaccionat, que ja ho millorarem, buscant solucions màgiques, senyora consellera. Suposo que li sabrà greu que li tregui això, perquè ja sé que l'endemà ho va intentar desmentir, però jo evidentment que vaig parlar també, no pensi, amb el diari i amb la persona que la va entrevistar, que la solució màgica de fer grups A i grups B per a llestos i «tontos», i baixar del C, li puc dir que tots els estudis demostren que quan un estudiant baixa al grup B, no puja al grup A, i a la meua pràctica li val això. Ho he llegit detingudament, sé que vostè no ha posat el titular, però el que diu l'entrevista sí que vostè ho ha dit i, lògicament, se'n deriva el titular. Per tant, no busquem solucions màgiques. Mirem exactament què ha passat.

També s'ha dit que no era rellevant que Catalunya estigués una mica per sobre que Espanya. «No és rellevant.» Escoltin, s'imaginin si hagués sigut al revés? Vostès s'imaginin si hagués sigut al revés? Resulta que és l'Estat qui marca l'estructura del sistema educatiu, qui fixa el currículum, qui marca l'organització de govern del centre, que ens dota amb menys recursos dels que ens mereixem, que tenim una societat menys homogènia i que tenim una matèria més, que és la nostra llengua. Tot i així, Catalunya té una millor puntuació que la resta de l'Estat. «No és rellevant.» Déu nos en guard, que fos al contrari.

Un exemple: matemàtiques. Hem de millorar, és evident –el meu to serà autocrític, no serà cofoista, però és realista–, si la mitjana de l'OCDE és de 500, Noruega és 495, Catalunya 494. Home... –Espanya, 485–, analitzem-ho detingudament, senyora consellera, perquè els nostres ensenyants i els nostres alumnes mereixen apreciacions més ajustades.

Quin fracàs s'ha dit? El contrari de la realitat. Perquè fixi's, nosaltres no tenim un fracàs alt –i ho diuen tots els experts internacionals–, el que tenim és una franja baixa d'alumnes d'alt nivell, que això és una altra cosa. L'informe PISA avala sis nivells i avalua sis nivells de dificultat, i nosaltres –ho sabem– estem bàsicament a la part mitjana d'aquests sis nivells. Ens cal potenciar l'excel·lència, i ho farem propiciant l'esforç de tots, però no oblidem que el nivell socioeconòmic explica també el perquè dels resultats. Un exemple: si una mare té una titulació superior, la mitjana puja vint-i-quatre punts. Quants anys fa que l'Estat espanyol té l'ensenyament secundari generalitzat?

Però miri, la puntuació i la política educativa s'ha de valorar des de diferents punts. En el que nosaltres estem d'acord, i creiem que hem de reflexionar, és que hem de pujar el nivell de tots els alumnes, no només d'aquells que tenen dificultats, perquè això és el que ens ha recomanat el director general de l'OCDE. Anem a mirar què diu el director de l'OCDE de l'informe PISA i dels resultats a casa nostra. Què ens recomana? Ens recomana que millorem la qualitat del sistema sens perjudici de l'equitat, que és bona. Se'n recorden?, fa uns dies aquí, a Catalunya, teníem tots uns altres titulars i unes declaracions també de la senyora consellera dient que havien heretat un sistema que havia sacralitzat les grans desigualtats en el nostre territori i a les nostres escoles. Resulta que no, que els experts externs reconeixen que tenim una gran equitat com a valor, però que hem de millorar en qualitat, perquè desenvolupament econòmic i cohesió social són dos eixos del sistema educatiu. En cohesió anem bé. Mirem de progressar en excel·lència.

Què ens diu també la Direcció General de l'OCDE? I per això li preguntaré què pensa, senyora consellera, fer arran d'aquestes recomanacions? Ens diuen que el nostre sistema no és gaire eficaç –molt bé– ja que no hi ha correspondència entre la inversió –que se situa a la mitjana de l'OCDE– i els resultats. I això té a veure amb la direcció de centres, amb l'adequació de la titulació de professors i els cicles i les matèries que imparteixen. Per tant, anem a mirar exactament què passa.

Recorda aquella Moció derivada del pacte educatiu?, en què jo li deia: «Més enllà del que digui la comunitat educativa demanem l'opinió al Consell Interuniversitari –què és el que fan els professors– i mirem la idoneïtat de les titulacions.» I li deia: «Demanem un informe al Consell Superior d'Avaluació per veure aquests problemes, de clima escolar i d'autonomia de centres, que impacten en els resultats.» Vostès van votar en contra, perquè deien que allò no era necessari. Miri, ens ho reclama i ens ho proposa l'OCDE. I, hi insisteixo, ens diuen que no hem de millorar només el nivell dels més baixos. Per tant, no parlem tant de programes compensatoris, de desdoblament, de reforç. Apugem el nivell mitjà de tota la població, de tot el sistema.

Un moment, vaig acabant, perquè abans d'entrar el segon torn, la senyora consellera em pot dir: «Escolti i vostès què van fer?» Doncs miri, breument, l'any 98 vam realitzar la primera recerca per analitzar les competències bàsiques, i vam veure que, a nivell d'Europa, s'anava cap a la línia de competències més que de currículum. L'any 2000 vam identificar les competències bàsiques i vam estructurar-les en diferents àmbits. El 2001 vam aplicar ja les primeres proves; allò ja va provocar unes millores. El 2002 vam analitzar els resultats...

El vicepresident primer

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

Acabo, ...de PISA 2000.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps.

La Sra. Rigau i Oliver

I ens ha permès, el 2003, signar un conveni amb l'OCDE que ens ha portat on som ara, a tenir un coneixement exacte de la realitat a Catalunya per poder millorar sense perdre en allò que hem guanyat.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora consellera, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable consellera senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, anem a veure, jo, en primer lloc i per situar-nos, entenc que vostè vulgui interpel·lar el Govern sobre què vol fer a partir dels resultats PISA, i també entenc que vostè utilitzi aquesta tribuna per justificar la seva política educativa durant tants i tants anys, i donar explicacions de per què els resultats de PISA són els que són. Perquè, en definitiva, els resultats del projecte d'avaluació PISA són els resultats que vostès com a Govern han obtingut després de les seves

polítiques educatives; no són les d'aquest. I vostè, el que acaba de fer aquí és justificar els resultats i fer la lectura en positiu, i jo li diria que amb cert cofoisme, com també feien i van fer l'any 2000 sobre els mateixos resultats PISA en un altre nivell. I això és el que vostè acaba de fer aquí. És a dir que no sembla que PISA no vagi amb vostès, és que PISA va amb vostès, directament i concretament.

Segona qüestió. Sí que li dic, perquè em sembla que ho he de fer, que vostè anuncia des d'esta tribuna uns titulars que només es creuen vostès, perquè el titular que surt i que vostè ha ensenyat aquí no se l'ha cregut ningú que fos d'aquesta consellera ni del Departament d'Educació, en absolut. I, si vol, ja li explicaré la conversa, perquè, a més, ho pot fer la persona que va fer l'entrevista, sobre els grups o no, però que no s'adiu gens amb el que hi ha dintre, del que hi ha al titular. I només se l'ha cregut vostè. Perquè si aquest titular hagués sigut cert, a hores d'ara estaria signant autògrafs pels passadissos d'aquest Parlament i sortint a tot arreu. O sigui que, si us plau, llegeixi-ho tot, tots els titulars i totes les entrevistes que aquesta consellera fa.

I per tant, sí que em resulta una mica insultant que vostè pugui donar crèdit a un titular d'aquestes característiques, perquè tots els documents, començant pel Programa d'educació 2004-2007, el desmenteixen de ple, eh?, de ple.

A mi agrada que vostè hagi fet un context de dir: «...una visió que es fa, de caràcter negatiu, per part de la societat», «...hem de reflexionar, ens hem de plantejar si hem equivocat l'enfocament, si hem infravalorat el pes de la família, si l'educació la carreguem directament sobre l'escola i, per tant, doncs, comencem a introduir crèdits variables al currículum», etcètera, no? «Hem de protegir l'escola de l'exigència...» Tot això em sembla molt bé que vostè ho faci aquí. I he fet una lectura que si vostè ha anat seguint com l'he feta, he dit coses en la línia del que vostè també ha explicat fa un moment aquí. I em sembla que és de dret que vostè ho reconegui.

Perquè de solucions màgiques no n'hi han. En absolut..., que n'hi han, de solucions màgiques. El PISA, el que posa de manifest és que l'avaluació del sistema educatiu que durant anys s'ha treballat en aquest país no dona els resultats que voldríem que donés. I en això hem de ser autocrítics. Evidentment, en un context, en el context de quin ha sigut el desenvolupament educatiu al nostre país i de quina ha sigut, diguéssim, aquesta visió de conjunt respecte a tot.

Escolti, quan a mi em pregunten si estic satisfeta que tinguem més bons resultats que la resta de l'Estat, escolti, jo no em vull comparar *només* amb la resta de l'Estat. Jo vull que Catalunya i l'escola catalana tinguin uns elements de comparació més enllà d'això. Estem parlant de l'OCDE, i estem parlant de països amb els quals ens volem equiparar en inversió educativa, eh? Doncs, potser, si vostès haguessin comparat..., no amb la resta de l'Estat –que Déu n'hi do, també, si ho fem, com estàvem a nivell d'inversió, eh?–, hauríem d'haver actuat d'una manera totalment diferent.

Està clar que si hagués sigut al revés encara haguérem tingut crítiques molt més dures. Evidentment que sí. I sobretot, i li ho dic clarament, perquè nosaltres traiem els alumnes competents en dues llengües, eh? Evidentment. I això no ho ha dit ningú, només aquesta consellera, públicament, i els mitjans de comunicació. I això ja vol dir que té un afegitó més al que representa la resta de l'Estat.

Però, a veure, nosaltres no hem fet una lectura contrària a la realitat, més aviat tot al contrari. El que nosaltres no hem fet –que vostè sí que ho acaba de fer, aquí– és justificar les polítiques del Govern anterior, perquè, entre altres coses, considerem que no són les que nosaltres hem d'aplicar. Perquè vostès, de la lectura del PISA del 2000 no van fer la feina que s'havia de fer perquè el 2003 fos millor, eh?, fos millor. I no em digui de les competències bàsiques, no em digui de les competències bàsiques, perquè acaben de sortir també les del segon cicle, que vostè ho sap, i ben bé som gairebé on érem, una mica millor en algunes coses, una mica no tan bé en algunes altres, eh? Per tant, som on érem.

Vostè diu: «Què pensen fer?» No, no és què pensen fer, és que ja estem fent. És que ja estem fent. I és per a nosaltres molt evident que seguint l'anàlisi que vostè feia de les persones que dirigeixen el Projecte PISA, les iniciatives que ha pres aquest Departament van totalment en la línia que apunta. Per què? Doncs, perquè parla d'autonomia de centres, eh?, i nosaltres..., és un dels valors que estem desenvolupant més i treballant més intensament en aquest moment. Perquè va en la línia de la formació del professorat, tant la inicial com la permanent, i això és el que estem treballant i tirant endavant en aquest moment.

Per tant, jo..., el que em sembla és que si alguna cosa en podem treure dels criteris de l'Informe PISA és que les línies d'aquest Govern en matèria educativa estan directament lligades a aquesta qüestió.

Però jo li ho repeteixo: llegeixi el que opina la consellera i el Departament d'Educació a tot arreu, i el que hem fet, i el que hem explicat, a tot arreu. I vostè sap perfectament que quan jo vaig explicar el tema d'equitat, hi va haver pronunciaments molt durs, precisament al que nosaltres havíem subratllat que teníem una franja d'alumnes compacta, i que això ja era important per al sistema, perquè és el que hem de portar cap a l'excel·lència. Però és que l'hem de portar cap a l'excel·lència! És que això ja ho teníem, al 2000, eh? I ho continuem tenint el 2003. M'entén? És a dir, que del 2000 al 2003, ja em dirà vostè.

Jo penso realment que vostès no estan en una visió positiva del que fa el Departament, sinó justificant els resultats en base a defensar la política que havien fet vostès, educativament parlant. I això, nosaltres creiem que..., en primer lloc, cal reduir el fracàs escolar, cal reduir-lo, i cal millorar el rendiment de l'alumnat. I això ho hem dit per activa i per passiva. I això vol dir més autonomia dels centres, i va en la línia del que diuen els tècnics de PISA, incrementar els processos d'avaluació del rendiment de l'alumnat, perquè vostès van posar les competències bàsiques als deu, eh?, i al

primer cicle de secundària. Nosaltres pensem que les competències bàsiques no s'han de mesurar només en aquest moment, sinó que s'ha de fer un seguiment molt més acurat i que ha de servir perquè els centres no només facin competències bàsiques als deu, sinó que les puguin fer als vuit, als deu i als dotze, i mirar de fer el seguiment intercentres i dins el centre. I això voldrà dir un nou pla d'avaluació de l'alumnat, amb la finalitat de detectar de manera àgil les mancances que hi hagi a cada centre, i poder activar, per tant, mecanismes de correcció oportuns.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

I jo he parlat de desdoblament de grups, senyora diputada, d'això he parlat. I si algú no entén què significa el desdoblament de grups, si algú no entén que el desdoblament de grups el que tenen per objectiu és adequar l'alumnat i facilitar-li l'adquisició d'aquestes competències bàsiques, i això ho converteix en una lectura de segregació, lamento moltíssim que vostè pugui abonar o pensar, després del temps que fa que treballem en educació, aquest Govern, que aquesta sigui una premissa que nosaltres portem on sigui, a algun lloc on faci falta i, com vostè, fa un moment, deia, a un titular d'un diari.

Nosaltres entenem els desdoblements de grup com un mecanisme per afavorir el rendiment escolar en funció de les necessitats que es detecten en l'alumne, i en les matèries, en cada cas, que sigui convenient.

I evidentment, com li he dit, la formació del professorat –i per acabar, perquè, en tot cas, després ja aprofundirem més, si és convenient–..., jo diria, de mesures a favor de la societat educadora, que vostè també ho ha deixat entreveure aquí. És evident que l'escola no pot respondre a tot, però sí que és cert que com a Departament d'Educació ens hem de familiaritzar amb aquesta expressió de «societat educadora», per recordar que l'educació és un compromís col·lectiu. I jo ho he dit per activa i per passiva, també. Finlàndia –Finlàndia–..., els seus centres educatius són centres vistos com a centres de coneixement, i els seus professionals són valorats a nivell social d'una manera que en aquest país no coneixem. I això és cert.

Però, senyora diputada, no m'interpelli a mi que això sigui així avui. Interpelli's vostè per què és això així, avui.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera. Té la paraula per al torn de rèplica l'honorable diputada senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Certament, jo ho he explicat. He dit: tenim un sistema educatiu comú a tot l'Estat. Des de fa temps, vostè sap que la nostra força política, Convergència i Unió, demana les competències exclusives en educació, perquè som conscients que tenim una realitat i unes ambicions que no encaixen amb el sistema educatiu tal com està dissenyat i, per tant, és en aquest marc que hem fet la valoració.

I s'ha vist perfectament..., i vostè em diu: «Què han fet?» Jo no he tingut temps d'acabar-li d'explicar, però sí que li ho vull dir, que arran de les primeres valoracions del 2000, del PISA, vam incrementar les hores d'anglès, vam incrementar les hores de llengua. Per tant, és evident que vam introduir unes correccions. Però tots hem de saber, i vostè la primera, que els efectes en educació són de llarg termini. I allò que ara fa vostè, o no fa –o encerta, o desencerta–, ho trobarem més endavant, no ho trobarem demà passat. Per tant, això tots ho sabem.

I... (*Remor de veus.*) Sí, escolti, senyor Boada, no cal que apunti, perquè... (*Rialles.*) Sí, home, però com que està apuntant a la consellera i jo m'hi estic adreçant, doncs m'ha distret... Perdoni.

El vicepresident segon

No facin, si us plau, no facin diàleg entre vostès...

La Sra. Rigau i Oliver

Té raó, senyor president. A veure, jo, el que li pregunto, senyora consellera..., jo, el que li pregunto... Li pregunto: Com ho farem –i ja li ho he dit, des d'una posició crítica, però exigent–, com ho farem per, sense perdre aquesta equitat i aquesta igualtat, i saber-ne subratllar davant de la societat la seva importància i no claudicar davant del primer article o crítica que se'ns fa al respecte d'això, doncs, com ho farem per millorar la qualitat de tot el sistema? I l'Informe posa molt clar que el professor és una peça clau.

D'acord? I per això, jo li pregunto: Què pensa fer per poder adequar aquests centenars i milers de places que ha convocat a oposicions, a les necessitats actuals i futures de l'escola? Perquè, que jo sàpiga, surten places d'especialista, i s'està veient que els fonaments de la primària, llengua i matemàtica..., requereixen, i d'acord amb les directrius de Bolonya ja es veu a venir que el nou títol de mestre de primària, serà generalista, i ens podem trobar, senyora consellera, que tinguem una convocatòria d'especialistes i un nou títol generalista. Per tant, jo li demano que insti el Govern central, ara que vostè hi té una relació específica, que presentin el temari de mestres de primària i que aquestes places d'especialista es reconverteixin en generalista. Perquè, primer, la primària. I aquest punt, que és cert que nosaltres no vam aconseguir..., de fer aquest canvi en el Ministeri, insto el Govern que ho faci.

A partir d'aquí també li demano si pensa demanar o no la llicenciatura per als mestres. I vostè em dirà, segurament, que sí. Jo ja li ho avanço: Sí? I pregunto: De quants anys? Però en matemàtica, que tant ens preocupa, li haig de dir: Com és que aquest any ha desaparegut el CQP de la Politècnica, en matemàtica. Després de la inèrcia de tants anys a la universitat amb els ICE, quan vam aconseguir posar-hi el curs d'especialització que preveia la LOGSE, precisament aquest any vostès deixen que es perdi el CQP de matemàtica, quan és una gran necessitat. Perquè qui ensenya la matemàtica són els informàtics i altres titulacions, perquè vostè sap que tenim pocs llicenciats en matemàtica a la docència.

Com és que la consellera d'ensenyament no actua d'acord amb el DURSI per evitar que es congelin les iniciatives com ara l'Igsoc per a la promoció de l'anglès a les universitats. Si no es promociona l'anglès a les universitats, no tindrem professors que puguin impartir matèries en anglès. Cal entendre que els departaments dependents d'Esquerra no pensen promocionar l'ús de l'anglès a nivell docent? Perquè la relació amb universitats, jo sempre la hi reclamo aquí, i penso que es posa evident que seria necessari fer-ho.

Com és que no hi hem implicat les famílies? Com és, vostè que diu que ensenyarem a l'escola a mirar la teleporqueria, o a no mirar-la, en comptes de demanar a les famílies que s'impliquin en aquest tema i en l'educació? A partir d'aquí, senyora consellera, què pensa fer en tots aquests temes? Com pensa relacionar-se amb les escoles universitàries que formen els mestres? Perquè, si hem de millorar la qualitat, hem de ser conscients de la nova formació que han de tenir els ensenyants i, sobretot, si han d'entrar professionals ja fixos a les escoles, que entrin d'acord amb les noves necessitats.

I permeti que acabi dient: primer, la primària. I aprofitem per tenir mestres generalistes i reconduïm el paper dels especialistes d'acord amb la Declaració de Bolonya, que ens permetrà fer-ho a través dels postgraus.

Gràcies, senyor president, gràcies per la seva atenció.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula ara l'honorable consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Gràcies al diputat del Grup d'Iniciativa... Senyora diputada, miri, vostè m'ha interpellat que he de fer tantes coses, com a resultat del que vostès han deixat. Jo no tindria pas tanta feina, amb tot el que vostè acaba d'exposar aquí, eh?, si el quadre general amb el qual ens trobem aquest Govern, en l'any que portem, no fóra la fotografia que han deixat vostès després de tants del seu Govern. És a dir, no tindria tota aquesta feina..., i totes aquestes preguntes que vostè m'està fent. Perquè són millores que he d'implementar al sistema, sistema que és el que hem heretat del que vostès han anat fent.

Miri, les competències exclusives en matèria educativa, evidentment que també les demanem, i ara tindrem ocasió, amb l'Estatut, no?, de col·locar-les allí on calgui, eh? Evidentment. Vostès les han defensat. Oh, i nosaltres també. Jo els pregunto: Per què no han fet una llei catalana d'educació durant vint-i-tres anys, quan han tingut ocasió de fer-la, i sí que tenien potestat per a fer-la? I competència per a fer-la? Doncs, no l'han feta, no l'han feta, està per fer. I nosaltres iniciem aquest any un procés de pacte nacional, que vostè ho sap, que té com a objectiu final aquesta llei. Doncs, aquesta llei és la que ha de recollir totes aquestes particularitats que vostè aquí acaba de subratllar, i ha de buscar els camins i les solucions, mitjançant el diàleg d'aquest pacte nacional, per donar resposta a totes aquestes situacions que tenim al sistema.

Escolti'm, que vostè em responsabilitzi a mi, o que jo l'estigui responsabilitzant a vostè, em sembla que no és un bon producte per al país. I per això, el pacte, el que pretén, és una altra cosa, altrament diferent. Però, escolti, quan vostè em parla de la formació del professorat, en primer lloc, voldria dir, en honor al Consell Superior d'Avaluació..., vostès saben que ha sortit una publicació per primera vegada d'un... (*Veus de fons.*) No, no, d'un informe d'avançament de resultats que després serà amb més profunditat. És a dir, la difusió, el reconeixement i la transparència de les dades els han tingut vostès a mans des del primer moment, i aquest Govern ho ha deixat així de clar. En segon lloc, i pel que fa a la formació del professorat, nosaltres estem treballant en una comissió mixta amb el DURSI pel que fa referència a la formació inicial dels nostres mestres i professors. Vostès saben que com acaba..., els anys que vostè em demana a mi té a veure, i molt, amb la feina que està fent l'ANECA i hi té a veure a nivell de conjunt d'Estat, vostè ho sap, però que el que nosaltres defensem i en el que estem treballant amb rectors i degans, a través del DURSI, és a mirar de col·locar, precisament, que en la formació inicial nosaltres puguem ofertar al currículum part d'aquest, per exemple amb una llengua estrangera, eh? Doncs això ho estem fent.

I hem presentat als sindicats ja l'esquema del que ha de ser la formació contínua, perquè no ens n'oblidem, de la formació contínua, que també és molt important, eh? Hi han cinc àmbits, cinc blocs, molt clars en aquesta formació permanent, que parla d'escola inclusiva, i hi ha un punt que incideix directament en l'eradicació del fracàs escolar mitjançant la innovació de metodologies en temes curriculars. I aquí, directament, nosaltres anem a llengua, matemàtiques, ciències, llengua estrangera i formació en innovació, eh? Doncs escoltin: estem posant les coses al seu lloc i que nosaltres ens hem trobat esbiaixades, com li he dit abans.

I jo, per acabar, perquè tampoc no crec que ho haguem de fer més llarg, sí que li he de dir que ja hem demanat al Ministeri el que fa referència als generalistes, ja ho hem demanat, eh? Però vostè no em diga –vostè no em diga– que ara fem oposicions per a convertir en definitius... Escolti'm: en els últims quatre anys hem passat de 4.000 interins al sistema a tindre'n 10.000 mil, eh? Vostès no només no han solucionat el títol de generalistes, sinó que ens han deixat un problema de l'alçada d'un campanar, eh?

I jo només diria, per acabar, que en aquesta mateixa sala, el 17 d'abril del 2002, deien vostès, parlant de l'avaluació: «Tot això ho ha fet també aquest Govern...» –el de vostès– «amb l'esforç de tothom, però també ho ha fe aquest Govern; per tant, l'avaluació del sistema, si és bo, també és una avaluació positiva del Govern que l'ha liderat.» No n'hi ha dubte, perquè és un producte també de l'acció de govern. Aquesta avaluació és un producte de la seva acció de govern, i això ho dia l'anterior consellera.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera. (*La Sra. Rigau i Oliver demana per parlar.*) Per què em demana la paraula, senyora diputada?

La Sra. Rigau i Oliver

A veure, senyor president, per les al·lusions que ha fet i per contradiccions. Ens ha retret que no havíem fet una llei d'educació, quan vostè sap que la LOCE no ho permetia, i per això la vam portar al Tribunal Constitucional...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

No hi havia marge normatiu.

(*Forta remor de veus.*)

El vicepresident segon

Senyora diputada, estem en un debat en què són pròpies aquestes referències.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'avaluació de la qualitat del sistema educatiu (tram. 300-00691/07)

Passaríem al següent punt de l'ordre del dia, que és el novè punt de l'ordre del dia, consistent en la interpellació al Consell Executiu sobre l'avaluació de la qualitat del sistema educatiu, que ha presentat el Grup Parlamentari Popular. Té la paraula per presentar-la l'il·lustre diputat senyor Rafael López, que, com a molt diligent que és, ja és a la tribuna i té la paraula. (*Veus de fons i rialles.*) Té la paraula, senyor...

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats que són a l'hemicicle, senyora consellera... (*Veus de fons.*) Senyor Boada, parli del que vulgui, digui el que vulgui, que aquest diputat no s'enfadarà, com si vol contestar vostè mateix... (*Veus de fons.*) No hi ha problema –no hi ha problema. Tot el que sigui debat educatiu ja sap que per a nosaltres és una prioritat.

Quan a principis de desembre, senyora consellera, es van presentar els resultats de l'informe PISA, jo crec que no van sorprendre ningú. Després d'escoltar les paraules de la diputada de Convergència i Unió, amb un cert cofoisme, també és cert que ho ha fet amb un cert cofoisme, jo crec que és cert que a vostè tampoc, i a vostès tampoc, els van sorprendre, i no van sorprendre ningú, però vostè ja deu entendre que a qui menys van sorprendre, precisament, va ser a aquest Grup Parlamentari, que ja sap que del fracàs escolar n'ha fet bandera en aquest hemicicle.

I n'hem fet bandera perquè ja hem fet, multitud de vegades, referència als indicadors de qualitat del nostre sistema educatiu. Hem parlat, per exemple, de l'informe Eurostat, hem parlat dels indicadors de l'Institut Nacional de Qualitat, així com de les mateixes estadístiques del Departament.

Nosaltres li recordàvem, per exemple, a principis d'any un estudi que deia que Catalunya tenia un 31 per cent

de fracàs escolar i que arribava al 41 per cent a la pública; deia un altre estudi d'una associació de catedràtics que arribava a l'escola pública ja no al 41, sinó al 42 per cent, i, fins i tot, fèiem referència més tard a l'informe del Pla estratègic metropolità, que deia textualment que: «El sistema educativo no logra suficientes niveles de eficacia ni en los aspectos de instrucción, ni en los educativos ni de formación de una ciudadanía crítica y plenamente responsable.» I, a poc a poc, anàvem coneixent durant aquest any dades que reforçaven el diagnòstic de la situació de l'educació a Catalunya, que, per descomptat, no tot és responsabilitat del seu Govern. Per exemple, sabem que estem molt per sota de l'escolarització en edats postobligatòries; la mitjana estatal és del 16 per cent, mentre que la catalana arriba al 17 per cent, i s'ha reduït un punt en els darrers quatre anys, mentre que a la resta de l'Estat ha augmentat tres punts; això ha fet que l'esperança de vida dels escolars als sis anys sigui a Catalunya de 12,5 anys, mentre que a la resta de la resta és de 12,8 anys. Que la taxa d'abandonament entre catorze i setze anys es troba entre les més altes de tot l'Estat, davant la mitjana del 13 per cent de totes les comunitats autònomes, nosaltres estem al 17 per cent. O, per exemple, que el nombre d'alumnes que abandonen l'ESO per afrontar els programes de garantia social, que saben que no tenen un títol associat, s'ha triplicat en sis anys. Doncs bé, amb les dades a la mà, jo crec que continuem en aquesta tònica i continuem en aquesta línia.

I jo no vull ara parlar..., analitzar els resultats de l'informe PISA sobre matemàtiques, sobre anglès o, per exemple, sobre una dada preocupant, que el 32 per cent dels nostres alumnes no se'n surt a l'hora de redactar o que el 33 per cent d'alumnes no assolix un nivell suficient de la planificació en estratègies i resolució de problemes, sinó que jo vull parlar, en certa manera, de quina manera el seu Govern ha afrontat aquests resultats.

Parlaven abans del cofoisme de Convergència i Unió, i jo crec que també hi ha hagut un cert cofoisme per part del seu Departament. Abans ens ensenyava una publicació d'avançament de resultats; en aquesta publicació hi diu: «D'una manera general podríem dir que els resultats aconseguits per la mostra de l'alumnat de Catalunya en la primera avaluació de PISA de l'any 2000 van ser molt semblants als assolits en l'avaluació de PISA de l'any 2003.» Doncs no, consellera, no han sigut molt semblants, és que hem baixat, excepte en matemàtiques, que hem pujat quatre punts; excepte en matemàtiques, en la resta hem baixat. Fins i tot, en ciències naturals, en què havíem aconseguit 506 punts l'any 2000, aquest any estem en 502 punts. Vostè pot dir: «Bé, més o menys.» Però no és el mateix baixar que pujar quatre punts. Escolti'm, no és el mateix, no és el mateix que en tres anys el nostre sistema hagi baixat, encara que sigui un punt, hagi baixat. O, per exemple, deien: «El rendiment global en matemàtiques de l'alumnat de Catalunya és lleugerament inferior a la mitjana de l'OCD i superior a la mitjana del conjunt d'Espanya.» És que estem al lloc vint-i-quatrè. Diuen: «Lleugerament inferior»; estem al lloc vint-i-quatrè de tota l'OCD. O, per exemple, en el rendiment general, abans hi feia esment la diputada de Convergència i Unió, diu: «A Catalunya el percentatge d'alumnat de

nivells baixos és inferior a la mitjana de l'OCD.» Però, quina és la realitat? Doncs que això..., perquè vostès només hi consideren el nivell 1. Però, saben què vol dir el nivell 2, per exemple de matemàtiques, de la prova PISA? Doncs, per exemple, que si parlem de matemàtiques, un nen, o noi, amb quinze anys sap dividir i poc més. I si analitzem sumant 1 i 2, ens trobem un 43,6 per cent dels nostres alumnes en aquestes posicions, que això significa que estem al número 10 dels catorze països de la Unió Europea. I si mirem aquestes dades per regions, perquè vostè sap que en totes les regions de la Unió Europea hi ha hagut divuit regions que hi han participat, la posició més avançada que tenim és la tretzena en subdimensió de quantitat. Fins i tot, en naturalesa estem en la catorzena de les divuit regions de tota la Unió Europea.

Però el més preocupant, com li deia al principi, senyora consellera, no són les dades de l'informe PISA, el més preocupant és que tot això que ha passat ha estat la crònica d'un fracàs anunciat.

Com pot dir, senyora consellera, que el resultat significatiu és que el nostre és un sistema de garanties, perquè el sistema educatiu de Catalunya és un dels més equitatius i està entre els que tenen menys diferències entre els seus alumnes? I, com pot dir..., l'anterior responsable o els anteriors responsables del Departament d'Educació? Aquesta, si m'ho permet, senyora consellera, senyors de Convergència i Unió, és una felicitat a la cubana. És a dir, pobres, sí, però tots; mals resultats, sí, però tots.

Però la realitat és que els resultats són menys equitatius que l'any 2000, hem baixat en equitat –hem baixat en equitat–, i que poden ser equitatius si fem la referència i fem la comparació entre els fills de pares que han estudiat a la universitat i els dels que no hi han estudiat, però no són equitatius, per exemple, si analitzem les dades per gènere, perquè vostès saben, per exemple, en matemàtiques, que les noies estan a divuit punts dels nois. Per tant, no tot és tant com per tirar coets, com ens deien abans.

Jo crec que ens ha mancat el principal motor equitatiu que té un sistema, que, com deia un columnista fa poc, és un nucli d'alumnes brillants i compromesos que portin endavant el sistema. Això és fonamental. Miri, els ho diré d'una altra forma: prefereixo un sistema menys equitatiu però en què tots estiguem des de la posició mitjana cap amunt que un sistema absolutament equitatiu però en què tots estiguem des de la posició mitjana cap avall, perquè, refent la frase d'en Churchill, podríem dir que busquen equitat renunciant a la qualitat, i no només no obtindran qualitat, sinó que perdran l'equitat.

Malgrat tot, i com no podia ser d'una altra forma –ja veig que em queden només tres minuts–, rere l'allau d'indicadors que demostren el contrari..., bé, allò que el seu Departament va dir a principi de la legislatura del compromís d'efectuar un pla de xoc contra el fracàs escolar. I entrem un altre cop en el Pla de xoc contra el fracàs escolar. Ja ho va dir el senyor Bargalló el 29 de gener de 2004 en aquesta cambra, i vostè, en resposta a la pregunta d'aquest diputat, ens va dir el 13 d'octu-

bre: «Vostè sap perfectament que el Pla de xoc de fracàs escolar està el primer del decàleg que jo he dit que hem de donar-hi sortida, però és que a vegades tinc la sensació que el Pla de xoc es veu com una cosa limitada a un paper i tres folis.» Això, em va dir, miri el *Diari de Sessions*, «a un paper i tres folis». Impressionant.

Perdoni, però és que un pobre diputat com jo, novell, sense gaire experiència a nivell de la tècnica parlamentària i una mica despistat, tot s'ha de dir, no creu que un pla de xoc sigui un document escrit, per descomptat que no; creu que el Pla de xoc és un conjunt de mesures coordinades, però que consten en un document, on s'ha de fer referència a les mesures, a la calendarització, als òrgans responsables de la seva implementació, als indicadors inicials de situació, als indicadors finals esperats i al mètode i responsable de l'avaluació. Això és per nosaltres un pla, perquè, clar, si no ens trobem amb un problema: que entre el que diuen i el que fan no sabem ben bé què analitzar.

I els ho dic perquè vostès comentaven, i jo li ho comentava quan parlàvem dels pressupostos, que no havíem trobat una partida pressupostària que es destinés a la lluita contra el fracàs escolar, i, molt amablement, el diputat d'Esquerra Republicana em deia ahir: «És que vostè esperava trobar una partida que digués “fracàs escolar”?» Home!, no és això. Simplement, recullo el text del programa 2004-2007, «Una educació per a la Catalunya del segle XXI», que en la seva pàgina 9 diu, i li ho cito textualment: «Pla per reduir el fracàs escolar i millora del rendiment escolar i la cohesió social», i a nota de peu de pàgina diu: «Aquestes actuacions es presentaran públicament al llarg del curs 2004-2005 amb indicació dels continguts i pressupostos específics.» Aquesta sí que és bona!, ho entenem tot. No tenien ja el Pla vostès aprovat? Ara ens diuen que no, que ens el presentaran durant el curs 2004-2005. No tenen ja els pressupostos específics? Però nosaltres tampoc l'hem vist als pressupostos, perquè, segons hem pogut comprovar en els pressupostos, no es veuen aquestes partides. Nosaltres ho hem dit... Que no sigui que després ens renyin: nosaltres no ho diem, ho han dit Comissions Obreres, per exemple, els ho ha dit la USTEC.

Veig que ara no tinc temps, després m'hi referiré, perquè tan important no és només tenir un pla de xoc contra el fracàs escolar, que en teoria estava fet, però ara sabem que està per fer, sinó que és també importantíssim tenir el capteniment econòmic per portar-lo a terme.

Moltes gràcies, senyora consellera.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té ara la paraula, per a la resposta en nom del Govern, l'honorable consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ha dit: «No vull parlar de PISA», i jo diria que... (*Veus de fons.*) «Analitzar». Ha dit: «No vull analitzar PISA», i em sembla que ens hem passat bona estona escoltant

els percentatges i els números que vostè ens feia sobre PISA, precisament, en la intervenció que acaba de fer.

Hi ha algunes coses que jo..., m'agradaria concretar-li. Una de les diferències que hi ha entre el PISA del 2000 i del 2003 és que la mostra del 2003 s'ha ampliat, i, per tant, els resultats del 2000 eren més aviat orientatius i els del 2003 ens donen una situació molt més real, perquè estem parlant de l'avaluació de 1.516 alumnes de cinquanta centres d'educació secundària, eh? Per tant, és possible que aquests punts de pujar o de baixar –i no ho dic jo, ho diria la fiabilitat estadística– no han de ser llegits com a baixes qualitatives sinó que poden ser vistos com a marges d'error produïts per la poca mostra que hi havia l'any 2000.

Per tant, d'una manera general, podríem dir que els resultats aconseguits per la mostra d'alumnat de Catalunya en l'avaluació del PISA 2003, sense ser satisfactoris, i això deixi-m'ho recalcar, sense ser satisfactoris, són molt semblants als assolits en la primera avaluació de PISA de l'any 2000.

Aquesta situació, evidentment, no es pot tornar a repetir, i el nostre objectiu és que els resultats del 2006 puguin arribar a ser sensiblement millors que els del 2003, eh?

Globalment, els resultats de l'alumnat de Catalunya estan per sota de la mitjana de l'OCDE, com vostè ha dit, però també..., i deixi'm explicitar-ho, perquè ho he dit i vostè m'ho ha retret, eh?, com un signe negatiu, i jo penso que, de les avaluacions i de l'autocrítica, el que no se'n pot fer és destrucció massiva, eh?, si em vol entendre; sinó..., tenim un ampli gruix d'alumnat situat entre els nivells mitjans de rendiment, és a dir, amb pocs alumnes situats en els nivells alts d'excel·lència o en els nivells molt baixos; un resultat que els tècnics, els entesos del mateix PISA, diuen que és interessant, perquè vol dir que hi ha un gruix i que el sistema, com a tal, té equitat, i que sí que el que hem de fer és pujar el gruix cap a l'excel·lència.

Però, si us plau, no em parli vostè que és millor un sistema que estiga trencat, perquè llavors ja les conseqüències serien realment nefastes per al conjunt de la societat. I els motius que podrien produir aquest trencament, i, si no, preguntí-ho als americans, eh? –no sé si a la cubana, però a l'americana, li diria jo–, són realment d'unes conseqüències devastadores, a nivell de cohesió social. És a dir que més val que no hi entrem, en aquestes consideracions.

Què vull dir amb això? Vull dir que almenys tenim un factor favorable per a aconseguir que els nostres resultats incrementen globalment els nivells d'excel·lència del nostre sistema, si implementem les mesures convenients perquè siga així, perquè arrosseguem la totalitat del sistema i no només una part.

Les puntuacions mitjanes obtingudes en cadascuna de les àrees avaluades no han variat gaire. A veure, en matemàtiques, l'any 2003 ha estat de 494 punts, lleugerament superior als 491 aconseguits al PISA del 2000. I aquesta consellera no ha sortit a tirar coets, tot i la proximitat veïnal que té amb la gent que els agrada tirar-ne moltes, de traques, per dir que han pujat tres punts.

No ho he fet. Perquè considero que no és per a tirar coets, com vostè pot suposar.

Aquesta puntuació, a més, està lleugerament per sota de la mitjana de l'OCDE, però també és cert, i aquí s'ha dit, i és cert, que està per sobre de l'alumnat de l'Estat espanyol, que obté 485 punts. És a dir, jo he intentat situar en tot moment en el context que toca la situació. I, per tant, no en féssem ni cofoisme ni catastrofisme; construïm amb voluntat positiva perquè el sistema tiri endavant.

I això, què vol dir? Doncs, vol dir, en primer lloc..., i en tot cas, a mi em sembla que és un tema molt important, en primer lloc, que ens hem de replantejar en profunditat el que fa referència als plans d'avaluació. Avaluació que jo he apuntat aquí abans, doncs, que, basant-se en temes d'avaluació interna de centres i altres, ha anat en la via de la competències bàsiques, però que nosaltres creiem que hem d'anar cap a un sistema d'avaluació més compactat, més àgil, i que ens siga més fàcil implementar aquelles mesures que han de millorar el rendiment dels nostres escolars, eh?

Però és que vostè, és clar, m'ha acabat contraposant qualitat amb equitat; diu: «Prefereixo qualitat a equitat.» Escolte, jo vull les dos coses. I no sacrificaré l'una per l'altra, en cap cas, perquè la responsabilitat d'aquest Govern, com penso que ha de ser de qualsevol govern, és: amb l'equitat, posar-hi qualitat; no qualitat per a uns quants, i, per tant, trencar el sistema per la banda del fracàs escolar, i situar els fracassos escolars en unes altres qüestions, que, com li he dit abans, no hi entraré.

Jo també li volia comentar que és cert que vostè ha situat, històricament, com abans també s'ha fet aquí, el nostre sistema educatiu en un context que és interessant, no per a justificar res, sinó perquè ho sapiguem: d'on partim, d'on venim i on som, eh? I la realitat és que el nostre sistema, i la seua universalització, té els anys que té, i que, per exemple, a Alemanya, que en aquests moments estan debatent internament moltíssim el resultat del PISA, va fer un gran esforç educatiu després de la Segona Guerra Mundial que aquí no es va fer en cap moment –aquí no es va fer en cap moment. I, en canvi, inversions molt potents de determinats països han portat, precisament, al trencament del sistema i a tindre excel·lència en una punta i molt de fracàs a les zones baixes.

Escolte, nosaltres tenim l'ocasió, crec jo, de fer les coses ben fetes; tenim l'oportunitat, per tant, de fer les coses amb el sentit que pensem, des d'aquest Govern, que toca fer. Mesures avaluatives que siguin coherents amb el sistema; seguir els criteris que en aquests moments estem seguint.

I escolte, ja sé que vostè, sempre que parlem d'educació –i amb vostè és del que parlem, d'educació, almenys des d'aquesta tribuna–, una de les coses que sempre diu és el Pla de xoc del fracàs escolar. Mire, senyor diputat, ja sap que a mi m'agrada molt parlar sobre la manera de reduir l'índex del fracàs escolar amb vostè, m'agrada molt, perquè, a més, nosaltres hem reconegut els percentatges públicament de quina és la situació que tenim. I així ho recollien els mitjans de

comunicació fa deu dies. Però eradicar el fracàs escolar no es fa amb tres mesures ni amb tres folis. I això és el que jo li volia dir quan li vaig fer aquell apunt.

És a dir, tinc la sensació que quan vostè em demana un pla de xoc per al fracàs escolar, em demana un pla reduït, no?, a tres fulles i a un espai. I això no és així, sinó que es fa amb un programa, amb uns objectius definits, amb unes polítiques que vulguen aconseguir aquests objectius.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

I, per cert, i vostè ho sap, al programa 2004-2007 *(l'oradora mostra un document)*, eh?, «Una educació per a la Catalunya del segle XXI», que vam presentar recentment, precisament els dos primers objectius que surten en aquest programa són: reduir el fracàs escolar i millorar el rendiment de l'alumnat.

El Pla de xoc, senyor López, és això, eh?, es això, i després s'anirà a les mesures concretes i en cada cas, però el que no podem fer és un pla de xoc amb una llista de mesures que en realitat aquí ja les trobarà, i hi estan molt ben explicades, crec jo. Això és el que diuen les persones que han estat treballant amb el document. I a més a més ho fem donant el document... *(Veus de fons.)* Sí, sí, que han estat treballant amb el document, perquè l'hem presentat públicament i ha estat fet a mans..., i si no el té, doncs, el rebrà properament..., estic convençuda que el rebrà properament, vostè i tota aquesta cambra, eh? Les persones que han començat a llegir-lo i han començat a treballar-lo pensen que és una bona eina. Que és una bona eina!, i ho repeteixo: és una bona eina!, no és un dogma! I, per tant, l'anirem construint a mesura que anem desenvolupant les polítiques que aquest Govern s'ha marcat.

Per tant, jo, en tot cas, i ja per acabar aquesta primera intervenció, l'hi faig a mans..., l'hi faig a mans *(l'oradora lliura el document al Sr. López i Rueda)*, i en tot cas ja em farà arribar les seves aportacions.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Cid. Per al torn de rèplica, el senyor López té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyora consellera. Escolti'm, miri, si guem seriosos, que estem a la cambra..., és que, clar, estem al Parlament de Catalunya... Vostè s'ha llegit la pàgina número 9? Diu: «Actuacions. Una de les actuacions serà el Pla per reduir el fracàs escolar i millorar el rendiment escolar i la cohesió social. Aquesta actuació es presentarà públicament al llarg del curs 2004-2005.» Com pot dir que és això? *(Pausa.)* No, no..., dintre d'això *(l'orador mostra el document)* ens diu..., no, no vull fer pedagogia, eh?, però dintre d'això ens diu que hi haurà un pla per reduir el fracàs escolar.

O sigui, no em vengui la moto, perquè no la hi puc comprar. Perquè ho diu dintre, el Pla; ho diu dintre del

Programa 2004-2007. I segons vostès, ens havien dit que ja ho tenien redactat.

Però és més, li ho diré: és que vostès, fins ara, a la premsa, el que hem vist d'aquest Pla de xoc contra el fracàs escolar són, per dir-ho d'alguna forma, les línies mestres –les línies mestres. És com llegir-se un llibre llegint-se el títol. No, aquest diputat no li ha demanat un pla de tres folis. Això va ser una ocurrència seva del moment... (*Veus de fons.*) Oh!, vostè interpretava, però no sé d'on ho interpretava. Jo li ho he dit. Què és un pla? Què és un pla en les polítiques públiques? Un pla és: indicadors de partida i indicadors d'arribada, és a dir, on estem ara i en quant temps –calendarització– volem arribar...; quines són les mesures que s'han d'aplicar; qui les ha d'aplicar..., perquè, clar, una administració pública és molt complicada, és molt complexa, hi intervenen molts actors. És clar, però no em digui que això és el Pla i que ja anirem veient, perquè no, perquè aquí ja diu, exactament, que el Pla de xoc contra el fracàs escolar es farà i es presentarà durant el curs 2004-2005. Una de dues: o no és cert el que diu aquí o no és cert el que m'està dient vostè.

Després, vostè parla de l'equitat. Home, li dic una cosa, entre la cohesió social i la anomia absoluta, hi ha tot un marc –hi ha tot un marc. Vull dir, no..., no em parli que..., és la cohesió social o la anomia. No, no, hi ha tot un marc. Jo no li he dit que jo vull renunciar a l'equitat; jo he dit que a mi no m'importa una mica menys d'equitat, si el que vol dir és que els alumnes estan de la meitat de la taula cap amunt. No m'importa. A mi el que m'importa és que estiguin de la meitat de la taula cap avall. Però que no hem de sacralitzar l'equitat en si mateixa, perquè, si no, arribem, com li deia, com abans estàvem comentant i com abans comentàvem, a l'equitat a la cubana.

Però miri, jo també li he comentat un tema que em sembla importantíssim, que són els diners de l'educació. Sap què diu el sindicat USTEC? Suposo que ho ha llegit. Bé, però, escolti'm, vostè el coneix molt bé. (*Pausa.*) Clar, ara no em digui que no. Vostè el coneix molt bé. Abans l'havien de fer..., abans, quan governava Convergència i Unió i el Partit Popular, es queixaven que no fèiem cas del que deien els sindicats. Doncs, miri, faci el que ens deien. «L'obertura i ampliació de nous centres ha estat feta des de la continència i a partir de la pressió de les necessitats més urgents. Encara menys els increments han estat destinats a la millora qualitativa de l'ensenyament. Considerem que no és lícit que s'expliqui a la comunitat educativa i a la ciutadania en general que es prendran mesures i que posteriorment no puguem detectar ni tan sols la intenció de dur-les a terme, ja que no sols l'increment és insuficient, sinó que ni tan sols hi ha cap increment.»

Això ens ho estan dient els sindicats. I si vol li comento el que diu Comissions Obreres –ara no hi ha el senyor Boada..., bé, hi ha la senyora Camats–: «No hi haurà els diners suficients per atendre la diversitat de l'alumnat; continuarà la saturació de les aules; els centres no tindran diners suficients per portar endavant les seves activitats quotidianes, i, malgrat les dotacions, les ampliacions i les noves construccions, seran insuficients. Considerem que no hi haurà prou diners per augmen-

tar de manera suficient el nombre de persones al servei de l'educació, recurs essencial per una atenció educativa de qualitat...»

Suposo que, això, s'ho ha llegit, també, vostè. S'ha llegit les crítiques que li fa Comissions Obreres, quan parla de professorat. Vostès diuen que augmenten 3.500; és cert que 3.000 ja estan coberts, i que, només, l'augment serà de 500, però és que tampoc veiem les partides pressupostàries ni per als sous d'aquests professors ni tampoc per a la formació, perquè no augmenta de forma proporcional. Això li diuen. No augmenta de forma proporcional... No vull ara entrar en el debat de pressupostos, que ja en vam tenir ocasió de parlar ahir, però són coses concretes.

És a dir, jo crec que en aquest Parlament ens hem d'acostumar a començar a parlar de polítiques concretes. I aquest diputat vol parlar de polítiques públiques concretes, no que em digui que «farem, farem, farem», o dir que el Govern de Convergència i Unió i del Partit Popular va ser el pitjor per a aquest país.

Escolti, això no és un pati de col·legi. Ens hem d'acostumar a ser legisladors. I aquest legislador o diputat el que vol saber és les mesures concretes – simplement això –, com pensa vostè, des de la bona fe. Jo ja li he dit abans que no és responsabilitat seva, l'informe PISA 2003, però jo vull saber, des de la bona fe, què és el que pretén fer aquest Govern, concretament. Però no només –no només. I jo no m'accontentaré, el meu Grup no s'accontentarà que ens digui unes línies: «Farem això, millorarem les matemàtiques i l'anglès.» No. Com ho volem portar a terme. Això és el que ens interessa, al nostre Grup. I espero que ens ho contesti; no per nosaltres, sinó pel bé de l'educació d'aquest país.

Moltes gràcies, senyora consellera.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Senyora consellera, té la paraula per al torn de rèplica.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, hi ha una cosa en què sí que coincideixo amb vostè: abans governaven Convergència i Unió i el Partit Popular. Vostè ho ha dit i és cert.

I també m'haurà de reconèixer que quan l'informe PISA diu que els resultats de Catalunya són millors que els de la resta de l'Estat..., són a conseqüència de la política de la senyora del Castillo, segurament, no? Dic jo, eh? (*Pausa.*) Dic jo. Per tant..., o sigui que escolti'm, vull dir..., del PISA, també potser n'haurien de fer la seva lectura autocrítica, encara que sigui des d'aquesta cambra, en la part que els pertoca, eh?

Mesures a adoptar. Mire, quan jo li he donat el Programa d'educació... Ja sé el que diu el Programa d'educació. Evidentment. Vostè ha de pressuposar –com jo pressuposo que vostè llegeix els papers– que jo també me'ls llegeixo. Faltaria més!

I evidentment que, encara que hi ha una mesura molt concreta i específica, que és la concreció exacta, els

objectius generals, volent dir que tot està relacionat amb, fan referència a reduir el fracàs escolar i a millorar el rendiment de l'alumnat. I diem: «Els cinc eixos principals per aconseguir aquests objectius són: més autonomia dels centres i aquí ja està..., desplegats, és a dir, dotar els centres i les direccions de més capacitat de decisió per a organitzar el funcionament dels centres i per a gestionar els recursos humans i materials. Per què? Perquè les necessitats i les realitats són canviants i el sistema s'ha d'adaptar a això. Li he dit «incrementar els processos d'avaluació del rendiment de l'alumnat» perquè puguem actuar més decididament en el moment que toca, i els desdoblaments de grups seria un altre eix fonamental per raons de rendiment escolar, no per raons de segregació, per raons de rendiment escolar. Ja he dit abans, i repeteixo ara, que un altre eix és la formació del professorat, i aquí també està molt ben explicitat quines són les línies cap a les quals anem.

I un cinquè eix, que també es desplega, és a favor de la societat educadora. Nosaltres no fem plans per dir com s'ha de veure la televisió a determinades franges horàries, nosaltres el que volem implementar és, mitjançant plans determinats, com el nostre alumnat ha de rebre una visió autocrítica, que és el que està sent receptor en aquells moments. Perquè una de les coses que ens diu, per exemple, l'anàlisi de competències bàsiques que han presentat aquest any és que fa falta al nostre alumnat, precisament, preguntar-se més i raonar més pel motiu de les coses, etcètera. És a dir, la visió autocrítica és francament necessària i en aquest moment n'hi ha una mancança.

Actuacions immediates. Molt bé. Escolti, més professorat: hi ha més professors i mestres aquest curs del que hi havia hagut històricament incorporat, amb un curs de diferència, al sistema. Hem posat en marxa el Pla per la llengua i la cohesió social, eh?, en quasi set-centes aules d'acollida. Que a mi em diguin que és insuficient, d'acord, però és que hem començat, eh?, i hem dissenyat un pla concret amb referència a aquest tema d'atenció a la diversitat, de manera personalitzada i és un element que afavoreix el rendiment de tot alumnat. Aquí hi ha 36 milions d'euros en una partida del pressupost.

Els plans d'entorn, educatius d'entorn, que els presentarem els propers dies, escolti, deixin de dir: «Faran, faran, faran» o «farem, farem, farem», estem fent, estem fent, estem fent, i això és el que estem fent durant aquest escaig any d'iniciativa i d'impuls d'aquest Govern en matèria educativa i Déu n'hi do! Els presentarem, com deia, els propers dies aquests plans educatius d'entorn. Nosaltres creiem que són l'eina bàsica per aconseguir el compromís de l'entorn, de l'alumnat i dels centres educatius, i que són molt importants per aprofitar els recursos, com també s'ha dit aquí abans, de manera eficient, perquè de vegades en tenim, de recursos, però no són eficients perquè no estan ni coordinats ni tenen els objectius comuns que han de tenir amb claredat.

Inversió en construcció escolar. Escolti, també hi té a veure la qualitat educativa. Si no, només cal anar als centres i preguntar què necessiten per fer desdoblaments de grups. Espais, necessiten espais, i no hipote-

car els espais comunitaris, eh?, sinó els espais, i els plans d'innovació educativa, que poden semblar poca cosa però no ho són i que hi ha hagut un increment molt important amb la direcció general d'innovació educativa que té a veure, doncs, amb el Pla de biblioteques escolar i gust per la lectura, amb el Pla de llengües estrangeres, etcètera..., però no em demani que això ho desplegui, ja, en aquest primer curs. Estem en el procés de presentació públicament i hem anat implementant tot allò que hem pogut implementar el primer curs, que nosaltres hem organitzat des de l'inici, i el 2005 de ben segur que tindrà una visió més de conjunt de quines són les nostres polítiques que aquest programa que jo li he donat apunta.

I una altra cosa: espero del seu concurs quan arribi el moment de votar la reforma o la nova llei d'educació que es farà a Madrid, aquesta nova llei que ens ha de donar un marc normatiu a l'Estat, que a Catalunya li ha de permetre aquesta flexibilitat...

El vicepresident primer

Senyora Cid...

La consellera d'Educació

...que el nostre sistema requereix, perquè, escolti'm, amb el tema d'atenció a l'alumnat nouvingut, la LOCE ens va deixar sols.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 300-00693/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial, que en nom de Convergència i Unió formula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, tenim l'oportunitat de parlar, un cop més, sobre política industrial; aquest cop, vostè ho comprova, quasi en la intimitat, senyor conseller –això són les festes, m'imagino, nadalenques; probablement és alguna cosa més, però, en qualsevol cas, parlarem de política industrial.

Jo li vull parlar a vostè de cinc coses, les anuncio, les cinc, entrarem en el que puguem, i si a la rèplica tenim temps, doncs, debatem sobre algunes de les qüestions que vostè em planteja.

Un, el model de política industrial; dos, una nova oportunitat per a la política industrial; tres, l'acord estratègic; quatre –un obstacle particular–, la política d'habitatge, i cinc, la nostra posició respecte a l'acord. Aquestes cinc coses. Per tant, vostè ja albira de sortida, pel contingut dels anunciats que li plantejo, que parlarem, bàsicament de l'acord estratègic, que té molt a

veure amb la nostra política industrial. Ho faré al més succint possible perquè ens doni temps al debat.

Model de política industrial. Ha passat un any i s'ha esvaït aquella idea que vostè acarona amb tanta intensitat que era possible un gran salt amb un nou model de política industrial. La realitat, senyor conseller, ens posa a tots al nostre lloc. És normal que vostè accedís a la conselleria i digués: «Perfilarem una nova política industrial.» El temps és tossut i la realitat més, i avui el que tenim és un balanç de quines polítiques industrials ha desplegat el Govern de la Generalitat de Catalunya, però aquell debat tan interessant sobre els nous models de política industrial pràcticament ha desaparegut de l'escena. Aquell debat s'ha acabat.

Què fem? Reconeixem plegats, això sí, que elements que configuren una política industrial –a saber: la internacionalització per la competitivitat de les nostres empreses, la formació, la recerca i la innovació– són el model no propi del Govern de la Generalitat de Catalunya, senyores i senyors diputats, de tots els governs occidentals, de tots els governs que es preïa a l'hora de desenvolupar una política industrial. On està la diferència?, on pot estar la diferència? En com valorem els elements de la cohesió. És a dir, si posem el pes veritablement en les polítiques d'internacionalització o de formació o de recerca o d'innovació o de tot a l'hora tenim un plantejament més orientat en un sentit o en un altre, però això és el que dóna el debat del nou model de política industrial.

Per cert, hem acabat d'aprovar uns pressupostos i a fe de Déu que li dic que, pel que hem aprovat respecte política industrial, el model de política industrial és el que hi havia amb un lleugers retocs. S'ha acabat el debat, no en tornem a parlar fins que tinguem noves oportunitats. Vet aquí que en tenim una de nova oportunitat, en tenim una: l'acord estratègic –l'acord estratègic– per la competitivitat i la internacionalització de les nostres empreses i de la nostra economia.

Vostès varen anunciar a bombo i platerets –17 de febrer del 2004– l'acord estratègic. Solemnitat, festa, grans declaracions dels agents socials, anava a ser un element que configuraria la nova política industrial del Govern de la Generalitat de Catalunya. Deu mesos, senyor conseller, deu mesos després estem encara amb la voluntat de signar aquest acord. Vostè em dirà –ja m'ho va apuntar ahir en una de les respostes que va fer el Govern–: «Escolti'm, això ara va de debò, i el mes de gener o el mes de febrer signarem definitivament aquest acord.» Jo el crec, però vostè, al mateix temps que faci aquesta afirmació, no oblidí de fer la que segueix: «Deu mesos –deu– per aconseguir un acord d'aquestes característiques.» I, a hores d'ara, com vostè ens va dir el mes d'octubre i el Govern va dir el mes de novembre, i han repetit el mes de desembre, el mes que ve... Tenen els jueus una frase molt característica que és: «L'any que ve a Jerusalem.» Anem a veure si el mes que ve no cal que vagi a Jerusalem, ens presenten l'acord estratègic i n'estarem, de satisfets!, i junts si vol visitem el país, però anem a veure si tenim l'acord estratègic el mes de gener o el mes de febrer.

Dit això, característiques d'aquest acord? Home!, el balanç, després de tot plegat, necessita que veiem qua-

tre temes fonamentals: metodologia, continguts, resultat final i traducció pressupostària.

Metodologia. Finalment jo tinc la impressió, conseller, que ens hem quedat amb un acord estratègic que està entre un pacte i una orientació estratègica. Metodològicament això és molt complicat i ens portarà més problemes del que vostè i el seu Govern creu a hores d'ara. Per què? Ben senzill, si estem a mig camí entre el pacte i l'acord estratègic i obligadament hem d'anar movent les dotacions pressupostàries per, això, concretar-ho, la pregunta és: Renovarem cada any l'acord estratègic? Tindran una traducció pressupostària any a any els punts que configuren l'acord estratègic? Reunirem els agents socials per reactualitzar l'acord estratègic? Sí o no? M'agradaria una resposta perquè jo crec que la resposta que vostè ens doni, que serà la que dóna el Govern, ens possibilitarà veure amb claredat de quin tipus d'acord estratègic estem parlant.

Jo, sincerament, tinc la opinió següent –que vostè segur que no comparteix, però, si més no que li serveixi–: la idea era anem a moure tota l'opinió pública, anem a moure els agents socials, anem a configurar un gran acord estratègic i quan comença el debat, ah, amics!, això és una miqueta més complicat, perquè els sindicats demanen el que els és propi, els empresaris demanen el que els és propi, el Govern té la disponibilitat que té, el debat comença, el debat s'empantana, el debat s'encalla, deu mesos, deu, per esperar un acord estratègic que no tenim encara, que tindrem el mes de gener i febrer.

Aquest acord estratègic, el retard d'aquest acord estratègic, està motivat per la peresa del Govern? Sincerament crec que no, està motivat per la metodologia d'aquest acord estratègic. És que el Govern no ha treballat? És que els agents socials s'han posat això a l'esquena? A fe que no. Està en la metodologia perquè probablement arribar a un acord sobre un marc estratègic que orienti la productivitat, la competitivitat i la internacionalització de la nostra economia, senyor conseller, no és, segurament, la més adequada de les metodologies a l'hora de buscar un pacte d'aquestes característiques.

Vostè ara, és clar, ha de defensar aquest plantejament, però, si més no, conseller Rañé, pensi, perquè és un problema que ens trobarem durant l'any que ve, durant el 2006, durant el 2007, si veritablement anem fent adaptacions a aquest acord estratègic, o bé el buidarem de contingut. I un que és ben intencionat de principi creu que el que vostès faran és adoptar-lo des del punt de vista pressupostari, no buidar-lo de contingut perquè això ni els agents socials els ho perdonarien i nosaltres no ho acceptaríem.

El document, els continguts, ben senzill. Vostè, si és tan amable, agafa els documents de Comissions Obreres i d'UGT, respecte a les iniciatives que tenien –els tinc aquí a la seva consideració– a l'hora d'asseure's a la taula. No cal que recorri als agents socials, no cal que parlem ni de Comissions, ni d'UGT, agafi el document que va presentar el Govern a l'hora de plantejar l'acord estratègic, i agafa aquest document i se'l llegeix. Entre

aquell document, des del punt de vista dels continguts, i el document que jo conec –última versió 1 de desembre del 2004–, hi ha un abisme. Quin és l'abisme? L'abisme que porta un document descafeïnat i molt, molt, molt aprimat. Per què? Doncs, perquè les coses són tossudes, ben volgut conseller, perquè les coses volen dir que les disponibilitats pressupostàries són les que són, els compromisos pressupostaris a Economia permeten el que permeten, els agents socials reclamen el que reclamen, i aquell text tan extraordinari que era objecte de debat ara és un text aprimadet, aprimadet, aprimadet, descafeïnadet, descafeïnadet, descafeïnadet. Li diré després en el torn de rèplica que li donarem suport, és clar que sí!, perquè és una eina més, com no hauríem de donar-li suport?!, però el balanç és aquest que jo els presento i no cap altre.

Encara més, encara més li vull dir, si llegeixes amb interès molts dels *items* que configuren aquest acord, ens donarà per parlar del pressupost amb relació a cadascuna de les partides i dels *items* que configuren aquest document.

Per tant, resultat final? Home!, un text de circumstàncies, bastant laminat, que té, a més, un gran inconvenient, senyor conseller, que vostès, que necessiten poder anunciar a l'opinió pública –anunciar i proclamar– que fan moltes i moltes coses, algunes de les mesures que formen part d'aquest acord estratègic, ja les han anunciat públicament, per a disgust dels agents socials, per a molt disgust dels agents socials. Ja coneixem... (*Veus de fons.*) Sí, i tant que sí...! Disgust no, repugnància dels agents socials, senyor Ferran, no disgust no, és un disgust tenyit de repugnància, perquè és bastant trist, senyor Ferran –a vostè això no li ha tocat fer, no sé si li tocarà fer, no sé si desitjar-li que li toqui fer, en qualsevol cas ho ha fet en Rañé... Què ha fet? Home!, discutir en una mesa amb els agents socials quines mesures poden conformar un acord d'aquestes característiques i vet aquí que les presentem a l'opinió pública conforme això és el que farà el Govern. Home!, per a aquest viatge no asseguin els agents socials, perquè finalment, sap què?, es molesten i de la molèstia d'alguns sindicats vostè n'hauria d'estar, senyor conseller, par-ti-cu-larment in-for-mat, i sé que ho està.

Respecte a l'última qüestió abans d'entrar en el tema de l'habitatge, la traducció pressupostària, curt i ras, el més calent a l'aigüera. Ha fet vostè una fórmula que ha permès que el 2005 a veure com ens en sortim? Això és el que vull veure jo per al 2006 i el 2007, i aquesta és la prova de l'àcid, sense aquest àcid que cremi el que és l'acord estratègic no hi ha acord estratègic que valgui. Un obstacle insalvable? La política d'habitatge. Per què hem retirat la política d'habitatge d'aquest acord tan important per a la competitivitat del país, tan important per a la qualitat de vida dels treballadors, tan important per a tota la qualitat dels ciutadans? Per una raó ben senzilla: perquè vostès no han pogut resistir la pressió d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra que vol venir aquí –Esquerra Alternativa– amb una determinada política d'habitatge anacrònica, obsoleta, passada de moda, i vostès...

El vicepresident primer

Senyor Fernández Teixidó, ja ha vist vostè perfectament que se li havia acabat el temps, oi?, d'aquest primer torn.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, jo ho contemplava esperançat, que vostè estava parlant i que potser se li passaria...

El vicepresident primer

No... (*Rialles.*)

El Sr. Fernández i Teixidó

...però veig que no. Després seguirem, senyor conseller.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Té la paraula l'honorable conseller d'Indústria i Treball el senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, miri... (*Veus de fons.*) Exconseller, senyor..., honorable, això..., senyor exconseller, és que l'estava escoltant i em feia aquesta sensació, no?, que encara estàvem en aquella posició i en aquell posicionament, i ens estava intentant explicar alguna de les coses que faria o que volien fer o que no van fer, i amb una discussió que després ràpidament..., he caigut en la situació i que me n'he adonat, no?: vostè està més preocupat de la metodologia que del resultat; valora els acords..., valora els acords pel pes, no pel contingut. O sigui, com que resulta que fa sis mesos hi havia uns documents que aixecaven així de la taula i ara s'ha prohibit una concentració, hem perdut valor. Perdoni, s'equivoca, de totes a totes –de totes a totes.

Vostè ha volgut fer un debat nominalista sobre els mètodes. (*Veus de fons.*) Sí..., sobre els mètodes. No l'he sentit fer cap proposta. No l'he sentit criticar cap dels continguts, només del que diu aquí, del que diu l'altre, que si abans era així i ara és aixà, que si no sé què, que si no sé quants....

Miri, el debat, que és el que li agrada –el debat–, en part s'ha acabat perquè estem treballant. I a vostè el que li agrada és debatre, és el que fa bé, jo li ho reconec..., l'altre..., doncs, hi han opinions per a tot.

El que està fent aquest Govern és treballar: treballar amb l'acord i treballar amb actuacions concretes. I aquest és el mètode que hem hagut que compassar: establir... Vostè dirà: «El més difícil és establir els acords generals.» S'equivoca: el més fàcil és establir els acords generals. És el que ens hem trobat en molts dels calaixos: criteris generals no aplicats. Si això és fàcil! Vostè i jo en els nostres temps joves ho fèiem en cinc minuts: ens posàvem en un paper, conjuntament, i elaboràvem una alternativa. Vostè i jo en aquell moment. Després ens vam adonar que aquella alternativa que fèiem en

cinc minuts no tenia cap viabilitat: vostè està on està i joestic en una altra banda, abans estàvem junts.

Per tant, fer un paper de criteris generals és el més fàcil. Gestionar-lo, aplicar-lo, treballar-lo és molt més complicat. I vostè s'ha quedat amb la idea de dir: «Això serà el més difícil.» No. Això ja està fet. Si això fa molt temps que es fa, i ja està fet i estan acordant les línies generals. I les línies generals de política industrial i de política d'internacionalització estan establertes conjuntament amb els agents socials i econòmics.

I va arribar un moment una disjuntiva en què tocava fer dues coses: establir l'acord general, i, a partir d'aquí, donar un marge d'actuació perquè el Govern anés implementant aquestes coses, o bé farcir aquest acord general amb continguts pressupostaris. El temps –el temps–, el *tempus*, no ens ha acompanyat, perquè el lògic és el que vostè diu: «Si pots fer-ho, és el millor, estableixes uns criteris, un pressupost i això es pot presentar a tot.»

El problema quin és? Que quan comences a plantejar el tema del pressupost, el pressupost ja estava fent. Què vol dir això? Home!, el que vostè diu: que els acords que se signaran el mes de gener, aquest Parlament els va dotar ahir de recursos. I això, per al que signa, no és el que més li agrada, i ja hi estic d'acord, amb vostè, però aquest Parlament ahir va aprovar la dotació de l'acord que signarem el mes que ve, perquè el Govern tenia l'obligació –i ja ha fet els deures– d'implementar les partides que estaven amb el procés de discussió, perquè això no és compartiments estancs. Els diners hi són..., s'està treballant, per això potser parlem menys i actuem més.

I si vol dir: «Escolti, però és que treballen en el mateix.» Miri, jo l'emplaço perquè dintre d'un més, també, vostè miri al DOGC, el *Diari Oficial de la Generalitat*. I aleshores trobarà la relació d'ajudes en temes industrials –totes, nominals– que va donar el Govern anterior, superior a 6 milions d'euros, com diu la Llei pressupostària, durant el 2003, i les ajudes en política industrial que donarem el 2004, i, aleshores, fem la discussió d'on hi havia política industrial i on no n'hi havia.

Qui estava recolzant la recerca o el desenvolupament i la innovació que necessita la nostra política industrial i com es feia. Ho podem discutir, però si volen ho discutim, nosaltres ja ho estem fent! No fa falta que ens esmercem massa a explicar-ho, el que interessa en aquest país són actuacions, que és el que estem fent; discretes, algunes, perquè hi ha algunes coses que, com diu aquell, «el nostre mal no vol soroll», les fem discretes, però les fem, les trobarà.

Allò que li dèiem: «Escolti, volem posar els recursos de la Generalitat per a la recerca, el desenvolupament i la innovació de la indústria.» Allà hi ha els 24 milions: en el tèxtil, en l'automòbil, en el sector de l'electrònica i el consum, el recolzament als centres tecnològics, als nous sectors emergents.. Tot allò ho trobarà, i ho trobarà no amb paraules d'un conseller, ho trobarà publicat, com obliga la Llei financera de la Generalitat, amb la transparència, ho veurà: veurà aquestes i les anteriors.

Perquè també hi estàvem obligats i perquè no s'havien publicat, com hem publicat tots els ajuts que hem donat en formació, i publicarem tots els ajuts que donarem en formació. I aquest Parlament tindrà l'1 de gener, o a partir de l'1 de gener, quan es tanqui l'exercici, totes les orientacions dels programes ocupacionals, perquè volem fer-ho, perquè volem discutir-ho i perquè, si ens equivoquem en alguna cosa, no ho dubti: rectificarem; però, en tot cas, això ni nega el debat, ni nega les orientacions. El que no ens passarem és tot el dia fent discussions i debats.

Fa ja un any que treballem en aquest tema. Vam fixar els criteris. Vostè va dir: «No hi ha nova política industrial.» Hi ha nova política industrial. Hi han pressupostos i hi ha execució, i hi haurà continuïtat en aquesta línia, i anirem analitzant com correspongui. I aquest acord, el que vostè coneix, que té partides pressupostàries de tots els elements que estan plantejats, algunes per al 2005, altres amb una projecció més llarga, evidentment no és un document que hagi d'estar tancat, però no és un document que hàgim de posar cada vegada de *vuelta y media*. En tot cas, hi ha un procés de seguiment establert, de revisió de si hi han errors, perquè aquest és el mètode científic: s'actua, s'analitza, i, si hi ha un error, es rectifica, però no comencem a plantejar les tesis des de bon principi.

La seva metodologia, la que vostè ens ha explicat és la metodologia amb la qual perdem més temps discutint de com discutim que no dels resultats i dels seus efectes. Amb aquesta metodologia l'únic que es fa és marjar la perdiu, perdoni.

Vam plantejar: un criteri, una negociació. Vam arribar als acords: els agents socials, tothom... I el Govern va coincidir i van dir: «Fóra bo que, a més a més dels criteris i de les orientacions, poséssim els recursos, perquè volem discutir-los.» Perfecte. Ho hem fet, però no hem esperat a arribar a l'acord per començar a dotar econòmicament.

És per això que es trobarà que els recursos en recerca, desenvolupament i innovació creixen un 25 per cent. Diu: «Només sobre 24 milions d'euros.» És clar, tenint en compte que va invertir en 3, és poc el creixement, només hem triplicat les quantitats, i ara només creixem el 25 per cent. Però no es preocupi: al final de la legislatura hi haurà més recursos en política industrial pel que necessiten les nostres empreses: millorar el que fan, millorar el com ho fan i millorar amb qui ho fan per ser competitius en una economia globalitzada. Això requereix: recursos, fermesa, orientació i temps. Perquè, i aquesta és la nova política que canvia les bases buscant activitats econòmiques intensives en coneixement que permetin fer el traspàs dels recursos i de les potencialitats que tenien fa vint-i-cinc anys a les que necessitem avui. Això és el que hem fet i això és el que l'acord convindrà.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rañé. Senyor Fernández Teixidó, té la paraula.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor conseller, sap, vostè, la diferència entre la metodologia i la retòrica? La metodologia, si s'emprèn, si s'aprèn, si s'entén, si se n'extreuen conclusions, serveix per alguna cosa; la retòrica, per fer el ridícul. Així de clar.

Si vostè no creu que quan un diputat, des d'aquesta tribuna, li diu, a vostè, «una metodologia entesa entre l'acord i el part estratègic que revisi anyalment establint els agents socials pot ser dolenta per implicar una política industrial, si més no parlem-ne», i vostè creu que això és debat general..., ben bé estem parlant de coses ben diferents, conseller.

La metodologia mai és gratuïta, i només des d'una renúncia, que no crec que a vostè li correspongui, com a conseller de la Generalitat de Catalunya, entendre les coses, pot dir el que diu aquí, diu: «Escoltin, nosaltres no discutim d'aquestes coses. Nosaltres fem coses. Nosaltres aportem polítiques.» Vostè i jo tenim l'edat suficient com per saber que és des de la metodologia i des del debat polític que les coses tenen sentit. I no em surti amb visions retòriques, perquè dir-me que vinc a parlar aquí de metodologia, i explicar-nos el que ens ha explicat..., home, la veritat, no té res a veure amb una posició estrictament política.

Estalviïs una cosa amb mi en els futurs debats, senyor conseller: això dels calaixos que ha trobat i els vint-i-tres anys... Miri, s'ha posat de moda, aquí. N'hi ha que són experts, en aquesta qüestió. Vostè i jo ens ho podem estalviar, sap? Primer, perquè vostè sap què s'ha trobat en política industrial. Vostè ho sap. Què s'ha trobat a les empreses, què li diuen els empresaris... És clar que tot és millorable. Però vostè ho sap això. I aquesta història de «ens hem trobat els calaixos plens d'informes teòrics sobre la competitivitat i la internacionalització», vostè no pot provar-ho enlloc. Vostè això no pot dir-ho enlloc, Rañé, i ho sap perfectament. Perquè, entre altres coses, està treballant amb aquells funcionaris magnífics que feien aquests estudis. I plantejar aquesta qüestió com la planteja aquí és un menysteniment a la gent que treballava en aquesta línia. I crec que vostè això, com a conseller, no s'ho pot permetre, ni és bo que s'ho permeti.

Tres. Respecte als continguts de la política, permeti'm una vella expressió castellana: «Cree el ladrón que todos son de su condición.»

Per què no he volgut entrar, jo, en un contingut punt per punt, senyor conseller? Per una cosa que vostè a l'oposició sí que hauria fet, i jo ho hauria tolerat, però a vostè li sembla que tots hem de fer el mateix.

No hi ha un acord a punt de ser signat, senyor conseller? No és un acord que signarem el mes de gener o el signarem el mes de febrer? No li sembla, a vostè, més raonable, més constructiu, més pràctic i més intel·ligent que parlem de l'acord quan això estigui signat? No li sembla raonable que, amb la llista de temes que jo li porto... –ja li anuncio els set punts que discutirem, prengui'n nota: Cidem, Copca, ACA, Institut Català de Finances, presència dels agents socials a totes les institucions a què he fet referència, formació professional i relacions laborals. No li sembla més raonable..., no li

sembla, fins i tot educat políticament, i sobretot molt pràctic, que discutim d'això quan tinguem l'acord a la mà? Li he criticat, jo, alguns dels continguts de l'acord?

Aleshores, vostè, de què parla? Conseller, de què està parlant? Que no entrem en la crítica de cadascun dels punts? Déu l'empari quan entrem en la crítica de cada un dels punts! No tingui pressa, home, perquè això passi..., ja passarà, si Déu vol! Gaudeixi de les vacances de Nadal, i ja arribarà el debat quan ens les hàgim de tenir sobre aquestes qüestions. I un ve aquí amb la bona voluntat i el bon propòsit nadalenc, que m'animi, i vostè em diu que no li crítico els continguts... Per Déu!, per Déu!, però si quan els tinguem podrem discutir de qüestions respecte a això.

De què ha fugit vostè? De l'única cosa concreta que podia haver parlat: de l'habitatge, i de la responsabilitat d'un govern que posa en marxa un decret sense consultar els agents socials, sense plantejar-lo al Parlament, en contra d'aquella idea d'una llei que havíem de discutir al Parlament. Això sí: transparència democràtica a tota hora. Això sí: Parlament, columna central de la vida política catalana. Això sí: tots els diputats participen activament amb l'acció del Govern. No ens enredin amb aquesta història! Portin les lleis al Parlament i portin-les a temps! Això és del que hem de discutir. Tan greu és que els sindicats dubten en si poden firmar aquest acord pel tema de l'habitatge. I, ni un mot, tots callats, perquè és el preu que vostès estan pagant a Iniciativa per Catalunya, com tants altres preus que paguen, per cert, senyor conseller, que una altra fórmula potser els vindria millor.

Per acabar, senyor president, la nostra proposta respecte a això: u, estudiarem el document definitiu quan vostès l'aprovin; dos, li donarem suport, malgrat que és molt esquitit –li donarem suport–; tres, voldrem discutir els punts que li he dit, des del Cidem al punt de les relacions laborals; quatre, li direm que, sense assignació pressupostària, això no va enlloc, i aquest joc de partides que entren i surten, no l'hi acceptarem, i cinc, en seu parlamentària discutirem punt a punt, acord a acord i execució a execució.

I li asseguro una cosa, senyor conseller, només n'hi haurà una que no em podrà dir mai: que nosaltres no estem apassionadament interessats pels continguts. Però sabem que sense metodologia correcta no hi han continguts correctes, i sense continguts correctes no hi ha acció política vertadera, i sense acció política vertadera no hi ha servei als ciutadans de Catalunya. I em consta que vostè vol tenir les quatre coses. Reflexioni sobre les quatre coses i sigui extraordinàriament pràctic. Tindrem l'oportunitat de parlar tantes vegades com vostè vulgui.

Gràcies, senyor conseller, i feliç any nou.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Senyor Rañé, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Treball i Indústria

Jo, entrar en el tema de la retòrica, quan no passem de discutir sobre el mètode, de la metodologia... És veri-

tat que es poden fer llibres de filosofia. El *Discurs del mètode* és un de prou conegut i que ha condicionat molt tota aquesta societat. Però, parlant de retòriques, aquests, de veritat, pensa que..., si l'única cosa clara i concreta de què m'ha parlat és l'habitatge, creu, de veritat, que això és el que es correspon a una interpellació sobre el capteniment del Govern amb relació a la política industrial, que és el que vostè tenia plantejat?

No, jo ho dic perquè allò del respecte... (*remor de veus*), jo ho dic per allò del respecte que tenim, i que ha dit que no tenim, cap al Parlament. I resulta que, en una interpellació sobre política industrial, el que el preocupa és el posicionament d'una organització sindical sobre una proposta d'habitatge. Crec que..., a veure, està molt agafada pels pèls, la intervenció.

Vostè diu: «Hi donarem suport, a l'acord», però després em regeix i diu: «Discutirem amb profunditat tots i cada un dels punts.» Bé, és una manera molt *sui generis* de donar suport a un acord.

Però, en tot cas, entrant en la seva intervenció, jo no he dit que em trobés els calaixos plens d'estudis sobre la internacionalització. Si d'alguna cosa m'hauria de queixar és que em vaig trobar els calaixos buits. El que he dit —el que he dit— és que havíem de canviar una forma, uns mecanismes, amb els quals durant vint-i-tres anys s'havia estat treballant, o vint-i-cinc, o trenta, i que convenia canviar, en la discussió de la política industrial, aquestes bases, perquè —li ho vaig dir, i ho he repetit diverses vegades— això ens ha donat èxit i ens permetrà canviar de base.

El que jo li he afirmat i el que jo li he dit és que vostè i jo havíem fet moltes vegades acords, plantejaments sobre paper, i que era fàcil fer-ho. I l'última cosa que li he explicat és una cosa que no estava als calaixos, que no és dels calaixos, que és de la gestió d'un govern i que complirem una obligació que l'any passat no es va fer, que és publicar les ajudes industrials que va donar l'anterior Govern, perquè ho hem fet, ho hem fet en formació, ho farem en indústria i farem les nostres. I que aleshores sobre accions de govern i accions de govern vostè podrà comprovar si hi ha canvis o no en la política industrial.

És això el que li he dit. Als fantasmes dels vint-i-tres anys, al passat, només m'hi he referit per dir que un passat exitós en l'industrial avui ha de canviar. Vostès, així que els parlen de passat, pensen que vostès són el passat, i en això tenen raó, però que parlem del passat no vol dir que el critiqueu. Ja sabem que són el passat, que se senten identificats amb el passat, que el seu temps ha passat. D'acord. I que quan plantejem aprofitar el bo i tirar-ho endavant i transformar-ho per fer-ho positiu, no estem fent més que una cosa d'aquest tipus.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Però, escolti, no és cap crítica. El dia que li fem la crítica, no es preocupi que ja la veurà. I si vol no discutirem sobre conceptes, discutirem amb el DOGC, *Diari Oficial de la Generalitat*, ordre..., publicant —publicant— els resultats, les subvencions que es van donar el 2003 i les que s'han donat en el 2004 per a temes industrials.

I allà veurà el canvi, les orientacions, i veurà que allò que estem plantejant ho estem complint i ho estem fent.

Com d'allò altre vol discutir més endavant i ara vol parlar de metodologia, doncs, escolti, està molt bé, com a esperit nadalenc; no sé si és el que toca fer al Parlament de Catalunya.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els fons europeus per a Catalunya (tram. 300-00738/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els fons europeus per a Catalunya, i presentada pel Grup Popular, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, il·lustres col·legues, el tema que jo avui voldria posar a debat en aquesta cambra és un tema que sembla que últimament ha guanyat actualitat i sembla que comença a protagonitzar el debat polític també en altres àmbits de l'Estat espanyol, i me'n congratulo.

I ve al cas del següent. El 10 de febrer d'enguany, la Comissió Europea va adoptar una comunicació amb un títol que deia «Construïm el nostre futur: Reptes polítics i mitjans pressupostaris de la Unió ampliada.» És a dir, en aquesta comunicació els països membres de la Unió exposaven una sèrie de propostes per definir les perspectives financeres de la Unió per al període 2007-2013, que serà objecte de negociació i concreció en els propers mesos.

Això ocorre en un moment en què s'està exhaurint l'escenari pressupostari que s'havia dissenyat per al període 2000-2006, en el qual Catalunya va quedar exclosa d'un dels objectius bàsics, l'objectiu 1. I això va ser així perquè el seu producte interior brut era superior al 75 per cent de la renda mitjana comunitària. I una part del territori de Catalunya, que no tot —afectava una població una mica superior als 3 milions d'habitants—, es considerava elegible per a l'objectiu 2, centrat en la reconversió econòmica i social de les zones amb dificultats estructurals. I la resta de l'àmbit de Catalunya..., tot l'àmbit de Catalunya, va ser elegible per a l'objectiu 3, centrat en l'adaptació i la modernització de les polítiques i els sistemes d'educació, de formació i d'ocupació, per a totes regions que no eren l'objectiu 1.

A l'inici del període, el Govern d'aleshores i alguns dels organismes autònoms de Catalunya, bàsicament el Patronat Català Pro Europa, van fer diferents estimacions del que podria comportar aquest escenari financer per a Catalunya, i es va estimar, en aquell moment, que representaria, al final de tot el període pressupostari, una quantitat propera als 4.000 milions d'euros. Això és una quantitat que traduït a les antigues pessetes vénen a ser quasi 700.000 milions, i, tenint en compte, per

exemple, que el dèficit de la sanitat és de 3.000 i escaig milions, doncs, és una quantitat que podríem considerar substancial i important, no? D'aquesta quantitat s'estimava que la meitat havia de correspondre a fons estructurals, l'altra, a fons de cohesió.

Molt bé, doncs, ara, sembla que comença a iniciar-se el moment d'encetar la negociació per a les noves perspectives financeres, les que comprendrà el període 2007-2013, i tots els indicadors fan pensar que el conjunt de l'Estat espanyol superarà el 90 per cent de la mitjana de la Unió Europea a vint-i-cinc, cosa que deixarà fora el conjunt de l'Estat de l'objectiu de convergència, i probablement... –i això dependrà de quan es facin els números i exactament quins criteris tinguin en compte–, és molt probable que només serà elegible, el conjunt de l'Estat, per a l'objectiu de competitivitat, la qual cosa vol dir que només accedirà en aquella bossa o en aquell fons que representarà el 18 per cent del total de recursos destinats a aquest objectiu del pressupost comunitari. Vol dir que l'accés del conjunt de l'Estat quedarà migrat a un percentatge ínfim d'aquests fons.

Evidentment, quan pertoqui de fer el càlcul, amb tota seguretat, el producte nacional brut de Catalunya quedarà per sobre de la mitjana espanyola i ja no serà elegible per a cap dels recursos estructurals del proper període. I si com proposa la Comissió Europea, no es contempla cap període transitori, a causa de l'efecte estadístic de l'ampliació, deixaran de ser beneficiaris del Fons de cohesió i Catalunya deixarà també de rebre aquests ajuts.

És per aquest motiu que interessa a aquest diputat que li parla, honorable conseller, i al Grup Parlamentari al qual represento, quin és el capteniment del Govern davant d'aquesta perspectiva i quin impacte estima que tindrà sobre el conjunt de l'economia catalana.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable, senyor president, senyores i senyors diputats..., il·lustre senyor diputat senyor Ibarz, efectivament vostè ha posat sobre la taula en aquesta tribuna un problema important, una situació que ens amoina i que realment constitueix, ha de constituir, no?, una de les prioritats des del punt de vista pressupostari del Govern de Catalunya i, en general, de les diferents administracions públiques avui en l'Estat espanyol.

Vostè ho ha assenyalat bé. En aquests moments, com vostè sap, estem encara..., sap que la Unió Europea funciona amb el que s'anomena «les perspectives financeres»; ara estem en les perspectives financeres 2000-2006. És un bon instrument de planejament pressupostari, perquè permet tenir una idea relativament precisa de en quin marc es van situant les grans magnituds pressupostàries al llarg d'un període de temps dilatat, de manera que cada any no hi pot haver grans sorpreses, no?

Ara estem en les perspectives financeres 2000-2006. Aquestes perspectives preveuen un total de recursos per a Catalunya de 4.440 milions d'euros, segons les nostres estimacions, dels quals fons estructural són 2.192 i fons de cohesió, 2.248. És a dir, efectivament, com vostè assenyalava, aproximadament meitat i meitat. I dins dels fons estructurals, el més important en què nosaltres participem és l'objectiu 2, i en l'objectiu 3 també, naturalment, del Fons social europeu.

Aquest..., el que representa això sobre el total de l'Estat és el 8,2 per cent, encara que dins de l'objectiu 2 a Catalunya li toca el 45 per cent de l'Estat. I d'aquest total, de 4.440 milions, és important assenyalat que ens permet finançar una inversió –és a dir, això contribueix a finançar una inversió..., una inversió, una despesa, la majoria d'inversió– que al final acaba sent de 7.611 milions d'euros. Perquè, com vostè sap, una part dels fons estructurals..., els fons estructurals pròpiament en financen entorn d'un 50 per cent, i els fons de cohesió, un 85 per cent. De manera que tenen el doble efecte: l'efecte de finançar directament i l'efecte d'arrossegar, a més, un altre finançament que, altrament, tal vegada, s'hauria destinat a altres coses. De manera que és important; l'impacte és un impacte, doncs, molt important. Estem parlant de 4.440 milions d'euros, en set anys vol dir uns 600 milions anuals; efectivament, una quantitat propera a 7.000 milions de pesetes cada any.

Aquests recursos, que són els que vénen a Catalunya..., no tots, certament, passen a través del pressupost de la Generalitat. Del conjunt, el 60 per cent ve a través del pressupost de l'Estat; 29 a través del pressupost de la Generalitat; 11 per cent a través de pressupostos de les corporacions locals. Encara que aquí és molt desigual, la nostra participació, si es tracta de fons de cohesió o de fons estructurals, perquè en els fons de cohesió és bàsicament estatal: tenim 78 per cent Estat, 13 per cent Generalitat, 9 per cent corporacions locals; en canvi, als fons estructurals, la Generalitat és la que hi té una major presència, 46 per cent; 41 per cent, Estat; 13 per cent, corporacions locals.

I com dic, això ha servit per contribuir a finançar un conjunt d'iniciatives d'una certa importància, eh?, des del TGV fins a l'ampliació del port de Barcelona, passant per –pel que fa referència al Feder, vol dir fons estructurals– múltiples iniciatives, com per exemple parcs científics, l'ampliació del recinte firal, etcètera.

Ara ens trobem davant d'un canvi, d'un canvi que ve originat per dos raons: per la pròpia evolució dels fons estructurals, que han fet veure que hi havia un conjunt de coses que calia canviar, i, d'altra banda, de l'ampliació.

I aquest canvi té un doble efecte. Per una banda, quina quantitat de recursos hi seguirà destinant el pressupost comunitari. És el primer aspecte que caldria veure. Ha d'augmentar o no, aquesta quantitat? Les perspectives són que no augmentarà massa. Això és un problema, i que va en contra de la lògica d'una major integració europea. Però aquesta és la realitat. La Comissió proposa un 1,24 per cent i els estats hi poden pegues. I veu-

rem si supera l'1 per cent. Sobretot els estats que són més contribuents.

Segona qüestió que planteja: quins són els països bàsicament destinataris d'aquests recursos, tenint en compte que hi ha canvis importants. Aquests canvis condueixen al fet que el Fons de cohesió perdi importància; el Fons de cohesió es destinarà bàsicament als països de l'ampliació, del total que es destinarà al Fons de cohesió, el 10 per cent anirà als països de la Unió Europea dels quinze, 90 per cent als països de l'ampliació. I, d'altra banda, del conjunt dels fons estructurals també es produiran canvis.

De manera que amb el que es fa referència a l'objectiu 1 –regions pobres–, només el 42 per cent anirà a les regions de la Unió Europea dels quinze; la resta aniran a les regions de l'ampliació. En canvi, l'objectiu 2 bàsicament es destinarà a la Unió Europea dels quinze –el 98 per cent–, 2 per cent a la Unió Europea dels dotze. Objectiu 2 vol dir, sobretot..., el nou objectiu 2, que es dirà «competitivitat regional i ocupació». Però, és clar, a dins d'aquest objectiu 2 hi hauran d'entrar, hi ha una part que es reserva per a aquelles regions que ara estaven a l'objectiu 1 i que deixaran d'estar-hi; per tant, entraran a l'objectiu 2.

La suma d'aquests dos factors, efectivament, ens situa en un panorama en el qual tindrem menys recursos, a Catalunya, per als fons estructurals i de cohesió. Això és cert. Després, en tot cas, en la rèplica tindrà ocasió de concretar-li una mica més, però això és cert, i això ens representarà una minva apreciable.

És veritat, però, d'altra banda, que en el nou enfocament pressupostari que s'està preparant es dona més importància a una línia d'actuació que fins ara no tenia configuració pròpia, que és la que s'anomena «competitivitat», que passarà a representar el 13 per cent del pressupost comunitari, bàsicament en detriment –no només, eh?, però bàsicament en detriment– de la importància que tenia l'acció destinada a l'agricultura, per entendre'ns. I aquí, aquesta despesa, que no es distribuirà per estats, que no tindrà una redistribució per estats, és una despesa..., permetrà aquesta despesa finançar un conjunt de polítiques en les quals hem d'aspirar a estar presents. O sigui, hem d'aspirar que part del que perdrem per un costat ho puguem recuperar, sent capaços d'originar, presentar i obtenir l'aprovació de projectes importants des del punt de vista de la millora de la nostra competitivitat. I cap a aquí s'haurà d'enfocar l'acció del Govern. Minimitzar els efectes negatius que tindrà la pèrdua d'importància de les accions estructurals i aprofitar la importància creixent que es vol donar en el si de la Unió Europea a impulsar la competitivitat de l'economia, en la línia que vostè coneix del que es va decidir a la Cimera de Lisboa, d'aspirar a estar en condicions d'igualtat, competir amb avantatge, d'alguna forma, amb els Estats Units, en aquest terreny.

Això és el que li puc avançar. En tot cas, després tindrem ocasió, suposo, d'acabar de completar aquests aspectes.

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula el senyor diputat per fer la rèplica.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, per si de cas, perquè no es perdi, ho dipositaré a la presidència. Honorable conseller, li agraeixo la seva aportació, i sobretot el fet que s'hagi basat en el reconeixement de la importància cabdal que han tingut els fons europeus per a Catalunya, malgrat la nostra situació econòmica, que d'alguna manera ens ha deixat al marge dels fons, diguem, més substancials, allà on hi havia les quantitats més importants i que probablement a altres regions, sobretot de l'estat espanyol, han suposat la possibilitat d'afrontar unes inversions que els han posat, els han apropiat a una velocitat vertiginosa a la renda mitjana de la Unió, i els ha pogut dotar d'unes infraestructures d'importància cabdal, per a tots, al conjunt de l'Estat.

I interessa, a més, en aquesta mateixa interpellació i per al tema que a mi m'agradaria que fos objecte del debat, i probablement també –i ja li ho anunciaré– sobre la Moció subsegüent, crec que convé que reflexionem una mica tots plegats sobre els dubtes de futur que ens plantegen les perspectives financeres i pressupostàries de la Unió, atès que, sens dubte, tot fa pensar que acabaran amb una reducció dràstica molt important dels fons, no només per a Catalunya sinó per al conjunt de l'Estat espanyol.

Sembla que tant per l'efecte estadístic com per efecte del creixement natural de les comunitats autònomes que avui són receptores de recursos, bàsicament de l'objectiu 1, pràcticament quedaran totes fora. Hi ha el dubte, segons com es facin els números, de si quedarà Andalusia i Extremadura, o només Extremadura; en parlarem. La resta de comunitats autònomes que fins ara estaven en l'objectiu 1, segur que passen..., ja no passaran ni tan sols a objectiu 2, perquè probablement, per l'efecte estadístic, es quedaran fora de tot, no? Amb la qual cosa, ni tan sols els seran aplicables aquells mètodes que vostè coneix del *facing in*, *facing out*, quedaran descol·locades, descavalcades, de cop.

I a nosaltres això, al nostre Grup, ens inquieta –ens inquieta. Mentre hem tingut responsabilitats de govern a nivell d'Estat espanyol ens ha pertocat defensar els interessos col·lectius i enfrontar-nos, algunes vegades, amb la incomprensió d'altres grups parlamentaris amb posicions molt dures, que no sempre han sigut ben enteses, però que ara, en el nou cicle que se'ns ve a sobre, ens dona la sensació que potser no s'enfoquen de la manera que nosaltres creiem que representen els interessos reals del conjunt de l'Estat. I li en donaré algunes pistes. És a dir, d'entrada, ja no sabem, del conjunt pressupostari del proper escenari, el *quantum*; així ho ha significat, i nosaltres també tenim aquesta sensació. Entre altres raons perquè alguns països netalement contribuents, com per exemple és el cas d'Alemanya, que fa poques setmanes, abans d'una visita que va fer el seu canceller al nostre país, ja es va descabellar amb unes declaracions dient que el seu objectiu era que, amb les properes perspectives, Alema-

nya no passés de l'1 per cent del seu PIB, no? Això suposaria abaixar un 0,28 per cent del PIB, de la seva contribució neta, a Europa. Això voldria dir que només per la contribució d'un sol dels estats, ja la disminució seria importantíssima.

Per tant –veig que el temps se m'està acabant–, el nostre objectiu, quin seria? Que, atès que la Constitució europea encara no és vigent, i que aquest serà un tema que s'haurà de resoldre de moment per règim d'unanimitat, que l'Estat espanyol mantingués una postura que permetés, malgrat el nou escenari, que s'acordés un règim transitori de manera que l'impacte de la pèrdua dels fons europeus quedés minimitzada al màxim, una mica d'acord amb alguns dels precedents que ja hi ha. Per exemple, el cas d'Irlanda, no? I que probablement això no només als catalans, sinó al conjunt dels espanyols, ens suposaria una manera...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ibarz i Casadevall

...d'afrontar millor el repte que se'ns planteja.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, honorable conseller.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. El senyor conseller té la paraula per a la contrarèplica.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president... Senyor diputat, miri, vostè sap que l'actual pressupost comunitari no és l'ideal per a Catalunya. Està clar, no? I alguns estudis ens demostren que, sent com hem estat durant molts anys, des de la nostra entrada a la Unió Europea, l'any 86, un territori amb un PIB per càpita per sota de la mitjana, com hem estat durant molta part d'aquest temps –ara no, per sort–, en canvi érem contribuents nets, perquè estàvem fora de l'objectiu 1, rebíem només objectiu 2, pràcticament. Amb la PAC no som un dels territoris típicament receptors, encara que era molt important la PAC que rebíem aquí, com és lògic, no?, i alguns sectors ho saben bé. La PAC es va construir en el seu moment pensant sobretot en les regions franceses i els grans productors lleters, de vacú, i cerealers, de blat. Nosaltres no érem cap d'aquestes coses. I en canvi contribuïem. Hi contribuïem perquè, és clar, lògicament, dins d'Espanya érem dels contribuents.

Però en canvi, dit això, en canvi és evident que rebíem cada any una quantitat de fons que tenen la seva importància. El problema és seguir contribuint, i encara més, i rebre menys. Això és el que pot passar. Per això és important plantejar-se les possibles mesures a prendre des d'ara. Ja hi ha previsions de quines seran les perspectives financeres, no? Però es fan sobre la base d'un pressupost del 1,24 per cent del PIB, a tota la Unió Europea. I el problema és que hi ha alguns estats que

això no ho veuen clar, que voldrien menys. És molt diferent la situació en un cas que en un altre.

De manera que el que hauríem de fer ara és el següent. En primer lloc, nosaltres ens proposem, des del Govern, fer els estudis precisos, els informes precisos, que ens permetin tenir una avaluació exacta dels escenaris previsibles i del seu impacte financer. Actualment, tenint en compte què aportem i què rebem. I en donarem complet coneixement a aquest Parlament, a aquesta cambra, per tal d'informar i per tal, també, de poder impulsar accions comunes.

En segon lloc, actuarem en la línia de minimitzar els efectes negatius d'aquelles reformes que semblen ja inevitables. En primer lloc, la desaparició de la nostra participació en el fons de cohesió –això, n'hem de minimitzar l'efecte de manera de trobar períodes transitoris–, com vostè diu, ja s'han aplicat en altres casos, en el cas d'Irlanda. I en segon lloc, és molt important –probablement ara mateix és l'objectiu immediat més important– el manteniment de l'objectiu competitivitat i ocupació dins de la política regional; és a dir, l'antic objectiu 2. Que correm el risc que quedi dràsticament retallat si el conjunt del pressupost no és l'1,24 sinó l'1 per cent. Aquest és un objectiu vital. I hem fet saber al Govern de l'Estat espanyol fins a quin punt és vital per al conjunt d'Espanya i també per a nosaltres –i per al conjunt d'Espanya. Perquè vostè deia encertadament que moltes de les regions espanyoles que avui són objectiu 1 deixaran de ser-hi, en canvi estaran..., la majoria ara seran objectiu 2.

Aquests són segurament els dos grans objectius que hem de, en aquests moments, tractar d'aconseguir, des d'un punt de vista pràctic. Al mateix temps hem d'aprofitar al màxim aquesta nova línia que s'obre, la competitivitat, que servirà per finançar projectes específics que ajudin a la millora de la competitivitat de l'economia dels diferents països de la Unió Europea, i on nosaltres hi hem de ser; les nostres empreses, les nostres administracions, tractant d'utilitzar part d'aquests recursos que la Unió Europea vol posar al servei de projectes que permetin una millor formació, una millor innovació tecnològica, un impuls d'infraestructures de comunicació, etcètera.

Això ens ha de dur a una triple acció des del punt de vista polític. Per una banda hem d'anar junts amb territoris europeus que tenen una problemàtica similar, que hi són. Territoris –regions, en l'argot comunitari– que també eren beneficiaris parcialment de l'objectiu 2, que són motors econòmics d'Europa, que tenen un interès vital en el desenvolupament de la seva competitivitat, i que en la nova perspectiva comunitària del plantejament pressupostari, doncs, no veuran massa afavorida la seva situació.

En segon lloc, naturalment, hem d'aconseguir que anem també en la mateixa direcció amb el Govern de l'Estat espanyol, que és qui representa Espanya en el Consell de la Unió, i que tingui present fins a quin punt aquests interessos que estem plantejant són vitals no només per a nosaltres, que naturalment, que ho són, sinó també per al conjunt de l'Estat.

I en tercer lloc, hem d'actuar també a Brussel·les. El Govern de Catalunya s'ha de fer sentir i en general ens hem de fer sentir a Brussel·les per fer arribar els nostres interessos i els nostres arguments; perquè jo crec que darrere del que estem dient hi ha arguments, i arguments molt seriosos.

Tot això, deixi'm acabar, senyor president, si em permet uns segons...

El president

Sí, perquè se li ha acabat el temps.

El conseller d'Economia i Finances

...plantejant-ho amb aquesta perspectiva, sent conscients que en l'Europa cap a la que anem, el plantejament pressupostari que s'està fent és absolutament insuficient. Hi ha un decalatge, hi ha una distància massa gran entre l'ambició política que volem que tingui Europa, la seva presència al món, la importància d'una major integració política, d'una major capacitat de fer coses junts en benefici del que ens interessa als europeus, i la penúria d'un pressupost comunitari, que estem veient que se situa, es vol situar, d'acord amb la Comissió, a l'1,24 per cent del PIB, i els països membres hi posen problemes i el volen acabar rebaixant a l'1 per cent del PIB, quan el conjunt dels pressupostos de les administracions públiques a tot Europa, als països d'Europa, estan a l'ordre d'entre el 45 i el 50 per cent.

Si Europa volem que pesi al món, si volem que faci les coses que ha de fer, si volem que realment tinguem una Europa com aquella a la qual aspirem, també s'ha de notar en temes pressupostaris. I això jo crec que ens exigeix a tots plegats una major determinació a l'hora de plantejar aquestes coses. I posar per davant els interessos d'Europa, moltes vegades, dels interessos, que no sempre són coincidents, dels estats que la componen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i sis minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, el conseller de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller d'Economia i Finances, la consellera de Cultura, i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les seleccions esportives nacionals (tram. 302-00089/07)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les seleccions esportives nacionals, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per exposar-la, l'illustre senyor Francesc Homs i Molist.

(Pausa.)

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com s'ha anunciat, per defensar la Moció subsegüent a la interpellació, al debat de fa quinze dies, sobre la qüestió de les seleccions esportives catalanes, seleccions esportives nacionals, almenys per a alguns.

Convergència i Unió va presentar la interpellació, ara fa quinze dies, amb un objectiu molt principal, no?, que és ni més ni menys que mantenir el consens que ja s'havia expressat en altres legislatures i també en aquesta mateixa legislatura, no fa pas massa setmanes, el consens ampli de quatre grups almenys d'aquesta cambra, si no ho recordo malament, a favor de les seleccions esportives catalanes, no?

I, vist el que havia passat a Fresno, però, sobretot, vistes algunes reaccions que hi van haver a casa nostra mateix, a Catalunya, ens va semblar oportú resituar aquest debat en aquesta cambra –tot i que s'havia fet, hi insisteixo, feia poques setmanes–, amb l'objectiu de ratificar el consens que hi havia hagut.

Dic això perquè vam tenir clarament la impressió, i jo crec que és constatable objectivament, aquesta impressió, que hi van haver algunes intervencions públiques ... –jo no vull assenyalar a ningú amb el dit, però em penso que tots podem donar-nos-en per entesos–, que hi van haver algunes intervencions públiques que feia ben bé la sensació que es responsabilitzava la part feble de tota la qüestió de Fresno amb l'objectiu de tirar una cortina de fum a qui autènticament havia estat el principal responsable, que eren ni més ni menys que els poders espanyols residents a Madrid.

I, per tant, era important, a criteri nostre, almenys –i després en el resultat final d'això d'avui ja es veurà que és un criteri més compartit–, recuperar o mantenir, si voleu o si vostès volen, el consens que s'havia expressat en aquesta cambra feia no gaires setmanes.

Jo crec que el consens aquest..., aquest objectiu que nosaltres ens havíem plantejat amb aquesta interpellació, i, evidentment, formalitzada avui amb la Moció que els presentaré, a criteri nostre l'hem aconseguit satisfactòriament, no?

De tota manera, també, en el debat de fa quinze dies va quedar palès que, qui defensava d'una manera vehement i qui prometia d'una manera vehement que Cata-

lunya tindria seleccions com Anglaterra, no quedava gens clar, almenys aquí no es va poder explicar, defensar o demostrar, que hagués fet res concret, més enllà de declaracions, no havia fet res concret a favor de les seleccions esportives catalanes.

I dic això perquè és evident que el Grup de Convergència i Unió, aquesta actitud de consens, aquesta actitud plenament constructiva, donada particularment, a més a més, la nostra posició política, aquesta actitud plenament constructiva, aquesta actitud de país, d'Estat, dèiem, només la mantindrem si realment el president de la Generalitat, el senyor Pasqual Maragall, en persona, s'implica personalment en el procés de reconeixement de les seleccions esportives catalanes.

Creiem que cal donar l'oportunitat perquè ho faci. Entenem que fins ara no ho ha fet, però creiem que cal donar l'oportunitat perquè ho faci en els propers mesos, i perquè pugui demostrar que, efectivament, les seves posicions declaratives van més enllà i que es concreten en fets identificables.

Pel que fa a la Moció que varem presentar, em referiré a aquells punts sobre els quals s'ha arribat a un acord, principalment. Perquè han de saber vostès que Convergència i Unió, a favor d'aquest consens, doncs, accepta unes esmenes presentades pels grups que configuren el tripartit, per facilitar l'aprovació del conjunt de la Moció.

Els punts crucials, des del nostre punt de vista, que reflecteixen aquesta Moció són: una vegada més, reiterar el suport d'aquest Parlament a les seleccions esportives catalanes; manifestar la necessitat que, entre altres –i per això hi ha aquesta referència a la Resolució que es va aprovar fa no gaires setmanes–, cal que el Govern espanyol retiri el recurs que hi ha presentat al Tribunal Constitucional, davant de la Llei de seleccions esportives, aprovada per aquest Parlament de Catalunya, i cal també –cal també– que l'actual Ley del deporte sigui modificada en el sentit que no hi hagi cap mena de dubte que les seleccions esportives, com el cas de les catalanes, puguin tenir un reconeixement internacional.

Jo diria que aquests són els elements substancials d'aquesta Moció, en la qual s'hi incorporaran unes esmenes, que, si de cas, en el torn posterior m'hi referiré.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi han presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds. Per defensar-les, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

En la Resolució 164, de la setena legislatura d'aquest Parlament, el Parlament..., d'aquesta legislatura, el Parlament de Catalunya va manifestar la unitat de la major part de partits catalans en el suport a les seleccions esportives; va decidir donar suport al Govern català en el procés negociador per fer possibles les seleccions, i

es van demanar al Govern català un seguit de mesures per defensar el model esportiu català: un model que es basa en la defensa de la llibertat.

Es demanava respectar i fer respectar la lliure voluntat de les federacions esportives, respectar i fer respectar la lliure voluntat dels esportistes a participar o no, a donar suport material i tècnic a aquelles federacions que volguessin competir internacionalment, a defensar l'exercici de competències exclusives, que diu l'Estatut que tenim en matèria esportiva, i a promoure que també es fes respectar, fora de Catalunya, el lliure dret d'associació i el lliure dret de participació per part dels esportistes.

Avui repetim, una vegada més, aquest suport per àmplia majoria, i les vegades que faci falta el tornarem a repetir, aquest suport per àmplia majoria, en aquesta cambra, i sobretot en la societat catalana, com de ben segur es demostrarà la setmana vinent, el dia 29 de desembre.

El més important d'avui, i aquest ha estat el criteri negociador del nostre Grup, ha estat reflectir al Parlament l'ampli suport que existeix a la societat catalana en aquest tema, buscar el màxim suport dels partits en la defensa clara i diàfana de les seleccions. Hi han molts agents esportius que s'hi han jugat el bigoti aquí, i que se l'hi continuen jugant i que seguiran jugant-se'l hi: el nostre ple suport, el màxim suport d'aquest Parlament. Convidem la resta de grups a mantenir sempre aquest criteri, i la Moció d'avui podrà fer-ho. L'esport davant, nosaltres amb ells. La defensa de les seleccions catalanes és un anhel de Catalunya, un anhel que, per ara, s'ha vist frustrat per determinades autoritats esportives.

Nosaltres creiem que no es poden frustrar els anhels legítims, propositius i constructius dels pobles. Per això defensem les seleccions catalanes, per això sentim simpatia pels anhels d'altres pobles, d'altres ciutats –com de Madrid, per exemple–, per projectar-se esportivament en una candidatura olímpica. Com també sentim simpatia pels anhels de Saragossa o simpatia pels projectes positius i propositius de tantes altres ciutats i pobles. Sentim simpatia pels anhels dels madrilenys, com ens agradaria que la sentissin també pels anhels dels catalans, tan majoritaris de participar en seleccions pròpies en les competicions internacionals.

Creiem que en molts casos és així, però també sabem que no ha estat així, de forma activa i gens esportiva, per part d'alguns responsables esportius. Això és el que hem dit sempre: compartim els anhels, tenim simpatia i fraternitat amb la ciutadania, però no podem compartir determinades actuacions en l'àmbit de l'esport, en l'àmbit de la projecció internacional de les seleccions catalanes. Aquest és el sentit de les esmenes que hem presentat.

Creiem que tenim molts arguments i moltes raons per defensar les seleccions catalanes, i per això creiem que és bo, a dia d'avui, en aquest Parlament, una setmana abans d'una important demostració que farà el poble de Catalunya respecte d'això, al carrer, que tornem a refermar i explicar quins són els nostres arguments de defensa de les seleccions. Arguments, alguns, de caràcter

de sobirania per a Catalunya, com la projecció del país, com la defensa de les competències que tenim reconegudes amb caràcter d'exclusivitat, com la defensa d'un model esportiu basat en la llibertat.

Però arguments, també, de caràcter esportiu: per la millora del nivell esportiu, per la millora de l'àmbit de gestió de les federacions esportives, que fins ara han vist com podien encarregar-se'n de categories inferiors, però així que tenien un esportista bo, els era arrabassat. Arguments que tenen una llarga trajectòria i que sobretot es fonamenten en un fet molt senzill: en la lliure voluntat de les federacions catalanes de federar-se internacionalment. Ningú els hi obliga, ells volen fer-ho; sí que, en canvi, algú els ho vol impedir.

Tots aquests arguments, tots, els podríem resumir en un argument central: la defensa de la llibertat –la llibertat d'associar-se, la llibertat de participar o de decidir no participar, la llibertat de projectar-se com a país.

Aquest és el sentit de les nostres esmenes, esperem que siguin assumides.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició dels grups, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Josep Casajoana, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no reiteraré el que ha dit el company Oriol Amorós respecte a la posició del nostre Grup, que va ser compartida per altres tres grups de la cambra, tot just fa un mes, amb una resolució de la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament.

Permetin-me que els digui que, davant del clima tens i d'una alta temperatura emocional del Ple de fa dues setmanes, respecte a dues interpel·lacions sobre les seleccions esportives nacionals i la promoció de l'olimpisme, els socialistes de Catalunya ens vam plantejar un doble objectiu que semblava, potser, quimèric: assolir, alhora, un suport renovat a la illusió majoritària del poble de Catalunya de projecció exterior de l'esportiu esportiu dels catalans, no només a través de competicions d'equips de club, que ja ho fem, sinó a través de seleccions esportives de la nostra comunitat nacional. I, en segon lloc, mostrar el nostre suport fraternal als ciutadans de Madrid, precisament en un any en què han patit una urpada brutal del fanatisme cec que busca terroritzar, en la seva illusió per acollir els Jocs Olímpics del 2012.

Sobre el tema de projecció exterior de les seleccions esportives catalanes en competicions oficials, crec que ens toca convèncer més que vèncer. Nosaltres apostem per una política d'implicació a fons en la necessària transformació d'Espanya en un estat plural que reconegui les comunitats nacionals i el seu legítim desig, com passa en altres estats compostos, de projectar enfora la seva personalitat diferenciada i que, alhora, no rebutja contribuir els projectes compartits amb els altres pobles de l'Estat.

Aquest tarannà federal és el que avui reiterem davant del poble de Catalunya, en uns moments en què, a Fresno, les coses no ens han anat bé, i que cal obrir una via franca i lleial de diàleg a fons amb el Govern espanyol per explorar i batallar fins a l'extenuació les vies possibles d'un pacte per obrir canals de participació de seleccions esportives de Catalunya en competicions oficials en l'àmbit europeu i internacional. I vostès comprendran, senyores diputades i diputats, que aquest no és un tema científic, no és com el tema de la unitat de la llengua, que es posen d'acord l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, la Reial Acadèmia Espanyola i, lògicament, l'Institut d'Estudis Catalans. És un tema essencialment polític i, per tant, opinable, i que si a més hi juguen sentiments, doncs, no és fàcil de resoldre.

La nostra tesi és que és possible trobar protagonisme, amb uns sentiments identitaris que poden ser complementaris. Recordin les enquestes darreres, la gran majoria dels catalans se senten alhora catalans i espanyols. Per tant, haurem de trobar pactes que permetin a l'esport català tenir projecció exterior com a comunitat nacional i, en altres casos, participar en les seleccions espanyoles.

Sobre el tema de Madrid 2012, mirin, nosaltres, que vam començar a bastir el somni olímpic de Barcelona 92, l'endemà del frustrat cop d'Estat del 23-F del 81, amb la complicitat de tothom, des de les més altes esferes del poder municipal, nacional i estatal, del Comitè Olímpic Internacional, fins al darrer voluntari olímpic, sabem el caràcter catàrquic i d'esperança en el futur que suposa un projecte d'aquestes característiques. El poble de Madrid, que va patir l'11-M, enguany, necessita i mereix l'organització d'uns jocs olímpics per superar el trauma d'enguany i demostrar –demostrar-se– la seva capacitat de superació.

Els jocs olímpics de Madrid del 2012, si el COI fa confiança a la ciutat, seran també els nostres jocs. Tota una nova generació dels ciutadans de Catalunya tindrà ocasió de participar en uns jocs olímpics en directe, a casa. L'esport serà de nou un motiu d'unió, de convivència joiosa, lúdica, entre els pobles d'Espanya i del món.

Per tots aquests motius, nosaltres estem plenament d'acord amb la transacció a què s'ha arribat amb Convergència i Unió –ens sembla que és una moció completa– i, per això, perquè creiem que ha quedat rodona, la votarem amb entusiasme.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Intervinc per posicionar el vot del Grup del Partit Popular de Catalunya a la Moció presentada per Convergència i Unió. Senyores i senyors diputats, la posició del Partit Popular de Catalunya sobre les seleccions esportives catalanes és prou coneguda. I saben que el Grup Parlamentari del

Partit Popular de Catalunya no s'hi oposa, com no s'ha oposat mai a què les federacions catalanes esportives puguin participar en competicions internacionals. Això ja ho vam dir en l'aprovació de la Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes.

Però ho hem dit i ho tornem a dir respecte a les competicions oficials. Nosaltres no desitgem que, en qualsevol esport, Catalunya pugui enfrontar-se a Espanya o Espanya pugui enfrontar-se amb Catalunya. No està dintre del nostre capteniment ni del nostre desig que una part de l'Estat pugui enfrontar-se a la resta de l'Estat, ni tan sols en el terreny esportiu. Tampoc volem obligar els esportistes a escollir. No desitgem que els nostres esportistes hagin d'escollir entre representar la selecció espanyola o la selecció catalana, que hagin d'escollir entre Espanya o Catalunya. Aquesta és la nostra opinió, prou coneguda, prou sabuda, i que defensam amb coherència aquí i a Madrid.

Però certament, després d'escoltar algunes intervencions, el que més ens ha sorprès, al nostre Grup, és la posició dels socialistes. Mirin, aquest diputat ha tingut la paciència de llegir-se tot el que el seu Grup ha dit sobre les seleccions esportives, al *Diario de Sesiones* i al *Diari de Sessions del Parlament*, i a un li fa la sensació que estaven parlant del Doctor Jekyll i Mister Hyde. Deixin que els posi un exemple. El punt 4 de la Proposició parla de modificació de la Llei 10/90 de l'esport. Avui, el representant socialista ens ha defensat també aquest punt. Però, què tenim al *Diario de Sesiones*? Només han de veure vostès el que va dir el senyor Jordi Sevilla Segura, ministre d'Administracions Públiques, davant la pregunta de la previsió de retirar el Recurs d'inconstitucionalitat de la vigent Llei catalana de l'esport. Ens diu el ministre: «El Gobierno no tiene previsto desistir del Recurso de inconstitucionalidad presentado contra la Ley 9/1999 del Parlamento de Catalunya sobre asuntos relativos al deporte.» Però ens diu encara més: «Yo creo que la Moción que se aprobó en este Parlamento» —el de Madrid— «es un buen camino para encontrar un acuerdo. Mi opinión es que quien no está conforme con esta Moción es precisamente la Ley del Parlamento de Catalunya, que se elaboró antes. Por tanto, si se modificara en este punto y se acordara adecuarla a la Moción que se aprobó en este Parlamento, evitaríamos cualquier incompatibilidad y estaríamos en disposición de poder retirar el recurso.» Escoltin, jo els diré que vagin amb compte amb el que voten a Madrid, perquè segons el ministre és ben diferent del que avui estan votant aquí.

També, el representant del Partit Socialista ha parlat de diàleg, de «diàleg a fons amb el Govern espanyol», ha dit. Llàstima que el *Diario de Sesiones del Congreso* aquest diàleg s'entengui d'una altra manera. Perquè, què ens diu el portaveu del Partit Socialista del Congreso. Diu: «El Grupo Socialista está dispuesto a buscar puntos de encuentro. Pensamos que es muy razonable la combinación del diálogo para potenciar toda la proyección posible del deporte autonómico, con la comendación de la representación del deporte español en las competiciones internacionales oficiales por parte de la selección nacional, en cada modalidad deportiva.» Deixa ben clar a quin diàleg es refereix, el Grup Socialista.

Per tant, no enganyem els ciutadans, no creem falses expectatives. Sabem que tot això ha de passar pel Govern de Madrid, pel Govern de l'Estat. I sabem quin és el capteniment del Govern de l'Estat, que és del PSOE, vull recordar-ho, no és pas del PP. Ho sabem tots. I ho sap el mateix proponent de la Moció i el mateix portaveu del Partit Socialista.

Mirin, podem tenir moltes posicions, cadascú amb la seva, amb la seva raó, que n'hi ha moltes, però crec que per justícia hem d'oferir als ciutadans coherència. Nosaltres tenim coherència, la tenim i la demostrem, i esperem que aquesta coherència sigui practicada per part de tots els grups de la cambra i, sobretot, encara més per aquells que tenen responsabilitats de govern aquí i a Madrid.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor López. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Miri, el nostre Grup votarà a favor d'aquesta Moció, tal com l'hem transaccionada, és a dir, amb les esmenes incloses. I ens sembla que és positiu que de nou ho hàgim fet —hàgim fet un bloc comú, si fa o no fa majoritari en el Parlament, i lamentem que no sigui majoritari del tot—, perquè de nou donem recolzament a les federacions i a les seleccions esportives catalanes, reconeixent que la principal estratègia passa per arrossegat, si cal, el Govern central al diàleg..., i respectar la voluntat d'atletes i federacions, tal com vàrem aprovar la Resolució el passat mes de novembre. De fet, molt recent.

I alhora, a més a més, amb una esmena que recolza també la ciutat i el poble de Madrid, perquè organitzi els Jocs Olímpics l'any 2012. Un recolzament que, ja s'ha dit, no ens han demanat, i que probablement avui hem de manifestar per demostrar com a país que no tenim res en contra d'aquest ni de cap altre poble. Actituds que no ajuden gens Catalunya ni les seleccions nacionals són l'origen que avui ens manifestem per dir que els catalans no som antinings.

Però més enllà d'argumentar el posicionament del nostre Grup, volia fer dues reflexions més generals. La primera, sobre la interpellació. Posar en dubte permanentment la catalanitat i el patriotisme d'alguns membres del Parlament i del Govern ens sembla que era el fil argumental d'aquella interpellació, una intervenció basada en la sospita i en l'atorgament de carnets de catalanitat, que ara ja no toquen. Vostès ens reclamaven, o ens reclamen dia a dia, que demostrem que defensem la pàtria, com si alguns, pel nom, ja se'ls suposés que això ho fan i que altres també, pel nom, ens haguéssim de justificar constantment per haver-ho de fer. Qui ha de dubtar, reclamar o exigir als altres, que uns o altres, segons el criteri subjectiu i partidista, demostrin que són bons o mals catalans, bons a mals patriotes. Com si només se'n pogués ser d'una manera, de patriota. I afortunadament, la gent que estímem aquest

país i el volem més just i més lliure som molts més que els que alguns representen.

«A vostès...», ens va dir l'altre dia que les coses no van anar bé a Fresno, i té raó. No ens van anar gens bé. Però quan han anat millor que ara? Quan hi ha hagut més consens social i polític al carrer, als mitjans de comunicació, al Parlament i al Govern per recolzar i batallar pel reconeixement de les seleccions catalanes?

I una segona reflexió. Creuen realment que els titulars que demà recollirà la premsa sobre aquesta Moció, i les notícies i declaracions sobre les seleccions nacionals, que han anat apareixent, i tota la remor que hem anat fent, ajuden realment les seleccions i les federacions catalanes? Creuen que les carreres per anar-se fer les fotos amb la selecció de hoquei a Macao, més enllà del suport oficial del president de la Generalitat... (*remor de veus*), que ens representa a tothom? O no ens representa a tothom, el president de la Generalitat? Ajuden la selecció catalana? (*Remor de veus.*)

El president

Senyors diputats...

La Sra. Camats i Luis

El recolzament a les seleccions, que crec que tots compartim, i avui ho hem demostrat novament, es beneficia del soroll que fem avui? Vostès ja saben que la dificultat per al reconeixement de les seleccions no la tenim a casa nostra. Saben que l'Estat espanyol només accepta ser plurinacional intel·lectualment, però quan aquesta diversitat de nacions es tradueix en fets o accions, com en el cas de l'esport, la pluralitat no la paeix. Això ja ho sabem. Però aquesta remor constant per demostrar qui és més català o més bon català només ens fa mal de ventre a casa nostra, i a fora no els ajudarà a fer millors digestions.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, seguidament, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Sí, gràcies, senyor president. Acabant de sentir l'última intervenció, no?, després d'haver fet una proposta d'acord, com hem formulat, i que hi hem arribat i que ho celebrem positivament i que, per tant, ens mudem per anar de festa, no?, tens la sensació que de vegades es dispara gent a fer de *hooligan*, que deu quedar molt ben pagada, no?... (*remor de veus*), jo crec que això no es mereix cap més comentari, sincerament. Simplement constatar que sap greu que en determinats moments no se sàpiga estar a l'alçada de l'acord, de la formalització, de la celebració, de la festa, de la visió en positiu de les aportacions que pugui fer cadascú de nosaltres, no?

Jo, fent referència a alguna altra intervenció, i una mica anant al gra de les esmenes, no?, sóc, com deia aque-

lla cançó, d'aquells que només saben estimar una dona –ja m'ho permetran, no?– i només saben estimar una pàtria, no? Cadascú se sap el seu. Ho dic perquè, realment, amb això de les seleccions, a vegades sembla que apareixen qüestions molt diverses i molt controvertides i molt doblades, no?

En qualsevol cas és veritat –en qualsevol cas és veritat– que aquests dies, per com han anat les coses en aquests últimes setmanes, és veritat que convé que aquest Parlament no només expressi un suport solemne, tal com nosaltres plantejàvem, formal, amb tota la seva amplitud, a favor de les seleccions esportives catalanes, sinó que manifesti també d'una manera clara i nítida que no té, com a expressió de la veu del poble de Catalunya, cap inconvenient perquè el 2012 pugui acollir la seu dels Jocs Olímpics, Madrid, no?

I, per tant, és des d'aquest punt de vista que hem acceptat l'esmena principal, jo crec, de les que formulen, dels grups del tripartit. La resta són esmenes que consten en aquesta..., tal com ha quedat redactat aquí, no?, i que, per tant, nosaltres votarem en el seu bloc, tal com aquí està formulat, no? (*Veus de fons.*) Això és la transacció global.

Gràcies, senyors diputats.

El president

Els portaveus coneixen la...? (*Veus de fons.*) La secretària quarta pot llegir-la? En donem lectura.

La secretària quarta

«El Parlament de Catalunya, primer, reitera el suport a les federacions i a les seleccions esportives catalanes per al seu reconeixement internacional i perquè puguin competir oficialment. Segon, insta el Govern de la Generalitat a seguir de manera acurada i diligent la Resolució 164/VII, d'aquest Parlament, sobre el suport a les federacions i a les seleccions esportives catalanes. Tercer, insta el Govern de la Generalitat a promoure un acord amb el Govern de l'Estat perquè modifiqui la Llei 10/1990, del 15 d'octubre, *del Deporte*. I, tercer bis, manifesta que les institucions han de seguir impulsant la pràctica de l'esport i les competicions esportives en un clima de col·laboració. És en aquest sentit que el Parlament de Catalunya expressa el seu suport al poble de Madrid per tal que aquesta ciutat assoleixi la designació com a seu dels Jocs Olímpics del 2012. Palau del Parlament, 22 de desembre de 2004.» Signat pel Felip Puig i Godes, portaveu de Convergència i Unió; Miquel Iceta i Llorens, portaveu del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Joan Ridao i Martín, portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Joan Boada i Masoliver, portaveu d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El president

Gràcies. Procedirem a la seva votació en uns moments. (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) Senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president, nosaltres li demanaríem votació separada del punt 3 bis d'aquesta Moció.

El president

Així ho farem. *(Pausa.)* Per tant, atesa la petició de votació separada que ha fet el Grup Parlamentari del Partit Popular, votariem en primer lloc el punt 3 bis. És així? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació del punt 3 bis.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Posaríem seguidament a votació els tres punts conjuntament, doncs, la resta de la Moció conjuntament.

Comença la votació.

La resta de la Moció ha estat aprovada per 106 vots a favor i 14 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de l'olimpisme (tram. 302-00086/07) (retirada)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de l'olimpisme, presentada pel Grup Parlamentari Popular. Té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com saben perfectament, arran de les desafortunades declaracions, impròpies declaracions, del president, del dirigent, del president d'un partit amb responsabilitats polítiques, responsabilitats de govern a Catalunya, com és Esquerra Republicana de Catalunya, en el sentit de demanar el boicot a la candidatura de Madrid, boicot o quelcom molt semblant, que és dir que Madrid no mereixia, doncs, organitzar els Jocs Olímpics de l'any 2012, el Partit Popular de Catalunya va redactar en el seu dia una proposició no de llei, que no van voler presentar en solitari, sinó que vam passar a la resta de grups parlamentaris per tal que poguéssim signar conjuntament aquesta iniciativa de suport a la candidatura de Madrid 2012.

Aquella iniciativa del Partit Popular no feia ni una sola referència ni a Esquerra Republicana, ni al seu president ni a res de res de la polèmica que havia generat tot aquest clima enarrit amb relació a la candidatura de Madrid 2012. Vull recordar que, fins i tot, el portaveu del Grup Socialista va anunciar en roda de premsa que malgrat no poder signar aquella Proposició no de llei hi votarien favorablement quan arribés a la seva discussió.

Cap grup, finalment, va voler signar aquella iniciativa, i el Grup Popular va decidir presentar una interpellació per tal de motivar i buscar el suport d'aquest Parlament a la candidatura olímpica de Madrid 2012. Bé, fruit d'aquella interpellació, el Grup Parlamentari Popular va presentar aquesta Moció, i crec, sincerament, que

vam forçar, si m'ho permeten, que el tripartit es mobilitzés per tractar de donar resposta i donar suport a la candidatura de Madrid i reparar el mal fet pel líder d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Som plenament conscients, senyores i senyors diputats, que sense la interpellació del Partit Popular de Catalunya i sense aquesta Moció no hauria estat possible aprovar el punt per unanimitat de la Moció anterior que aquest Parlament ha aprovat de suport a Madrid, a la candidatura de Madrid 2012.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari no cerca, no vol, cap protagonisme en aquest tema. Vam intentar que aquesta fos una iniciativa conjunta de tots els grups per donar el suport unànime a la candidatura de Madrid, i vostès, senyors del tripartit, no van voler que així fos, no?

En tot cas, vostès ja m'han anunciat que votaran en contra de la Moció del Partit Popular, simplement perquè la presenta el Partit Popular de Catalunya, i no els amagaré que per nosaltres aquest és un argument trist, molt trist, un argument certament pobre des del punt de vista democràtic. I, en tot cas, sí que els anuncio que nosaltres estem plenament satisfets, perquè, finalment, malgrat tot, aquest Parlament ha donat suport, en nom de tot el poble de Catalunya, a la candidatura de Madrid 2012.

Sé que si mantenim ara aquesta proposta, la nostra Moció, vostès, senyores i senyors del tripartit, hi votaran en contra, i això podria tornar, des del nostre punt de vista, a generar divisions respecte al suport del poble de Catalunya a la candidatura de Madrid 2012. Nosaltres no volem –no volem– deixar entreveure cap mena de discrepància dintre dels representants del poble de Catalunya a la candidatura de Madrid 2012 i, per aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, retirem en aquest punt la nostra Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cooperació al desenvolupament (tram. 302-00091/07)

Doncs, atès que ha estat retirada, passaríem al següent punt de l'ordre del dia, que és el quinze, i és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cooperació al desenvolupament, també presentada pel Grup Parlamentari Popular, i que té la paraula, en aquest cas, per exposar-la l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els que hi són i els que escolten, la Moció que presentem a continuació és la Moció subsegüent a la

interpellació que vam fer al conseller Carretero sobre la cooperació internacional, i nosaltres fem aquesta Moció per responsabilitat, una posició responsable de sortir al rescat quan també des de les conselleries les polítiques que han de ser les polítiques comunes, han de ser les polítiques per unanimitat, que s'han d'aprovar per unanimitat en aquest Parlament, doncs, necessiten també recolzament per part dels grups de l'oposició.

Nosaltres vam veure el propòsit del 26 de novembre, a la premsa, una preocupació: el mateix Departament ens deia que no podríem assolir durant aquesta legislatura un dels pactes del Tinell, fonamental, com era arribar al 0,7 per cent del producte interior brut. I el senyor Minobes ens deia que ens mostrava la seva preocupació pel reduït increment pressupostari d'aquesta partida previst per al 2005 i donava la raó als qui des de la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament dèiem que no podríem assolir aquesta xifra. I, segons el director, el mateix director de l'Agència Catalana de Cooperació..., ens deia, sorprenentment, que l'Acord del tripartit en teoria no ens obligava a res, i, com no ens obligava a res, l'Acord del tripartit, el que proposava a la cambra era aprovar un pla plurianual o que el Parlament aprovés un pla plurianual, aprovi aquest increment, aprofitant la revisió del Pla director de cooperació que s'ha de fer l'any vinent, és a dir que hem de fer l'any 2005. Doncs, com no podia ser d'una altra forma, com no podia ser d'una altra manera, nosaltres hem sortit al rescat de les paraules del director de l'Agència Catalana de Cooperació i hem presentat aquesta Moció.

El primer punt de la Moció..., que, de forma absolutament idèntica, el que fa és calcar el que diu el pacte del Tinell: «incrementar progressivament els recursos econòmics que es destinen a la política de cooperació i de solidaritat internacional fins a arribar, com a mínim, al 0,7 per cent dels tributs propis del pressupost de la Generalitat durant aquesta legislatura i el 0,7 per cent dels ingressos incondicionats l'any 2010.» Per tant, nosaltres no dubtem que tots els grups d'aquesta cambra, com no podia ser d'una altra manera, com no podia ser d'una altra manera quan parlem de polítiques de cooperació, que són polítiques que mereixen el respecte i el recolzament de tots els grups de la cambra, hi votaran a favor.

I al segon punt l'únic que fem és donar resposta a allò que ens demanava el director de l'Agència Catalana de Cooperació, i, per tant, el segon punt diu: «introduir aquest increment en l'escenari econòmic plurianual que contempla el Pla director de Cooperació en la revisió que es portarà a terme durant l'any 2005.»

Per tant, una moció molt senzilla, una moció que no inventa res, que simplement diu que sí a un dels pactes, a un dels punts fonamentals del pacte del Tinell, que té el consens de tota aquesta cambra i que, per tant, nosaltres estem convençuts que tindrà el consens de tota aquesta cambra, i el segon punt..., reproduir el que ens demanava, el que ens exigia, en certa forma, el mateix director de l'Agència Catalana de Cooperació, que era introduir en el marc plurianual aquest capteniment del 0,7 per cent del producte interior brut.

Per tant, nosaltres estem convençuts que tots els grups d'aquesta cambra hi donaran el seu recolzament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. No s'han presentat esmenes. Per tant, fixarem la posició dels grups parlamentaris. Té la paraula, en primer lloc i pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Josefina Cambra.

La Sra. Cambra i Giné

Respecte a la Moció presentada pel Grup Popular, no hi ha dubte que, a grans trets, té una base, no?, per demanar el que demana. És natural demanar allò que se'ns ha promès, i aquesta promesa està contemplada en el pacte del Tinell i està repetida, per activa i per passiva, aquí al Parlament.

En repetides declaracions, a més, darrerament, no?, als mateixos mitjans de comunicació, el secretari general de Cooperació Exterior de la Generalitat, el senyor Jesús Maestro, ja ha començat a distanciar-se i ja va dient, no?, explícitament que aquest compromís, doncs, és un avenç important respecte als compromisos anteriors, però que no està exempt de dificultats. A veure, aquestes dificultats ara esmentades ja les veiem tots des d'un bon principi, però és molt fàcil fer declaracions d'intencions, i el que hem de valorar són els fets.

Esperem que almenys això serveixi per tirar el llistó al més alt possible, i és per això que veiem important que el Govern aprovi un pla plurianual que reflecteixi amb exactitud quines són les posicions reals i que aquest Pla formi part, no?, del Pla director que s'ha de revisar ara per al 2005. Potser no serà el 0,7, potser s'arribarà al 0,6, o potser quasi no hi arribarà; procurem que sigui el màxim possible. Tant de bo, però s'han de concretar els compromisos amb serietat.

Ara tornem a tenir aquests dies l'acampada a favor del 0,7. Ara sembla que no agrada tant. Hem pogut llegir avui als diaris, i ahir també, la descripció dels fets, i veure la poca capacitat de diàleg dels responsables de l'Ajuntament. Per tant, deu ser que ara no tenim eleccions per davant, no?, i que les coses no són tan delicades. No m'hi vull tampoc ficar més enllà, però també és un motiu, per tant, de reflexió.

Nosaltres, des del nostre Grup, prioritzem abans de res i aspirem, no?, a tenir un model nacional propi en matèria de cooperació. Aquest és un punt, per nosaltres, primordial, principal, això és el que trobem a faltar en la Moció aquí presentada. Però perquè això sigui creïble s'ha de parlar de planificació, s'ha de parlar de previsions reals; només amb paraules podem acabar fent el ridícul. Per tant, ambició de plantejament, arribar al màxim on puguem, fent un esforç en matèria de cooperació, però fem-ho de veritat, amb serietat. Parlem del que puguem parlar i no enganyem la ciutadania, ja que només així crearem de debò aquest model català de cooperació que pretenem; el farem realment creïble.

La cooperació catalana, per tenir entitat, per tenir pes, necessita bons objectius polítics, fonamentalment, i aquests objectius polítics brillen per la seva absència, eh?; darrerament veiem una davallada d'orientacions, una davallada de criteris. Per nosaltres això és més important que insistir, insistir i insistir en aquest 0,7, eh? Ho repeteixo: tant de bo que sigui el 0,7, tant de bo que pogués ser més del 0,7, o quasi arribar al 0,7, no hi ha dubte d'això; però, si no s'hi pot arribar, almenys que el que es faci es faci bé, es faci amb objectius, es faci amb criteris, es faci de manera que, al final, aquest model de què parlem sigui un model real, per al qual jo crec a més que històricament hem anat seguint un fil. Des de governs anteriors potser es pot dir que no es va fer una cosa excessiva en cooperació. Es va fer el que es va poder, eh?; es va crear l'embrió que després es va anar desenvolupant. Tenim una llei que es va aprovar aquí, es van crear uns plans, etcètera. Tot això són bases que s'han anat establint, i ara és una llàstima que tot això no pugui tirar endavant amb una mica de serietat.

Per tant, diguem-ne que de la Moció aquí presentada no podem dir que hi estiguem en contra en conjunt, però sí que trobem a faltar, sincerament, doncs, aquesta visió –jo diria– de prioritzar el model seriós ben fet per davant de..., posar al cap únicament –únicament– en pressionar estrictament només aquest del 0,7. Repeteixo, per tant, que sigui el màxim possible, però, sobre tot, prioritzem la feina ben feta.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula seguidament, en nom de Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, rebutjaríem aquesta Moció sobre la cooperació internacional, sobre el 0,7, perquè proposa una qüestió que ja està recollida en l'Acord de govern i així ho ha ratificat en diverses ocasions el mateix conseller de Governació.

També hem de dir que ens sorprèn que sigui el Grup del Partit Popular que ho proposi, perquè aquesta intencionalitat i aquesta sensibilitat no la van demostrar quan han tingut responsabilitats de Govern. No només no van avançar gens cap a l'objectiu d'aconseguir arribar al 0,7 per cent per a la cooperació internacional, sinó que van retrocedir. I això també sense entrar a discutir ni a valorar la cooperació tan discutible que es va portar a terme i les relacions també tan discutibles amb els mateixos agents que ara vostès tant defensen.

Segurament si els partits que estan ara a l'oposició, Convergència i Unió i el Partit Popular, haguessin fet millor els deures quan tenien les seves responsabilitats de Govern, ara mateix seria molt més fàcil i viable arribar al desitjat 0,7 per cent. Però el cas és que estem on estem i la voluntat del Govern és treballar ferm, també ho hem de dir, amb dificultats, ho hem de reconèixer, per aconseguir-ho.

El compromís del Govern no és només en una xifra, sinó també en uns continguts, per tal de realitzar una cooperació rigorosa, sostinguda, una cooperació amb criteris, amb fonaments i orientada al veritable desenvolupament dels pobles. El Govern parla de política pública de cooperació i des d'aquest Grup Parlamentari ho celebrem, perquè sempre així ho hem defensat: una política pública de cooperació. Com en qualsevol altra política, és una política que vol transformar la realitat, la vol millorar i per això es necessiten projectes de canvi, decisions i acords i línies de treball ben definides amb objectius, perquè realment sigui una política rigorosa, una política de canvi.

És cert també que l'Administració no és l'únic agent en aquest camp, en el camp de la cooperació, precisament són molts els agents que intervenen en diversos programes amb objectius diferents. I és, per tant, més necessària aquesta coordinació, arribar a acords per tal de fer una cooperació catalana coherent i amb uns resultats més positius i millors. Des d'aquestes voluntats que he anat expressant, que he anat explicant, s'incrementa aquest any la partida de cooperació amb 10 milions d'euros; des d'aquestes voluntats també es va elaborar el Pla anual de cooperació per al 2004, per primera vegada, ho hem de dir, un pla que aprovar el Govern, per tant, que compromet tot el Govern i un pla que també es va presentar en aquesta cambra, també hem de dir que per primera vegada.

Des d'aquestes voluntats ja es treballa en el Pla del 2005; des d'aquestes voluntats, també, senyors diputats i senyores diputades, el Govern i aquest Grup Parlamentari que li dona suport treballaran per fer una cooperació rigorosa, coherent, seriosa, amb continguts i fonaments, i es treballarà per anar incrementant la nostra aportació a la cooperació per a un veritable desenvolupament fins arribar al 0,7, una xifra desitjada i estimada, que és la que és, també ho hem dir, però que sí que ens situa en un compromís de treballar per un món més just. I, per cert, treballar per un món més just també és treballar per un món més segur.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Bé, de fet, la Moció que avui se'ns presenta, nosaltres no és que hi estiguem en desacord, ni molt menys, tot i que ja anuncio que hi votarem en contra.

Però, de fet, nosaltres el que pensem és que és una obvietat aquesta Moció. El primer punt, de fet, perquè és una transcripció literal del pacte de Govern, el Pacte del Tinell, és un pacte de legislatura, i, per tant, això vol dir que hi ha el compromís del Govern sobre paper i signat que això serà així.

El segon, perquè és obvi que evidentment s'ha d'incrementar de forma plurianual l'escenari econòmic per

poder fer possible aquest 0,7 per cent d'aportació de la Generalitat. En tot cas, aquesta obvietat s'ajunta, diquem, d'alguna manera en diferents compareixences i diferents declaracions que s'han fet per part del conseller, que, precisament, aquí en la Comissió de Política Exterior, Solidaritat i Cooperació, precisament, es va comprometre personalment i va comprometre el Departament que hi havia precisament aquest compromís de legislatura de complir aquest 0,7 per cent. Hi ha un informe de compliment de la Moció 8/VII, sobre cooperació i solidaritat, que torna precisament a reiterar sobre el mateix tema. I, de fet, en el mateix informe se'ns diu i el mateix conseller ens va dir en comissió i li va dir a vostè, senyor López, també en la seva interpellació, que precisament, per primer cop, aquest Govern havia elaborat un pla director anual i que, a més a més, s'estava treballant també en el Pla del 2005. És a dir, poc a poc, es va avançant precisament per avançar en un calendari que ens ajudi que al 2007 arribem al 0,7 per cent dels tributs propis de la Generalitat.

De fet, no és només això, sinó que hi ha el compromís del Govern de pactar aquest calendari, precisament de fer-ho consensuadament amb les ONG per al desenvolupament, és a dir, que no sigui només un tema de govern, sinó que sigui un tema participat i que, a més a més, aquest 0,7 per cent que tant s'ha demanat en els darrers anys sigui per fi una realitat. I, per nosaltres –tal com ha dit la senyora Prados– al més aviat possible, nosaltres també ho desitjaríem. De tota manera, a mi, només a tall potser d'exemple, m'agradaria dir-li que fa uns mesos va sortir un estudi precisament fent una valoració de tots els ajuntaments de Catalunya que estaven fent aquesta aportació. El que es demostrava és que la majoria d'ajuntaments governats per les esquerres, i bàsicament també els que, evidentment, represento jo, els d'Esquerra Republicana de Catalunya, feien ja aquesta aportació. A tall d'exemple li puc posar l'Ajuntament d'Arbúcies, l'Ajuntament de Banyoles o el de Ribes, en l'anterior mandat. És a dir, ajuntaments on Esquerra Republicana ja, des de fa anys, està fent aquesta aportació. És a dir, hi ha la voluntat del nostre Grup Parlamentari, que dona suport al Govern, i, per tant, també del Govern de la Generalitat d'arribar a aquest 0,7 per cent.

A mi m'hauria agradat que en aquest informe també hagués sortit que aquest 0,7 s'havia aplicat en el Govern de l'Estat en els darrers vuit anys, cosa que no ha passat o que s'havia fet en el Govern anterior de la Generalitat, cosa que tampoc ha passat. I, per tant, jo l'únic que vull dir-li és que, de forma reiterada en aquest Parlament, s'ha dit tant per part dels grups parlamentaris, com per part del conseller, com per part del secretari de Cooperació de la Generalitat les diferents convocatòries d'elaboracions de plans, els diferents projectes que hi ha sobre la taula. I que, precisament, a mi m'agradaria destacar una cosa, que és que des de l'any 99 hi havia quatre-cents expedients de subvencions a ONG pendents que s'han hagut de resoldre ara, i que, a més a més, això s'ha fet en base als exercicis pressupostaris del 2004.

Això vol dir que s'ha hagut de fer un esforç que no s'havia fet abans i que ara, evidentment que estem molt

avall, estem molt avall i a nosaltres ens agradaria estar molt més amunt, però el compromís hi és, la demostració que apostem políticament perquè això sigui possible també hi és i el compromís davant d'aquesta cambra per part del conseller hi és, perquè així ho ha fet de forma reiterada en aquesta cambra, tant en la Comissió com en aquest Ple.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Nosaltres també votarem en contra d'aquesta Moció, perquè entenem que copiar literalment el que diu l'Acord del Tinell i perquè ja estat ratificat i signat pels partits que donen suport al Govern és un contrasentit si el que es busca en una moció és impulsar acció de Govern. Si ens hem compromès a fer-ho com a Govern, creiem que té poc sentit que des de l'oposició se'ns impulsi a fer el que ja hem signat donant suport al Govern.

D'altra banda, també el que diu aquest compromís, per activa i per passiva, s'ha vingut ratificant en diferents compareixences, tant pel conseller com per membres del Govern. I, per tant, ens sembla que la línia a seguir és aquesta.

Sí que estem d'acord amb vostè que el cal probablement és que entre tots acabem definint un escenari econòmic que posi negre sobre blanc quins han de ser els compromisos de cara als propers anys, en un horitzó del 2007 i també del 2010, tal com el mateix Acord del Tinell a què vostè fa referència avança.

Ens consta que s'està treballant en això, i, per tant, quan arribi al Parlament ens agradaria que, tal com hem dit avui, tots els grups hi puguem votar a favor. Sens dubte –ja s'ha dit també–, en matèria de cooperació, els recursos no són l'únic, i és veritat que cal, a més a més, esmerçar-se en la qualitat d'aquesta cooperació i en quines polítiques es fan, però especialment pel que fa a ajuda al desenvolupament, la xifra, i en aquest cas el 0,7, també té un valor simbòlic. I, per tant, també és aquest valor simbòlic el que hem de defensar i el que hem de perseguir i aquell que hem de voler obtenir. Un 0,7 que nosaltres, com a Grup Parlamentari, com a partit polític, també volem afegir que caldria arrodonir, destinant el 0,3 per cent a foment de la cultura de pau per arribar a destinar l'1 per cent a polítiques que ajuden el desenvolupament i la pau.

Malauradament, tant a Catalunya com a l'Estat espanyol i també a la majoria de països del món estem encara molt lluny d'arribar a aquest compromís que llenen les Nacions Unides ara ja fa molts anys. També s'ha dit que, malgrat aquest incompliment de molts països, hi ha molts ajuntaments i també algunes institucions privades del país que sí que destinen el 0,7 o

més del seu pressupost a ajuda a la cooperació o al desenvolupament. I, per tant, és possible i hi ha voluntat per fer-ho. I pensem que aquest ha de ser el camí a seguir. Sobretot perquè les xifres ens diuen que la pobresa augmenta, que les diferències entre països rics i pobres augmenten, perquè aquestes diferències, malgrat els objectius del mil·lenni, no deixen de créixer. Els objectius del mil·lenni per a l'any 2010 s'allunyen i, per tant, segurament, amb aquest 0,7 estem encara molt lluny.

Volem també aprofitar la Moció i la intervenció per donar tot el nostre recolzament a les demandes i a les peticions que es fan des de la Diagonal de Barcelona, és a dir, la gent que avui està acampada per fi, després de diverses intentones, a la Diagonal. I, per tant, enviar-los, entenem, tota la nostra solidaritat i compromís.

Gràcies.

El president

Gràcies senyora diputada.

Cridem a votació... Senyor López, demanava la paraula?

El Sr. López i Rueda

Sí, per contradiccions.

El president

Un minut.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies. No, jo crec que els tres grups que suporten el Govern, doncs, han calcat exactament... –suporten, perquè...–, bé, han calcat exactament les seves intervencions.

Jo el que no voldria és que vostès tinguessin amnèsia. A l'anterior interpellació que va fer el senyor conseller Carretero va dir que no aconseguiríem arribar al 0,7 per cent. I si vostès llegeixen el que va dir, el que ha dit l'encarregat de cooperació internacional, el director de cooperació internacional, diu que allò que s'havia pactat al pacte del Tinell no era obligatori per al Govern. I el que també va dir és que el que havia de fer aquest Parlament era, precisament, proposar un marc plurianual per aconseguir assolir aquest 0,7. És a dir, no agafem allò que ens interessa, sinó que agafem també el que ens ha dit el senyor conseller en una interpellació que li va fer aquest diputat.

Moltes gràcies.

(La Sra. Porta i Abad demana per parlar.)

El president

Senyora Porta, contradiccions de les contradiccions, no?

La Sra. Porta i Abad

Sí, senyor president. Bé, només llegiré la transcripció que hi ha al *Diari de Sessions* de la interpellació que

vostè va fer al conseller i el que va dir el conseller. Va dir: «Bé, el Govern –com vostè sap–, i així es va comprometre en la meua compareixença aquí en aquest Parlament, va voler i vol assolir aquest 0,7 per cent al 2007.»

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 64 vots en contra i 36 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat en l'àmbit penitenciari (tram. 302-00087/07)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat en l'àmbit penitenciari. Presentada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

(Remor de veus.)

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que presenta a la consideració d'aquest Ple el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ve a recollir d'alguna manera el fruit del que va ser la interpellació que vam fer en l'anterior Ple el conseller de Justícia.

Nosaltres, en aquesta Moció, que consta de quatre punts, reclamem en primer lloc que aquest Parlament, en representació dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya, faci un reconeixement públic i que valori també positivament el treball que desenvolupen els funcionaris i el personal que treballa en l'àmbit penitenciari.

Crec sincerament que aquest és un primer punt absolutament innocu pel que fa a les justificacions habituals del tripartit, i, per tant, crec que es pot votar favorablement, sobretot tenint en compte el que fa referència al segon punt, no?, on el Grup Popular reclama al Parlament que lamenti el fet que el conseller de Justícia hagi formulat acusacions genèriques sobre el col·lectiu de funcionaris de presons, acusant-lo de maltractar interns.

Ja hi he fet referència, però ho vull tornar a repetir, no? El fet que des de la conselleria de Justícia es facin acusacions genèriques que els funcionaris de presons van maltractar un seguit d'interns, sense concretar, i s'arxivin posteriorment totes aquestes investigacions..., doncs, des del nostre punt de vista han estat unes declaracions certament lamentables, que volem que el Parlament de Catalunya, d'alguna manera, pugui en primer lloc lamentar, i en segon, restituir l'honorabilitat i també la feina que fan els funcionaris i el personal que treballa en l'àmbit penitenciari.

En tercer lloc, el tercer punt de la nostra Moció reclama la reprovació de la política penitenciària del Govern de la Generalitat. I no és pas perquè ho demanem nosaltres, o perquè ho creguem nosaltres, no? Ahir mateix, tots els sindicats de presons, tots, sense cap mena d'excepció, van també demanar un canvi de rumb en la política penitenciària del Govern de Catalunya, perquè, segons aquests mateixos sindicats, i nosaltres hi coincidim, és absolutament un desastre aquesta política penitenciària.

I en aquest sentit el quart apunt de la nostra Moció reclama al Consell Executiu de reprendre el diàleg perdut –honorable conseller, el diàleg perdut–, amb totes les forces polítiques i parlamentàries, i també amb tots els sindicats, amb l'objectiu de reorientar la política penitenciària del Govern a favor de la reinserció del delinqüent i també per garantir la seguretat del personal que treballa en l'àmbit penitenciari.

Aquestes són les nostres, els punts de la nostra Moció. I, en tot cas, ja que parlem de seguretat penitenciària, no voldria perdre l'oportunitat, honorable conseller, agraint-li, en primer lloc, que el tenim aquí avui, en aquesta Moció, i per tant li ho agraeixo... Vostè sap perfectament que ahir es va fugar un intern, un intern del centre de Can Brians. Vostè ahir va declarar que no es pronunciaria amb relació a aquesta qüestió fins no tenir informació. Jo crec, honorable conseller, que avui, en aquest Ple, aquest moment podria ser un bon moment perquè vostè prengués la paraula, informés els representants del poble de Catalunya d'aquesta fugida.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert per defensar-les.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió es posiciona davant de la Moció presentada pel Partit Popular a favor de la Moció. Per tant, a favor del primer punt, que nosaltres en la Moció que seguirà després d'aquesta, doncs, també hi fem èmfasi; èmfasi en una valoració positiva que fem els grups de l'oposició sobre la funció indispensable que realitza el personal penitenciari. Una funció difícil, una funció complexa i una funció que no dona gaires satisfaccions, que necessita el seu reconeixement públic i necessita el reconeixement dels seus responsables polítics; no el que ha fet durant més d'onze mesos el Govern actual, malgrat els seus discursos inicials i malgrat la seva política transparent i participativa. Una política de recursos humans que el mateix conseller de Justícia el 2 de febrer en una compareixença i al maig en una altra compareixença deia que seria una política de recursos humans oberta, participativa, valorativa de la funció penitenciària, preocupant-se per la seva formació i la seva selecció, i molt especialment per motivar el personal penitenciari i el seu prestigi social. Deia això, exactament: «Posar l'accent

en la formació, reforçant la seva motivació i el seu prestigi social.»

Bé, els sindicats, que ahir van estar aquí, van dir que la política de recursos humans –i altres, però aquesta concretament– del Departament de Justícia era una política fosca. No es pot tenir permanentment els funcionaris sota sospita, conseller. I vostè, des dels fets de Quatre Camins, els ha tingut així. Per vostè deu ser una política transparent. Pels funcionaris de presons és una política fosca i en absolut una política que els motivi en aquesta funció tan difícil que tenen per treballar en l'àmbit penitenciari.

Respecte al tercer punt, lògicament hi estem d'acord.

I en el quart punt, entenem que seria bo que es repregués el diàleg, o bé que intentés dialogar –ja no sé si ha de reprendre'l o n'ha d'aprendre. Però jo crec que fins ara no hi ha hagut diàleg, més aviat hi ha hagut desconfiança, hi ha hagut imposicions, hi han hagut acusacions genèriques, i concretes a determinats funcionaris, que han pagat per parlar en públic; hi ha hagut sospita continuada. I jo crec que vostè hauria d'acabar l'any intentant canviar la seva política en matèria de presons; intentar realment aprendre a dialogar i a ser realment participatiu i transparent.

Nosaltres hem plantejat també una esmena referent als recursos necessaris per dignificar la funció dels funcionaris. I ho dic per un exemple concret. Vostès van dir després dels fets de Quatre Camins que hi posarien més funcionaris. Els sindicats, tots els sindicats han dit que el que han fet és treure funcionaris de Quatre Camins per passar-los a altres presons. Per tant, no sabem on estan aquests increments de recursos humans, i tampoc de recursos materials.

Per tot això, nosaltres donarem suport a aquesta Moció i intentarem, com ho hem fet des del primer dia, posar-nos al costat dels funcionaris de presons, al costat d'una millor política penitenciària, i si hem de seguir acceptant que el conseller de Justícia es mantingui en el seu lloc, seguirem amatents a la seva política i seguirem treballant perquè la millori, tant en el que realment entenem que ha de ser transparència, ha de ser participació..., i ha de ser treballar per a la reinserció dels interns, per a la seva reeducació, i amb uns funcionaris que des de fa molts anys estan fent una funció molt difícil i molt complexa, que vostès encara no han entès.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Poden ara fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui, com poden comprovar, assistim, un cop més, perquè ja hi estem acostumats, a una estranya mostra de connivència entre el Grup de Convergència i Unió i el del Partit Popular, que coincideixen, segons sembla, no solament en els moments sinó en les estratègies.

De fet, es pot dir que aquestes mocions, pràcticament, en l'únic que no coincideixen és amb la gramàtica, perquè inicialment una «reprovació» era amb ve baixa i l'altra era amb ve alta. Però la resta, el que és pròpiament el contingut, doncs, certament, coincideix en la intenció, en la intencionalitat política, i en el fet d'aprofitar un determinat moment..., que sembla que ningú recorda, i concretament la diputada del Grup de Convergència i Unió, que ha tingut responsabilitats fins fa ben poc en aquesta matèria, ningú recorda, d'on venim i quina situació s'ha trobat en aquesta matèria de política penitenciària.

La veritat és que, aquesta connivència, la comprenc més en el cas del PP, encara que es faci, des del meu punt de vista, amb una cert demagògia, però m'estranya més, com dic, venint de Convergència i Unió, i en concret de la diputada que havia tingut responsabilitats en aquesta matèria fins fa ben poc i durant bastants anys.

Vostè ens deia, senyor Sirera que el punt 1 és un punt innocu. Jo haig de dir que venint de vostès, pràcticament crec que cap punt ho deu ser, d'innocu; segur que tots tenen, com a mínim, segones intencions. Però en qualsevol cas li diré: és l'únic punt que d'alguna manera nosaltres podríem votar, però; tant és així que ja el vam votar unes setmanes enrere. Jo m'imagino que el que no hem d'anar fent és anar presentant els mateixos punts cada dos o tres setmanes, només per veure qui el vota i qui no el vota i què li diem i què no li diem.

Aquest Parlament ha estat claríssim, contundent, unànimament, a donar suport als funcionaris, amb la qual cosa, a més a més, es desmenteix aquesta suposada persecució que segons vostès es va produint sistemàticament d'una manera genèrica i contra la professionalitat dels treballadors de presons. Jo crec que això només ho veuen vostès. Potser també algunes de les persones que es van manifestar aquí al davant ahir, que vostès mateixos es devien fixar que, certament, si hi eren tots els sindicats, van reunir el nombre de persones que van reunir..., exercint un dret legítimíssim de manifestació, que ningú posarà en dubte, però que, certament, doncs..., bé, ha de qüestionar-nos..., si vostès mateixos estan representant les persones que aquí es van manifestar, i pretenen transportar la seva veu al Parlament, valdria la pena també que analitzéssim quantes realment són i si estan representant realment el collectiu.

Jo sé que no, perquè vostès tenen converses amb qui les tenen. Nosaltres també en tenim. Sabem que dintre del collectiu professional de treballadors dels centres penitenciaris hi ha moltíssima gent que aquest pendent al qual alguns volen portar-los –i sembla que vostès, no sé si al davant o al darrere, també–, doncs, certament, no és un pendent que els interessi, perquè els bons professionals, que són molts, que són la gran majoria, el que volen és que millori la situació de treball en els centres penitenciaris, que millori la seguretat i que les condicions, en general, per a tothom, també per als interns, siguin millors que les que hi ha hagut fins ara.

Vostè, senyor Sirera, es referia, per exemple, a la seguretat penitenciària. Amb això es pot fer sempre tota la

demagògia que es vulgui i es poden donar les dades que es vulgui. Jo donaré les que tinc. L'any 2001, per exemple, hi va haver disset trencaments de tres mil sortides i aquest any n'hi ha hagut dotze de quatre mil sortides; mil sortides més, un 25 per cent més de sortides, i menys trencaments. Bé, és només una dada.

És a dir, vostès saben –i ho havien defensat sempre fins ara, i per això m'estranya que amb això hi facin també tanta llenya com hi fan– que aquesta és una política que fins ara compartíem, que és una política que va destinada a la rehabilitació dels interns, que això té uns passos, té unes etapes, i en aquestes etapes, evidentment, hi ha algunes caigudes. Algunes. Hi insisteixo: dotze trencaments, aquest any, per 4.205 sortides. Jo crec que amb això el que hauríem de fer és constatar que les coses van bastant bé –no ara, hi han anat en general– i que val la pena continuar per aquest camí i no posar més llenya al foc.

Per tots aquests motius que li dic –perquè em sembla absolutament oportunista i de poc contingut polític i que realment no hi veig que amb això vostè, ni el Grup de Convergència i Unió tampoc, vulguin arreglar la situació, sinó, simplement, aprofitar alguns descontentaments que hi han–, per tots aquests motius el nostre Grup, evidentment, hi votarà en contra i, a més a més, amb convenciment i amb entusiasme.

El president

Té la paraula, seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, senyor president, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, si m'ho permeten, faré la intervenció des de l'escó estant. I, d'entrada, vull manifestar amb tota rotunditat i claredat que el nostre Grup no entrarà a valorar el fons de la Moció que ha presentat el senyor Sirera, i no entrarà a fer aquesta valoració –tot i que també podríem votar a favor del primer punt, perquè coincidim, doncs, a donar suport al collectiu de funcionaris– perquè considerem que la intervenció que va fer el senyor Sirera el dia que va formular la interpellació va ser una intervenció extremadament dura, agra, demagògica, oportunista i amb un to gairebé barroer. Per tant, com que no podem compartir aquest estil, doncs, ja anunciem que votarem en contra de la Moció.

El que havia de fer, senyor Sirera, si volia que entréssem a valorar el contingut de la Moció i de la interpellació, era optar per algun matís, era optar per fer una intervenció més ponderada, des d'una visió crítica, si vol vostè, perquè per això està, doncs, a l'oposició, però fer-ho des d'un altre prisma.

Per tant, vostè, senyor Sirera, el que vol és treure rèdits polítics, vol treure profit del motí de Quatre Camins i de tots els fets aïllats i puntuals negatius que afecten el sistema penitenciari. És a dir, vostè quan hi ha una fuga, quan hi ha un incident, quan algun intern que està de permís o en tercer grau, o en alguna sortida programada, comet algun acte delictiu o surt fora de lo que es podria esperar, doncs, del seu comportament vostè ho

utilitza de forma oportunista, i, per tant, aquest estil –aquest estil–, doncs, el que denota és una vocació, doncs, per la demagògia, i nosaltres això no ho podem compartir de cap manera.

En tot cas, si vol parlar, doncs, de política penitenciària, doni dades, doni percentatges, i la conselleria els hi proporcionarà, i fem una valoració global d'allò que funciona bé, d'allò que ha de funcionar millor i d'allò que s'ha de corregir, perquè segurament, doncs, que hi ha de tot, però faci una intervenció més ponderada, perquè si no el que fem és alarmar la ciutadania, i el que intenta vostè és això, treure profit d'incidents, doncs, que es poden anar produint puntualment, però que no defineixen, de cap manera, la política penitenciària en el seu conjunt.

I respecte a l'esmena que ha presentat la senyora Núria de Gispert, en la qual ara tanta credibilitat dona al que reivindiquen els sindicats, senyora Núria de Gispert, és una llàstima que quan vostè tenia altes responsabilitats de govern i quan a la conselleria hi havia altres consellers del seu partit no donessin tanta credibilitat al que llavors reclamaven els sindicats. Perquè, miri, si repassem les hemeroteques li'n podria presentar dotzenes, de papers semblants als que ahir van circular per aquesta casa. I, llavors –llavors–, el que reclamaven els sindicats, el que reivindicaven els sindicats, era digne de crèdit? Tenien raó quan es queixaven també de les polítiques penitenciàries de Convergència i Unió? I si llavors tenien raó, per què no actuaven en conseqüència? Ara resulta que tot el que diuen els sindicats, jo ara no entro a valorar el que diuen..., però ara resulta que segons vostè tot el que diuen és digne de crèdit i reflecteix perfectament quina és la situació, doncs, de les presons. És a dir, que ara que vostès són a l'oposició han descobert que els sindicats tenen raó i fan uns diagnòstics molt encertats de la situació. És una llàstima que ho hagin descobert tan tard, en tot cas.

Per tant, com que tampoc ens creiem aquesta visió interessada que ara vostès donen de les propostes i les reivindicacions dels sindicats, perquè se'ls havien d'haver escoltat els vint-i-tres anys que vostès van ser al Govern i tots els anys que van tenir responsabilitats, doncs, en l'àmbit penitenciari no ho van fer, com que no donem credibilitat, doncs, a aquesta posició seua, també votarem en contra de les esmenes que vostè ha presentat. Aquesta és la nostra posició i així la farem efectiva.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell té la paraula.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Evidentment, hem de lligar la Moció d'avui amb la interpellació de l'altre dia i l'estil que es va utilitzar en aquella ocasió.

I, en primer lloc, nosaltres entenem clarament que arran dels fets de Quatre Camins el Departament no va fer res diferent del que estava obligat a fer. Si hi havia dades sobre possibles maltractaments a interns, no hi havia més alternativa que informar-ne i trametre-ho a

Fiscalia. Vostès semblen defensar que això no s'havia de fer, i ens preguntem en quins supòsits i per què no s'hauria de fer això i mirar cap a una altra banda i mostrar-se passius davant d'esdeveniments d'aquestes característiques.

Respecte al fet que els ciutadans tinguin la percepció que tots els funcionaris són uns maltractadors, és atribuir a la ciutadania un excessiu simplisme, ens sembla, i hem comprovat en moltes ocasions com interessa aquest simplisme i aquesta manipulació dient que fer un informe sobre aquells fets equival a jutjar tots els funcionaris com a maltractadors. Per això, per tant, volem insistir que tots plegats ens parem a pensar una mica a qui convé aquesta simplificació, aquesta divisió entre bons i dolents que hi ha al darrere dels seus plantejaments. Els ho hem dit en més d'una ocasió: vostès volen fer creure que el nou Govern –recordo que el conseller està recolzat per tot el Govern i per la majoria parlamentària–..., vostès volen fer creure que interessa aquesta idea que el Departament és el bo de la pel·lícula i els funcionaris són els dolents, però qualsevol persona que treballa en el sistema penitenciari sap que la realitat és molt més complexa, que és un tema molt embullat, per dir-ho d'alguna manera, i que, en tot cas, els únics beneficiats d'aquesta estratègia simplista són els que volen que res no canviï, els que volen seguir mantenint les presons com uns espais especials, tancats a la societat i que es regeixen per un ordre propi que ben pocs poden arribar a conèixer.

Per tant, per si cal tornar-ho a dir, nosaltres donem suport, evidentment, a totes les persones que treballen i s'interessen per la modernització del sistema penitenciari, que són les principals víctimes d'aquest plantejament simplista dels bons i dels dolents i que assisteixen estupefactes a aquestes batalles plantejades de forma interessada i desviada.

Vostè també fa referència a una suposada ineficàcia del conseller a causa de la seva escassa habilitat a l'hora de fer declaracions públiques, ens ho va dir l'altre dia. Jo ja li reconec que en l'art de la distorsió i la desviació interessada de qualsevol argument polític a vostès no els guanya ningú, i tampoc el conseller, evidentment, però, des del nostre punt de vista, això dignifica a qui no entra en aquestes dinàmiques. Avui sembla que uns poden jutjar i insultar i que quan l'altre respon no queda altra remei que tornar-lo a jutjar i a insultar. Demanen a un conseller que plegui, així de clar.

Miri, nosaltres creiem que cal molta valentia per agafar el sistema penitenciari i intentar posar-hi ordre, i vostès coneixen l'extrema dificultat de fer això. Això és molt difícil, i és fàcil equivocar-se, també, i en aquesta línia nosaltres intentarem..., i ajudarem el Departament perquè no s'equivoqui. El que està clar és que aquesta dificultat s'agreuja quan hi ha gent esperant la primera de canvi per saltar a la jugular, així de clar. Sembla que vulguin demostrar que pobre del qui s'atreveixi a tocar el sistema penitenciari, perquè no el deixaran, i això, francament, no diu res de bo en el seu favor.

I, finalment, hi ha una qüestió que va molt més enllà de la discussió entorn del tema penitenciari, i és l'estil que

vostè va utilitzar, permeti-m'ho dir, zaplanista, de fer política. Vostès es rabegen amb el conseller de Justícia perquè, sota els seus particulars paràmetres, és una persona feble. El fet que una vegada rere l'altra el conseller esquivi –esquivi– les seves crides a l'enfrontament ho interpreten com una senyal de feblesa, i per això es veuen amb cor d'anar atacant i atacant. Nosaltres ens rebellem rotundament contra aquesta pràctica simplista, i també masclista, permeti-m'ho dir, perquè tot ho interpreta en termes de lluita, de lluita entre els uns i els altres, de mossegada dels uns cap als altres. Ja n'hi ha prou, de buscar la baralla contínua i la baralla agressiva! Els diem clarament que ens repugna aquesta forma de fer política, aquesta manera d'actuar, i que reivindicuem la força dels arguments i de la raó davant la raó de la força que vostès practiquen contínuament. Apossem per la complexitat, per la bona intenció, no pel simplisme i la manipulació amb finalitats mediàtiques i oportunistes.

Suposo que els ha quedat clar que rebutjarem la seva Moció.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies, senyora diputada. Senyor Daniel Sirera, té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyora Clavell, jo li recomano, de debò, que recuperi la memòria històrica del que ha fet en vint-i-tres anys el seu Grup Parlamentari amb governs de Convergència i Unió. Obviament que el Govern de la Generalitat havia d'anar a la Fiscalia, però és que, senyora Clavell, el Departament de Justícia va filtrar el document que va enviar a la Fiscalia als mitjans de comunicació. És tan greu criticar això –és tan greu criticar això?

Bé, senyor Masllorens, «connivència entre el Partit Popular i Convergència i Unió»? Sí. I amb UGT, i amb Comissions Obreres, i amb el CSIF; amb tots els sindicats de presons, amb tots, que pensen i diuen absolutament el mateix del que el Partit Popular va dir en la seva interpellació i el que ha defensat avui a través d'aquesta Moció, i crec, sincerament, que és prou galdós que un partit que es diu d'esquerreres no faci, ni tan sols escolti, el que diuen els sindicats, que coneixen millor que ningú el que passa a l'interior de les presons.

El representant d'Esquerra Republicana ha qualificat el meu discurs, el discurs del Partit Popular, de «barroer», de «crític», de «demagògic». Potser no li agrada la meua corbata, no li agrada el meu pentinat, senyor diputat? *(Remor de veus.)* Clar, perquè és que no li ha calgut fer cap altra posicionament que no crític a aquestes coses. Jo respecto molt –jo respecto molt– els seus plantejaments, no? Vostè parla de «matís», que potser un altre matís, potser... Podien haver fet esmenes a la nostra Moció. No les han fet. Què passa, que no tenen ganes de treballar? No tenen ganes d'aportar coses en aquest Parlament?

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

No tenen ganes de diàleg?

El president

Senyor Sirera, jo puc ser molt generós amb el temps, però vostè també hauria de mesurar que el que ha de fer ara és posicionar-se sobre les esmenes. *(Remor de veus.)* Ha tingut un temps prudencial per esplaiair-se amb tots els grups parlamentaris, però ara li demano que sigui coherent i, per tant, actui en conseqüència i en funció de les esmenes presentades.

El Sr. Sirera i Bellés

Jo li agraeixo, senyor president, la recomanació que em fa, i també li agraeixo que m'hagi permès contestar totes les contradiccions i les al·lusions directes que s'han produït durant el debat, no? No he demanat la paraula per no trencar el debat i, per tant, he preferit contestar totes aquestes al·lusions directes, a vegades no gaire agradables, de manera conjunta, no?

En tot cas, acabo, senyor president. Jo li recomano, senyor representant d'Esquerra Republicana, que vagi amb compte, no?, perquè nosaltres ens estem reunint amb molts funcionaris de presons que són militants d'Esquerra Republicana de Catalunya i que vénen a buscar-nos a nosaltres, perquè diuen que vostès els han abandonat a la seva sort.

I, per tant, senyor president, nosaltres anunciem que acceptarem les esmenes de Convergència i Unió i tornem a reiterar al conseller de Justícia que expliqui, com va dir ahir a la premsa, què és el que ha passat amb aquest pres que es va fugar ahir.

Gràcies, senyor president, per la seva generositat; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(El Sr. Masllorens i Escubós demana per parlar.)

El president

Senyor Masllorens, vol la paraula, potser.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, per contradiccions...

El president

Té un minut.

El Sr. Masllorens i Escubós

Només perquè el senyor Sirera ha dit repetidament en aquesta cambra que hi ha hagut una filtració per part del Departament d'un document, i jo li demanaria que ja se li ha explicat amb insistència que no ha estat mai així, i li dic que si utilitza una altra vegada aquest argument que intenti demostrar-ho, perquè no hi ha hagut mai cap filtració de cap document per part del Departament de Justícia.

El president

Cridem a votació. El senyor Estradé també demana la paraula? També per contradiccions, imaginó.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, sí, també per contradiccions, si m'ho permet, senyor president.

El president

També té un minut.

El Sr. Estradé i Palau

A veure, el que no entenc és que ens digui que hem d'anar amb compte, eh? Jo..., em sembla que aquesta expressió en aquesta cambra, doncs, no s'hauria d'emprar, perquè no sé amb quina intenció vostè l'ha dit, però es pot malinterpretar. Per tant, jo li demano cordialment que la retiri, perquè nosaltres ja sabem com hem d'anar i no ens deixem intimidar per ningú.

I, miri, li diré una cosa: els nostres militants parlen amb tothom, perquè són demòcrates i perquè aquest dret se'l volen reservar, però dubto que cap ni un –que cap ni un– confiï en vostè perquè el representi ni perquè defensi els seus interessos, perquè si confien en vostè és que en aquest moment ja estan tramitant la baixa com a militants d'Esquerra Republicana i es deuen voler donar d'alta com a militants del Partit Popular.

(*Forta remor de veus. Pausa.*)

El president

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 66 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (tram. 302-00088/07)

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció sobre política penitenciària. Presentada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert.

(*El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.*)

El vicepresident segon

Pot començar, honorable senyora diputada. (*Remor de veus.*) Si us plau, iniciem, doncs, el debat del dissetè punt de l'ordre del dia. (*Pausa.*) Moltes gràcies.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta és una Moció que comença de la mateixa manera que la Moció anterior: valorant positivament la tasca duta a terme pels funcionaris de Serveis Penitenciaris, i reclama que la seva imatge pública si-

gui restablerta i els siguin donats els recursos necessaris per exercir dignament la seva funció.

La continuació d'aquesta Moció és manifestar la incapacitat per part dels actuals responsables del Departament de Justícia de portar a terme, de dur a terme una gestió dels Serveis Penitenciaris dignament. I per això, i perquè no s'han complert els compromisos contrets en matèria de millora de la funció pública penitenciària ni del seu prestigi social ni de la seva motivació, és pel que presentem aquesta Moció que reprova la política penitenciària del Departament de Justícia.

Sobretot el que ve a fer aquesta Moció és recordar diferents fets que durant aquests onze mesos s'han portat a terme des del Departament de Justícia en matèria penitenciària i que van acabar amb la informació reservada de Quatre Camins, fets que es van iniciar el 30 d'abril amb un incident criminal gravíssim, amb una informació reservada iniciada l'endemà, lògicament a banda de donar coneixement als jutjats i tribunals dels fets de Quatre Camins, i una informació reservada que inacabada es va trametre al fiscal per si existien conductes que poguessin ser constitutives de delictes.

Jo no sé si hem de parlar de filtració a la premsa o no, el que està clar és que molt abans que aquesta informació s'acabés, com s'havia d'acabar, com es va acabar el mes de novembre, els mitjans de comunicació es van fer ressò de la tramesa a la fiscalia, d'aquesta informació, i de quina era l'opinió del Departament de Justícia respecte als maltractaments, suposats maltractaments d'interns, per part de diferents funcionaris. No sabem si és filtració o no, senyor Masllorens, però com aquest titular, molts en aquests dies, durant el mes de juliol –com aquest altre titular, molts, aquell dia, en el mes de juliol.

Tant Comissions Obreres com UGT, els seus responsables màxims en matèria de presons, deien que al conseller de Justícia el tema se li havia anat de les mans. I la UGT qualificava el conseller com a irresponsable. Ho deia UGT, ho deia Comissions Obreres.

Un altre article de fons en la premsa deia: «Maltractament o calúmnia, que alguna cosa queda.» Si tot això no va venir de les filtracions, o el que sigui, que van haver-hi en el mes de juliol..., que no sabem d'on va venir, però, el que està clar és que el mes de juliol es deia una cosa en una informació reservada inacabada –en la qual no es va demanar audiència als funcionaris, sinó que va ser *a posteriori*– i, quan els funcionaris en parlen, llavors resulta que s'arxiva el mes de novembre, aquesta informació, i s'arxiva sense trobar responsabilitats individuals personals. Pocs mesos abans, nosaltres li dèiem en una compareixença, el mes de juliol, que fos més prudent, que sobretot no incriminés a través dels mitjans, que deixés treballar els tribunals, que acabés la informació reservada. Si eren culpables, la justícia ja cauria sobre ells. Si no, més valia ser prudents.

És clar que s'ha de fer una informació reservada, però s'ha de fer del principi fins al final. S'ha d'acabar i s'ha de fer ben feta, no el nyap que vostè va fer. Perquè la realitat és que després, aquest mes de novembre, quan vostès han arxivat aquesta informació reservada, han començat a donar culpes a tothom –ja li vaig dir l'altre

dia: «Culpes a tothom.» També els mitjans de comunicació se n'han fet ressò, també hi han titulars que diuen: «Sindicats sota sospita», per determinades pràctiques que van haver-hi aquella nit a Quatre Camins. En la resolució del secretari general de Serveis Penitenciaris hi surt això: «Sindicats sota sospita».

Jo crec, conseller, que vostè no ha sabut portar aquest tema. Ni vostè ni els responsables que vostè té al seu entorn. Això li hem anat repetint i li seguirem repetint si vostè no canvia de política. Nosaltres coneixíem i coneixem la política penitenciària, i sabem que és un tema que és complex i que és delicat i que hem de tenir al costat nostre els funcionaris. I els funcionaris s'han de sentir recolzats, i vostè això no ho ha sabut fer.

Per això, per aquest motiu nosaltres hem plantejat aquesta Moció reprovant la seva gestió.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable diputada. Aquí han presentat esmenes, a aquesta Moció, el Grup Parlamentari Popular. Té, per defensar-la, la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'esmena que el nostre Grup Parlamentari ha presentat, d'alguna manera, el que tracta de plantejar en aquesta Moció és que el Govern de la Generalitat retiri aquesta circular, la 4/2004, sobre els sistemes de control del personal autoritzat a accedir als establiments penitenciaris.

Nosaltres no ens estendrem més en el que és el gruix de la Moció, perquè d'alguna manera ha estat recollit també a la nostra Moció, no?, però és que, senyores i senyors diputats, a nosaltres ens torna a preocupar aquesta circular, perquè, bé, en el seu dia el Govern de la Generalitat, en concret el Departament de Justícia, va acusar –ho torno a dir– sense proves, genèricament, els funcionaris de presons de maltractar interns a l'interior de les presons.

Ara fan una circular on el que diuen és que tots els funcionaris hauran de ser escorcollats quan entrin a les presons, no?, i la nota informativa del Departament el que diu és que és necessari escorcollar els funcionaris de presons per controlar al màxim la possible entrada a les presons d'instruments perillosos –suposo que es deu referir a pistoles, a navalles, a coses d'aquestes característiques i a substàncies estupefaents, a drogues.

Per tant, clar, que tinguem un govern que primer diu que funcionaris de presons han maltractat interns, que després faci una circular interna –per cert, senyors diputats, denunciada per UGT, a la qual nosaltres, òbviament, estem molt satisfets de representar, no?, però acusada per UGT–, i després es digui que s'han d'escorcollar els funcionaris de presons quan entrin al seu lloc de treball per evitar que portin armes o que portin drogues, bé, es pot dir de moltes maneres, però jo crec que és una malfiança total i absoluta en els funcionaris de presons, que, com he dit abans, fan la seva feina

d'una manera exemplar amb nous recursos necessaris que necessitarien per fer-la, no?

Per tant, nosaltres, senyores i senyors diputats, demanem, a través d'aquesta esmena, que el Govern retiri aquesta circular 4/2004 pel que fa referència a controlar els funcionaris de presons que fan la seva feina.

A la resta de la Moció, senyor president, nosaltres donarem suport a la reprovació feta per Convergència i Unió, i, òbviament, si és acceptada l'esmena també la votariem favorablement.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició poden intervenir la resta de grups parlamentaris que no han presentat esmenes. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Moltes gràcies, senyor president. Bé, podem constatar que, després de l'èxit de la reprovació anterior, persisteixen en l'error, i ara en discutim un altre, que va més o menys en la mateixa línia, que posa èmfasi en una suposada incapacitat de gestió. Jo ja he dit, i ho hem dit repetidament en els debats que hem tingut sobre la matèria en aquesta cambra, la incapacitat de gestió, que si comparéssim les gestions que hi ha hagut fins ara, em sembla que no resistirien massa bé les gestions anteriors.

Un dels punts reclama recursos necessaris per exercir dignament la funció dels funcionaris de reeducació i de reinserció dels interns. Jo li recordo, senyora diputada, que els recursos no són les mocions les que els determinen, sinó els pressupostos. I ahir mateix van votar uns pressupostos, per cert vostè en contra, que precisament donaven més recursos, més que mai –mai Justícia n'havia tingut tants–, perquè els funcionaris poguessin exercir, i els treballadors, aquesta funció de reeducació i de reinserció.

La tramesa a la fiscalia, jo crec que vostès o no ho volen entendre o és que, simplement, fan allò que a base de repetir una falsedat al final potser algú se la creurà. Naturalment que la tramesa a la fiscalia es comunica als mitjans de comunicació, el que no s'explica és el contingut dels informes, per més que vostès diguin el contrari. S'explica que hi ha hagut tramesa a la fiscalia i el fiscal determinarà, i el jutjat, què ha de fer.

Vostè hauria de conèixer antecedents... Per cert, els titulars tampoc no els fa el conseller de Justícia, potser s'ho pensen, però no els fa. Que jo sàpiga, els titulars que treuen els diaris i els mitjans de comunicació, no els fa el conseller de Justícia, per tant, poden dir el que vulguin, que això no vol dir que sigui paraula de Déu, i en tot cas cadascú considerarà el que vulgui respecte de cada un dels titulars.

Hi ha antecedents, senyora diputada, i vostè ho hauria de saber millor que ningú, d'investigacions internes del Departament que no han determinat responsabilitats

quan després la justícia sí que n'ha determinat sobre aquella matèria, i això no significa pressuposar cap responsabilitat, simplement hi ha la investigació, el Departament arriba fins on arriba i la justícia, que té una altra funció diferent, determina després un altre tipus de responsabilitats. Hi ha hagut condemnes, com vostè sap perfectament, després que el Departament no hagués determinat responsabilitats.

El senyor Sirera, no tenint-ne prou amb la seva Moció, fa ús d'una oportunitat que li dona també la Moció d'un altre grup, perquè li permet fins ahir mateix presentar esmenes i, aprofitant que el Pisuerga passa per Valladolid, demana que es retiri una circular 4/2004, que, senyor Sirera, li recordo per si no ho sap, o li recordo o l'informo, que és una circular, còpia pràcticament literal, o literal, d'una de l'any 1988 –si fem una mica de memòria recordarem qui governava l'any 1988–, i aquest any 88 ja es va determinar això. Una altra qüestió és que, probablement, devia respondre, devia correspondre a una època en la qual les circulars s'escrivien i no s'aplicaven. Aquest és un altre tema diferent, eh? Si anaven escrivint circulars perquè els sobrava temps o volien fer un exercici literari, etcètera, doncs, endavant, el podien fer. Però, en qualsevol cas, se suposa que si el que s'aplica és una circular de l'any 88, no és que s'hagi inventat res de nou.

I, per cert, senyor Sirera, també té una altra confusió: la circular no diu que «es controlarà els treballadors», diu que «es controlarà totes les persones que entrin als centres penitenciaris», entén? Per tant, comprendrà que..., també inclou, per exemple, els voluntaris, inclou gent que pugui entrar en una visita, els familiars dels interns, els mateixos interns. Per tant, no cal que fem demagògia, que expliquem les coses com no són.

I, per tant, es controlarà tothom, que, d'altra banda, no em sembla tan estrany si sabem, primer, que són centres penitenciaris, que no es tracta d'un xiqui parc, en primer lloc, i en segon lloc que, com sabem i com s'ha dit algunes vegades, a dintre dels centres penitenciaris es troben algunes qüestions que no hi haurien de ser.

I li dic una cosa, hi ha una disposició transitòria, que no hi era en la de l'any 88 –perquè hem fet les coses una mica millor–, que diu que això s'aplicarà progressivament, no d'un dia per l'altre.

I finalment, ja li aclareixo també una última qüestió, que no sé si vostè hi farà atenció i no ho dirà més, però, en qualsevol cas, el pres que ahir va trencar una condemna no va ser en una fuga de cap centre, sinó que va ser en un no-retorn, en una visita programada. I, com vostè sap, és diferent quan s'està en un semàfor, arrancar a córrer, de quan s'està dintre d'un centre penitenciar, escapolar-se'n. Evidentment no és el mateix, i d'aquí és d'on jo li recordava abans que l'any 2001, per exemple, hi va haver 17 trencaments de 3.000 sortides i aquest any n'hi ha hagut 12 de 4.205, i no és exactament el mateix.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. *(El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)* El senyor Sirera?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, li demano la paraula, senyor president, per una contradicció.

El vicepresident segon

Quinze segons.

El Sr. Sirera i Bellés

Bé, el senyor Masllorens diu que afecta tothom; és cert, però afecta, senyor Masllorens, el personal de l'Administració penitenciària, tant els que presten els seus serveis als centres penitenciaris com els treballadors dels serveis centrals. La meua pregunta és, senyor Masllorens: vostè està d'acord a escorcollar els funcionaris que treballen a les presons?

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo, d'entrada, el que voldria comentar a la senyora Núria de Gispert és que, és clar, si apellem, com fa ella, al que diuen i manifesten els sindicats, la UGT i Comissions, en aquest cas, ja que vostè els ha esmentat tots dos concretament, doncs, també hauríem de repassar el que han estat dient aquests sindicats de forma reiterada durant molts anys quan vostè ocupava, doncs, la conselleria o quan hi havia altres consellers de Convergència i Unió, i si hem de fer cas fil per randa del que han manifestat aquests sindicats de forma reiterada aquests últims anys, la veritat és que vostè, senyora Núria de Gispert, tindria molt poca autoritat per parlar sobre política penitenciària. Per tant, segur que els sindicats, quan fan el seu diagnòstic, reflecteixen una determinada realitat segons la veuen, però suposo que al cent per cent no deuen tenir sempre raó, perquè si no, li ho repeteixo, vostè tindria molt poca autoritat per parlar de política, doncs, penitenciària.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Permeti'm que li digui que vostè vol aprofitar de forma oportunista el que va succeir al motí de Quatre Camins, perquè, d'entrada, el conseller, que jo sàpiga, no ha dit mai que els funcionaris o alguns funcionaris haguessin maltractat o torturat els presos. El que va dir, i almenys és el que jo he pogut deduir de la informació que ha sortit a la premsa i d'alguns talls de veu que he sentit personalment, és que hi podia haver indicis de maltractaments, i, com que hi havia denúncies i hi havia informes, l'obligació imperiosa de la conselleria era investigar, indagar, contrastar i comprovar si realment aquestes denúncies i aquests indicis de maltractaments podien tenir algun fonament, si hi podia haver alguna causa que els justificuessin. I això és el que ha fet la conselleria, i el que no ha fet la conselleria és amagar que realment hi podia haver unes sospites i que

realment hi podia haver alguns protocols que no havien funcionat correctament. És a dir, el conseller no ha amagat la realitat i en cap moment ha dit que l'actuació fos òptima ni que l'actuació fos perfecta, però tampoc ha acusat frontalment ningú, ni de maltractaments ni de tortures, perquè, entre altres coses, no tenia proves per fer-ho, i jo sé que és una persona molt escrupolosa en aquest sentit. I les investigacions que s'han realitzat per part de la mateixa conselleria, doncs, han dut a una conclusió molt clara: és que era impossible determinar responsabilitats individuals i concretes respecte a aquests fets. I per això s'ha hagut d'arxivar, doncs, tot aquest expedient.

Respecte a la seva esmena, senyor Sirera, jo el que li diré és que, pel que es veu, vostè representa tothom, vostè representa els militants d'Esquerra Republicana de presons, vostè representa la UGT, és a dir, vostè té una representativitat que, de tota manera, ens sorprèn, perquè després, a l'hora de les eleccions, no es tradueix en vots, perquè, escolti, aquestes últimes eleccions, doncs, al Parlament de Madrid la veritat és que aquesta representativitat no es va veure enlloc. I li dic això cordialment i no perquè, doncs, no m'agradi el seu pentinat, perquè, miri, sobre el seu pentinat no em pronunciaré, entre altres coses perquè sospito que dintre de pocs anys compartirem pentinat vostè i jo (*rialles*), i, per tant, pel compte que m'hi pugui anar, doncs, no opinaré sobre el seu pentinat.

Però, miri, de la circular a la qual vostè fa referència, doncs, jo crec que vostè en fa, com acostuma a fer –i en aquest estil se li ha de reconèixer que és un expert, que, fins i tot, a vegades, pot arribar a semblar brillant, doncs–..., vostè n'ha fet una lectura restrictiva, una lectura esbiaixada, una lectura molt parcial, que, és clar, que pot enganyar o pot confondre a qui no tingui temps per llegir-se la circular, però que si algú se la llegeix atentament i de forma exhaustiva conclourà que vostè no té cap mena de raó i que, en tot cas, el que pretén la circular és extremar els protocols de seguretat per garantir que realment totes les persones que accedeixen diàriament a un centre penitenciari, que en surten i hi entren, eh?, no puguin causar cap conflicte regimental. És això el que pretén la circular.

Per tant, doncs, per aquestes raons exposades votarem en contra de la Moció i votarem en contra de la seva esmena.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. El Grup que va presentar la interpellació i que presenta la Moció, que conté alhora una reprovació al conseller de Justícia, ha governat i, per tant, no pot pas negar que coneix molt bé què succeeix en el nostre sistema penitenciari.

Imaginem-nos que puguem arribar a comprendre que a aquest Grup li fes temor o mandra apostar sense mati-

sos en el seu moment perquè el sistema penitenciari fos més obert i estigués tot ell destinat a l'efectiva rehabilitació i reinserció dels interns. Imaginem-nos també que poguéssim comprendre que se'ls fes feixuc assumir les conseqüències de l'increment dels interns en els centres i dir a la ciutadania que teníem un problema i l'havíem de resoldre. Podem imaginar-ho –podem imaginar-ho–, perquè, certament, entenem que és la temptació que pot tenir tot responsable polític quan s'apropa a un sistema com aquest i comprova les complexes relacions que allà es produeixen i la dificultat de conduir-ho tot plegat; realment és una temptació.

Però precisament perquè podríem estar en condicions d'imaginar una eventual comprensió de la seva opció, tot i no compartir-la, ens sembla increïble que ara s'atreveixin a utilitzar la voluntat d'intervenir de l'actual Govern com una arma política per fer-li mal. I tampoc no podem entendre que ara pensin, creguin, que podran instrumentalitzar el sistema penitenciari al seu favor, continuant aquestes habituals pràctiques clientelars que havien utilitzat quan estaven al govern i que volen seguir utilitzant ara que estan a l'oposició, però és que en el sistema penitenciari, allà precisament, estan farts de la seva manca d'atenció en els últims anys. Per tant, l'oportunisme que avui pretenen practicar és, senzillament, detestable, perquè vostès coneixen amb tot detall què cal modernitzar en el nostre sistema penitenciari i que seria bo que aconseguíssim que fos més obert i transparent, i que, igual que a ningú no se li acudiria parlar del sistema hospitalari i oblidar-se dels malalts, no és raonable que mai no parlem dels interns quan parlem del sistema penitenciari. Vostès ho saben, tot això. Aleshores, per què preval la seva vena destructora de tot el que faci el nou Govern, la temptació d'utilitzar-ho tot per desacreditar el nou conseller, que, ho reitero, està recolzat per tot el Govern i per tota la majoria parlamentària?

No podem saber on estarà el sistema penitenciari d'aquí a uns anys, certament. El que està clar és que els partits de l'actual oposició han demostrat des del primer dia que no tenen cap intenció de col·laborar en la seva millora, que utilitzaran aquesta matèria com a via de desgast del Govern català en la seva particular concepció de qui és fort i qui és feble, com dèiem abans. Sap greu comprovar que una petició de pacte nacional i d'unitat que ens feia, per exemple, un dia aquí mateix al Parlament el representant de Comissions Obreres a tots els grups polítics sigui tan impossible d'aconseguir.

Per tot plegat, evidentment, ens oposarem a aquesta Moció efectista que vostès han presentat, que no serveix per res més que per utilitzar manipuladament i oportunament la situació d'un sistema penitenciari que entenem que ha de modernitzar-se malgrat els entrebancs.

Hem comprovat que l'interès per aconseguir-ho és també de moltes altres persones que integren el sistema, també de funcionaris que no es deixen manipular, i seguiré amb aquest esforç complicat, però, com a mínim, podrem explicar públicament a la ciutadania sota quins criteris s'està fent la nova política.

Res més, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Clavé. Senyora de Gispert, té la paraula per posicionar-se entorn a l'esmena presentada pel Grup Popular.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, president. Senyores diputades i senyors diputats, en primer lloc, i amb referència a l'esmena presentada pel Partit Popular, nosaltres l'acceptem, considerem que aquesta circular no respecta els funcionaris, i realment dubto, senyor Masllorens, que l'any 88 hi hagués una circular com aquesta. Li demano que la busqui i que si la troba me la passi, perquè dubto totalment que una circular com aquesta estigués plantejada de la manera com s'ha plantejat. Quan nosaltres diem que els funcionaris estan sota sospita, aquest n'és un exemple, com altres –com altres.

Miri, senyora Clavell, nosaltres no volem desgastar el Govern; nosaltres coneixem el tema penitenciari, coneixem la complexitat que té el sistema penitenciari, però és que el problema que vostès tenen és que vostès sí que volien desgastar el Govern, vostès sí que feien aquesta política i, per tant, en aquest sentit es pensen que ara que estem a l'oposició estem fent el que vostès feien llavors. S'equivoquen. Nosaltres coneixem el tema penitenciari, sabem la seva complexitat, sabem la seva feblesa, i el problema és que veiem que l'actual responsable del Departament de Justícia o no la coneix o no es deixa aconsellar, i aquest és el greu problema que té avui el Departament de Justícia.

Quan parlo de més recursos, si ens hem de creure el pressupost del Departament de Justícia que es va presentar als mitjans de comunicació, endavant, tenen vostès un pressupost com mai a la vida, però és que em sembla que no és el pressupost de Justícia, em sembla que el pressupost de Justícia és el que es va aprovar ahir, i no hi havia res de res, per moltes mesures que de paraula i «de boquilla» van dient vostès i va dient el conseller de Justícia en les seves compareixences.

Senyor Estradé, textualment, vostè, en un article als mitjans de comunicació, deia el següent: «És barroer creure més en els presos que en els funcionaris.» Això ho va dir vostè, això ho va escriure –ho va escriure–, no sé si ho ha dit, almenys vostè signava aquell article. (*Remor de veus.*) Per tant, escolti, jo el que...

El vicepresident primer

Senyora...

La Sra. de Gispert i Català

...he criticat és la gestió...

El vicepresident primer

Senyora de Gispert, si us plau, és que m'obrirà vostè un debat, i aquí estava per al posicionament de l'esmena. He tingut flexibilitat...

La Sra. de Gispert i Català

Molt bé, doncs ja no...

El vicepresident primer

...per permetre-li tota l'exposició.

La Sra. de Gispert i Català

...continuo el debat. Mantenim la nostra Moció que reprova el conseller de Justícia i acceptem l'esmena presentada pel Partit Popular. Ja sabem que no s'aprovarà, però és un altre avís. Nosaltres volem ajudar, vostès són els que no ens deixen ajudar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora de Gispert. (*El Sr. Masllorens i Escubós demana per parlar.*) Senyor Masllorens, digui'm per què em demana la paraula, si us plau.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, li demano la paraula per al·lusions. Deu segons.

El vicepresident primer

Té trenta segons.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyora de Gispert, demà mateix tindrà una còpia d'aquesta circular de l'any 88, com li he dit, però no em demani ja que li porti res més al seu despatx, eh?

Moltes gràcies. (*Rialles.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Masllorens. (*El Sr. Estradé i Palau demana per parlar.*) Senyor Estradé, per què em demana la paraula?

El Sr. Estradé i Palau

Sí, senyor president, per contradiccions.

El vicepresident primer

Té trenta segons.

El Sr. Estradé i Palau

Molt bé. Doncs, a més a més de la còpia de la circular que li enviarà el senyor Masllorens, jo li n'enviaré una de l'article que vaig publicar. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Estradé.

Avisem a votació.

(*Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció amb l'acceptació de l'esmena.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 67 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment l'aplicada a l'energia elèctrica (tram. 302-00090/07)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre política energètica. Té la paraula per defensar-la l'il·lustre senyor Esteve Vilanova, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Vilanova i Vilà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo en aquesta estrada per defensar la Moció subsegüent a la interpellació que varem fer aquest dia sobre els temes energètics, i més especialment aplicat a l'energia elèctrica.

El nostre Grup ha presentat una moció amb un cert to perquè fos acceptada per tothom. Com que es tracta d'una cosa de país, hem intentat que això fos assumible per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, atès que es tracta d'un dels temes més importants a què ens hem d'afrontar en poc temps pel que fa a l'energia elèctrica.

Nosaltres, i ho dic per endavant, com a Grup Parlamentari, no és que estiguem a favor d'una línia de 400.000 volts perquè ens agradi, com suposo que a ningú d'aquesta cambra. El que passa és que tots els estudis que hem vist fins ara de tècnics independents, estudis fets per la conselleria i tots els estudis que fins ara han sortit posen aquesta línia com a imprescindible per tal de poder garantir la qualitat, la quantitat, la seguretat i, a més a més, la competència en el sector.

Per tant, es tracta d'un tema que ens hi estem jugant, en certa manera, el que és el futur econòmic del nostre país. I aquesta Moció, en certa manera, al que va és a instar el Govern perquè aquest problema que hem d'afrontar el puguem afrontar tots plegats, ja que és un problema que no només ens afecta a nosaltres, o no només ens preocupa a nosaltres, sinó que darrerament hem vist com les cambres de comerç, les patronals, també hi han dit la seva i també els angouxa aquesta sensació d'inoperància que hi ha hagut fins ara..., i que de moment només els titulars que hem pogut veure al diari són més aviat alarmistes, i especialment pel que fa a les meves terres gironines.

Fa pocs dies la premsa de Girona deia: «Indústria creu deficient el servei elèctric a Girona i alerta del risc d'apagada general.» Això és una filtració d'un informe fet per la conselleria, que, a més a més, aquest informe posava la línia aquesta de Sentmenat - Bescanó - Baixàs com a element clau per poder solucionar tots aquests dèficits i aquestes deficiències que hi han.

Per tant, no es tracta d'un caprici que ens agradi o no ens agradi la línia, sinó d'una necessitat, i, a més a més, una necessitat que creiem que cada dia es fa més urgent. Jo sé, i ho admeto, que fa un temps grups d'aques-

ta cambra que aleshores estaven a l'oposició hi haguesin tingut una certa oposició en contra, però és evident que quan estem amb la responsabilitat de govern una mica jo entenc que s'han de veure les coses diferents, i no només així, perquè vull recordar que ja Max Weber diferenciava l'ètica del poder de l'ètica de les conviccions, i és evident que en aquest cas estan en el poder i allò que a vegades es podia defensar, amb més o menys legitimitat, des de l'oposició quan s'està al Govern, a vegades, encara que sigui difícil, s'ha de fer un canvi per tal que l'interès del país vagi per sobre de l'interès de partit.

Com que governen, en aquest moment són vostès els responsables que aquest enunciat que diuen aquests informes de la conselleria d'Indústria, del risc de deficiències elèctriques, de la deficiència elèctrica de Girona i de les comarques de Girona i d'apagades generals, sigui solucionat, perquè no es tracta només d'avisar i quedar-nos cofois, sinó que es tracta d'actuar i es tracta de posar-hi el remei necessari.

Per tant, hem volgut fer, en honor també d'aquestes festes, per la importància que té de país, una moció que fos assumida per tothom. Hi han cinc punts, i penso que..., tot i que no sé el resultat final quin serà, però jo desitjaria, i estic segur que el país també ens ho agrairia, que hi hagués una certa unanimitat en aquest aspecte, i amb aquesta intenció nosaltres hem fet aquesta Moció.

Espero, doncs, que el vot sigui de tots vostès i que aquest problema que tenim puguem posar-hi una solució, i no que sigui partidista en el fet de dir «ni tu més ni tu menys», sinó que és un problema de país i, per tant, és un problema de tots nosaltres.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té seguidament la paraula per defensar les esmenes que s'han presentat l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez, del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de la interpellació que va tenir lloc en el darrer Ple sobre la política energètica, especialment l'aplicada a l'energia elèctrica, crec que se'n van desprendre algunes preocupacions, no?, que compartim.

Una, potser la més important, és la preocupació pel subministrament a les comarques de Girona, a Catalunya en general, però molt especialment a les comarques de Girona, la quantitat d'energia elèctrica, i, per una altra banda, crec que també per la qualitat d'aquesta energia elèctrica, no?, i pels indicadors de qualitat de l'energia elèctrica.

És obvi que la línia a què s'ha fet referència, Sentmenat - Bescanó - Baixàs, no garanteix, ni molt menys, ni el subministrament ni la qualitat, però el que sí és segur és que, almenys, aquesta línia permet que es puguin desenvolupar les inversions necessàries per tal de poder abordar els problemes de subministrament, de quanti-

tat i de qualitat. El que és segur és que la no-línia garanteix incertituds sobre el sistema de subministrament elèctric, hi insisteixo, a les comarques de Girona, però també arreu de Catalunya.

Una segona preocupació, que és la garantia del subministrament a les infraestructures ferroviàries en general, i en particular a les infraestructures de l'alta velocitat. I en aquest sentit també estem convençuts, també creiem, que aquesta línia de molt alta tensió és una instal·lació necessària i que la no-línia torna a garantir, una vegada més, la incertitud del subministrament elèctric, i algú, fins i tot, s'havia atrevit a apuntar un cert risc de col·lapse.

Per tant, dit això, i entorn a la Moció que s'ha presentat respecte d'aquella interpellació, a què el nostre Grup hem presentat esmenes per tal de millorar-la, creiem força encertada la Moció, no?

En el seu primer apartat pretén fer participar el Parlament de Catalunya dels estudis sobre la situació del subministrament de l'energia elèctrica a Catalunya, i en això hi estem d'acord, i en aquest sentit també creiem que és necessari que tinguem en el Parlament aquells indicadors de qualitat del subministrament.

En un altre apartat també ens demana fer-nos participants, al Parlament de Catalunya, de les alternatives, ja no sabem si dos o tres possibles, per a la connectivitat elèctrica transfronterera d'aquesta línia que esmentàvem anteriorment, i, per tant, també hi estem absolutament d'acord, en aquesta participació del Parlament.

I, després, també, es demana en la Moció que el Govern aporti al Parlament el Pla de l'energia 2015, que reiterate, doncs, s'ha anunciat, dintre del proper període de sessions. I, en aquest sentit, nosaltres, home!, esmenem la Moció ajustant-nos al termini que el mateix conseller havia anunciat, i és que aquest Pla de l'energia estarà llest en el proper primer trimestre de l'any 2005. Veurem, quan entri aquest Pla de l'energia, quan coneguem aquest Pla de l'energia, com es tracten aspectes que van ser anunciats pel conseller en el sentit que considerava que hi havia un excés de plantes de generació i també veurem quin és el grau de coherència en els posicionaments que els grups que avui donen suport al Govern varen tenir quan estaven a l'oposició.

Un altre aspecte que demana la Moció són mesures per evitar l'aïllament en transport elèctric i millorar-ne la qualitat; perfectament d'acord. I el nostre Grup hi hem afegit dos apartats més: un primer en el sentit de reiterar allò que ja diu l'Acord del Tinell, i que esperem que això no sigui motiu perquè s'hi voti en contra, sinó perquè creiem que en les declaracions públiques que hi han hagut en les darreres setmanes s'ha posat precisament en perill allò que deia l'Acord del Tinell, i no és que nosaltres el compartim, l'Acord del Tinell, però les coses que sí compartim, doncs, permetin-nos que les portem en aquest Ple per tal que el Ple del Parlament s'hi pugui manifestar a favor, que és garantir el subministrament a les infraestructures ferroviàries, i l'últim, doncs, és un simple encàrrec al Govern, no perquè manifesti un posicionament respecte de la línia d'alta tensió Sentmenat - Bescanó - Baixàs, sinó simplement

perquè quan el Govern es manifesti ho faci de forma unitària, perquè és tal el cúmul d'opinions que apareixen en el Govern i en els diferents partits que formen el Govern que no sols despisten l'oposició, sinó que creiem que, fins i tot, s'acaben despistant ells mateixos.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joan Roma.

El Sr. Roma i Cunill

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria agrair al diputat Esteve Vilanova la presentació de la interpellació en el passat Ple, perquè jo crec que és bo que en seu parlamentària discutim un tema tan important com és la suficiència o insuficiència de subministrament elèctric de Catalunya i quines han de ser les perspectives i les decisions que el Govern de la Generalitat ha d'emprendre de cara als anys futurs per garantir la quantitat i la qualitat del subministrament elèctric.

Crec que no seria bo que limitéssim aquest debat, i, en tot cas, aquesta Moció, a simplement el debat sobre la famosa línia, de si ha de ser de 400.000 volts o exactament per on ha de passar i en quines condicions hi ha de passar.

El que sí que jo crec és que el Govern ha de comprometre's, i això és al que els partits que donem suport al Govern ens comprometem..., és que tant el tren d'alta velocitat com, per descomptat, la província de Girona tenen garantit el subministrament elèctric en quantitat i qualitat, per diferents qüestions.

En primer lloc, perquè tant la quantitat com la qualitat, i molt especialment la qualitat, qui les ha de garantir han de ser les empreses subministradores i ha de ser el Govern qui controli i supervisi que realment les inversions que produeixen aquestes companyies realment s'executin. Volem recordar que en el Pla d'inversions 2004-2008 per part de la companyia elèctrica hi ha una previsió d'inversió de 1.700 milions d'euros, que han de donar un resultat clarament favorable perquè la qualitat del subministrament sigui molt superior a la que ha estat en aquests darrers anys. I encara hem pogut veure en diferents moments, i de fa ben pocs dies, fins a quin punt tenim un sistema elèctric sotmès a tot un seguit d'incertituds i que de vegades provoquen, en fi, talls, microtalls i altres incidències no solament a la província de Girona, sinó també a la de Barcelona i en altres casos de Catalunya.

De totes maneres, anant directament als punts de la Moció, bé, jo crec que hi ha els dos primers que es refereixen a la política de claredat, transparència per part

del Govern de la Generalitat que és que tots els estudis de què disposa el Departament de Treball i Indústria realment es portin al Parlament, per descomptat, diguem, per tant que per això una mica això és un anunci, en aquest cas, d'un vot contrari, no perquè les propostes que vostè formula en nom del seu Grup no siguin encertades, no siguin realment positives, sinó perquè, en aquest cas, el Departament té previst fer-les i dur-les a terme. Per descomptat, la transparència i, en fi, la prioritització que ha de tenir el Parlament a conèixer tot el que fa el Govern és lògic, i així ho ha fet el conseller en diferents ocasions venint aquí en seu parlamentària a presentar, i per tant, per descomptat, el punt 1 es compleix i es continuarà complint.

Quant al segon només aclarir que no hi ha tres alternatives per part del Govern, o dues o tres alternatives. Un govern quan pren una decisió..., no, aquí hi ha diferents qüestions, diferents reflexions, diferents propostes que acabaran amb una sola decisió, evidentment, que és quan el Govern es pronuncia sobre un únic projecte, una única decisió i, per tant, així es farà en molt poc temps.

I tota la resta de qüestions que vostè ha esmentat evidentment que estaran sotmeses en el pla d'energia 2005-2015. D'aquí a pocs mesos entrarà en seu parlamentària aquest pla d'energia, que és el que ha de resoldre totes aquestes inquietuds que l'il·lustre diputat ha esmentat, sobretot pel que fa a la província de Girona, però que, de fet, com a Govern, lògicament, el que farà és resoldre les perspectives i necessitats de subministrament elèctric en quantitat i qualitat per a Catalunya en el període 2005-2015, i per tant, això, en cap cas permetrà un aïllament de Catalunya en aquest tema i evidentment, doncs també garantir que el Govern en aquests temes se l'ha agafat com un tema absolutament prioritari, no solament per a tots els usuaris i consumidors d'un producte tan essencial com és l'energia, però per descomptat, el creixement de Catalunya i de qualsevol país va molt estretament lligat a la suficiència energètica del propi país, de manera que d'aquí ben pocs mesos la feina estarà feta, es presentarà aquí, i tindrem ocasió de continuar debatent aquestes propostes que l'il·lustre diputat ha presentat aquí.

Per aquests motius, com que el Govern ho està fent i ho pensa continuar fent i dintre de poc n'informarà el Parlament és per aquest motiu pel qual no donarem suport a les seves propostes.

Gràcies.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Teresa Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. I senyor diputat, de l'escó estant, i per ser breu, manifestaré la posició del nostre Grup. Nosaltres rebutjarem la seva Moció per alguns dels motius que ha esmentat el diputat senyor Roma. És cert que la seva Moció és raonada, no diem que no, però també és cert que el Govern justament està

treballant amb aquesta línia, per tant, entenem que no té sentit aprovar-la.

De totes maneres, vull aprofitar l'ocasió per manifestar la postura del nostre Grup amb relació a aquesta línia, que reconeixem que és estratègica per a la demarcació de Girona i per al país en general. Vostè ens ha parlat de país, nosaltres compartim amb vostè aquest sentit de responsabilitat envers el país. Miri, nosaltres ja vam dir durant la campanya, i ho vam manifestar amb l'Acord del Tinell, que nosaltres pensem que abans de decidir qualsevol infraestructura que tingui un impacte prou gros com el té aquesta sobre el territori hem d'estar molt segurs que aquesta infraestructura és necessària i que, en tot cas, la seva execució es farà correctament.

Per tant, nosaltres estem esperant l'execució del pla de l'energia i confiem que aquest pla serà fet amb prou cura i ens donarà elements per poder decidir si realment aquesta obra és necessària o no. Per tant, esperem amb delit que el Govern acabi aquest pla i ja ens manifestarem en el seu moment, quan sigui presentat davant d'aquest Parlament, i mentrestant, per tant, entenem que no cal fer aquesta línia.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. A veure, senyors i senyores diputades, bàsicament el que pretenc és argumentar i exposar-los quins són els motius pels quals nosaltres rebutjarem tant la Moció com, evidentment, les esmenes proposades pel Partit Popular de Catalunya.

Alguns dels arguments seran reiteratius, però, en tot cas, ha de quedar clar amb relació al punt 1 i 2 de la Moció que em sembla que s'ha manifestat i s'ha demostrat per part del Govern una clara voluntat d'informar de la seva acció, i en especial el Parlament. Per tant, ens sembla que no cal trametre cap estudi ni cap projecte que, en el moment en què el pla d'energia, que s'està elaborant, que s'està redactant, estigui acabat, és lògic i seria impensable que no es vingués a donar compte del seu resultat en aquest Parlament.

Pel que fa al punt tercer, ja ho hem comentat: s'està elaborant aquest pla d'energia, que no és una revisió de l'actual, sinó que és l'elaboració d'un nou pla d'energia. Per què? Perquè el que es pretén és que aquest pla reflecteixi la política energètica de l'actual Govern, una política basada en un model energètic que incorpora criteris de sostenibilitat —no els estic descobrint res, perquè això ja es diu d'una manera prou clara en el pacte del Tinell. Criteris de sostenibilitat, entre d'altres: acomplir els requisits del protocol de Kyoto, maximitzar l'estalvi energètic, optimitzar l'eficiència energètica, descentralitzar la producció d'energia i, evidentment, aquest nou pla ha de donar un paper principal, que no secundari, a les fonts d'energia renovable.

Pel que fa a l'objectiu d'aquesta política i d'aquest model energètic, em sembla que el conseller, amb la resposta a la seva interpellació, va ser prou clar, però, en tot cas, l'hi llegiré de forma textual. L'objectiu no és cap altre que els ciutadans i les empreses disposin «de les diferents fonts d'energia amb la garantia de subministrament al menor preu compatible amb una qualitat adequada a l'entorn econòmic, així com amb un respecte al territori i al medi ambient».

L'altre dia vostè comentava i reclamava que hem de crear les condicions efectives de competència per a superar situacions de monopoli. És un objectiu compartit. Ara, això sí, això ho hem d'aconseguir amb un determinat model energètic, el que li he esmentat abans, que incorpora aquests criteris de sostenibilitat, no amb unes altres polítiques energètiques. Vostè comentava que a comarques gironines existeix una situació de col·lapse. Em sembla que la resposta del conseller va ser prou clara: no tenim problemes de generació. No hi han problemes de generació. En tot cas, hi han problemes en la distribució, en la baixa i en la mitja tensió. O sigui que situació de col·lapse, per descomptat, no existeix.

Hem de garantir la seguretat del subministrament? Jo li recordaria que no estem aïllats, que ja hi ha una connexió, que ja hi ha una línia de 400 –Vic - Baixàs–, ja existeix aquesta línia, i per tant, em sembla que ja està prou garantida aquesta seguretat que es demanava del subministrament.

Per tot plegat, els arguments que li he posat sobre la taula em sembla que són suficients per a rebutjar aquesta moció i les esmenes, i la confiança que té el nostre Grup Parlamentari és que, amb aquesta suficient generació que tenim i amb una adequada millora de la xarxa de mitja i de baixa, aquesta línia de 400 no sigui necessària. Evidentment esperarem el pla d'energia, però estem segurs que aquest model energètic que volem que sigui descentralitzat doni resposta i solució als problemes que vostè plantejava, que són de país, i efectivament ho són, i a aquesta preocupació que el representant del Partit Popular de Catalunya també manifestava. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Vilanova per a posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Vilanova i Vilà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, senyor Roma, jo tampoc en vull fer un debat de la línia. Si parlem de la línia és perquè tots els informes que hi han, tècnics, diguem-ne de la casa, de la conselleria o d'experts foranis, diuen que és imprescindible. O sigui, he dit abans que no creia que ningú d'aquí aquest Parlament demani la línia per demanar-la, al contrari, és una ferida al territori. El que hem de mirar és que sigui una ferida suportable, al màxim de suportable possible, com també vaig dir en la meua interpellació sobretot amb aquells municipis que realment

poden tenir més problemes en el seu territori, i per tant, el debat de la línia ve condicionada per això.

Aquest pla d'energia de què parlen, i que diuen que serà la solució als problemes, aquest pla ens dirà, en tot cas, els problemes que tenim, però el pla d'actuació que s'haurà de fer. Però és que, a més a més, estan parlant del pla d'energia i resulta que jo, com fa pocs dies la premsa va publicar un informe filtrat, que és fet per la conselleria d'Energia, de Treball i Indústria, sobre la línia de Sentmenat - Bescanó - Figueres - Baixàs, diu que aquesta línia de 400.000 volts és per a garantir..., entre altres coses –parla del tren d'alta velocitat–, però, a més a més diu: «És per a garantir el subministrament de les comarques gironines tant en quantitat com en qualitat, ja que actualment ens trobem en un risc real d'apagada i no es compleixen les normes reglamentàries de dimensions vigents.» És a dir, no sóc jo qui ho dic, és un informe molt recent de la seva conselleria. (*Veus de fons.*) Del Govern, de la conselleria del Govern, en aquest aspecte. Per tant, a partir d'aquí, no sé què ens pot donar, aquest pla d'energia, però si ja la mateixa conselleria, responsable de tot això, ens diu que aquesta línia és bàsica per a poder garantir això, em sembla..., bé, em sembla totalment d'acord.

A més a més, aquest primer punt de demanar informació no és res més que la continuació de moltes mocions que s'havien fet en períodes anteriors en què els il·lustres diputats que avui estan al Govern exigien, demanaven aquí al Govern que hi havia aleshores, que passessin informació. Per tant, entenia que seguint aquesta mateixa dinàmica seria aprovada.

En tot cas, senyores i senyors diputats, dir a l'il·lustre diputat del Partit Popular que acceptarem les esmenes perquè complementen i, a més a més, milloren el que és la Moció.

I com que l'atzar ha volgut que sigui l'últim a parlar abans de Nadal, en nom de tots els desitjo molt bones festes i feliç any nou.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 65 en contra.

Senyores diputades i senyors diputats, atès que amb aquest punt hem exhaurit l'ordre del dia d'aquest darrer Ple d'aquest període de sessions, permetin-me desitjar-los a tots plegats molt bones festes, bon Nadal, i sobretot que tinguem un any 2005 magnífic.

S'aixeca la sessió. (*Aplaudiments.*)

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i onze minuts.